

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Bindbetegnelse | Volume Statement:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Fysiske størrelse | Physical extent:

Euphrosyne.

Vol. 4

København, 1796-1803

12 bd. :

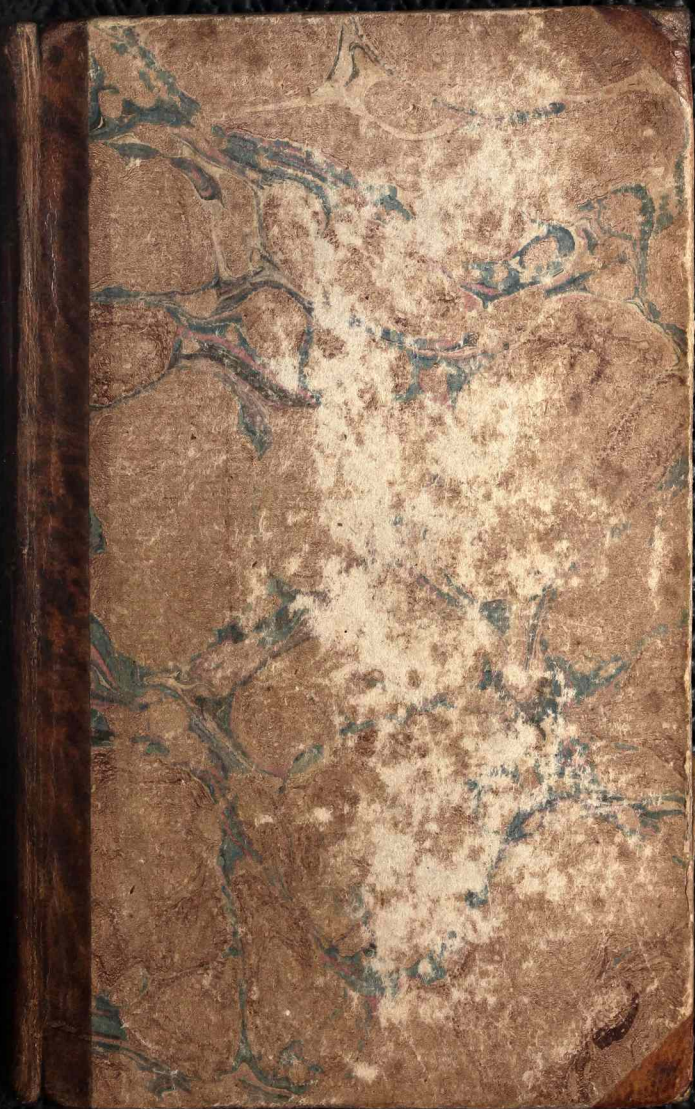
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

57-8.

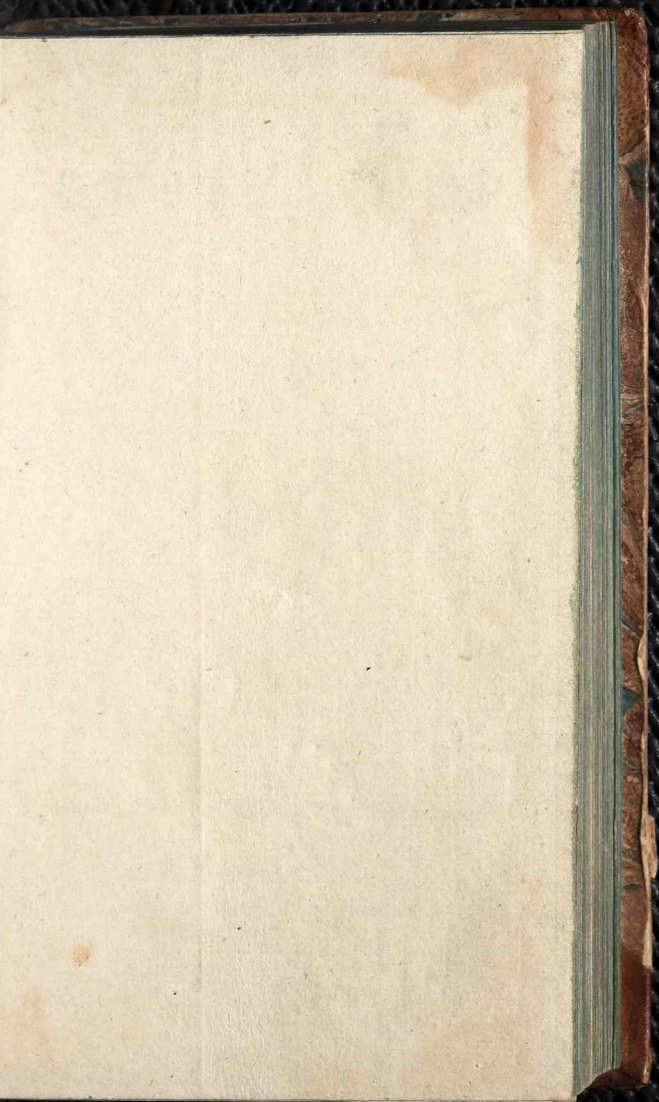
DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 57 8°

1 1 57 0 8 00047 1

+ Ret

Euphrosyne.

Fjerde Bind.

Kjøbenhavn 1797.

Trykt paa A. Soldins Forlag,
hos Sebastian Popp.

Indhold.

Første Hæfte.

	Side
Idunnas Drog, en nordisk Fabel, af Græ- ter.	I
Halli og Leikner, eller Død for sin Brud.	9
Kommissionsfrieriet, af W. G. Becker.	18
Sand Tildragelse.	76
Historisk moralsk Erindring.	80
Om Valder den Gode	
a) Balder's Død og Liigbegjængelse.	81
b) Om Hermoder, der rider til Bal- der i Helvede.	86
En spansk Anekdote.	89
Livets Høiheder og Dybheder.	90
Om de chin-siske Qvinder.	91
Qvindestorhed.	92

Andet Hæfte.

Bemærkninger over Fruentimret, efter Kant.	97
Om de ugifte Fruentimmers Vresnavne i Tydskland, af Mereau.	126
	Froes

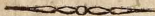
	Side
Froekosterne i Landsbyen, af Marmontel	130
Egteskabelig Troeskab, af engelsk, ved Hr. O. Albertsen.	153
Harpen, af Lafontaine, oversat ved C. G.	166
Joh. Catharina Schulk, af tydsk ved C. G.	189

Tredie Hæfte.

Morgenbesøg i en gammel Romerindes Paa- tlædnings-Bærelse af Bøttiger.	193
Tanker om Bærelsernes Udseende efter den antik Smag, af Hofmarskalk Frh. v. Racknig.	210
Naturens List eller List over List (et afbrudt Stykke af en hidtil utrykt Roman), oversat af C. B.	215
Fragment, af Frue Linderhielm.	287

Fjerde Hæfte.

Udsprede Tanker, af Frue Linderhielm.	289
Froekosterne i Landsbyen, 2den Froekost.	291
Vienneskets Skabelse, en Fabel af A. La- fontaine.	322
Froekosterne i Landsbyen, 3die Froekost.	333
Kjerlighed for Kjerlighed, af Lafontaine, oversat ved C. G.	362

I.

Idunnas Kob,
en nordisk Fabel.

(Fortalt af Gråter.)

Forerindring.

Ikke alene Gråter, en af de største den nordiske Oldtids Kjendere, men selv den smagfulde, ypperlige Herder erklærer denne Fabel for en af det hedenske Nordens bedste og skønneste.

Idunna, den aldrig skælvende, var gift med Braga, Digtekunstens, Velsalenheds, Sprogets, af Viisdoms Gud. Hun selv var Udødelig.

ligheds, evig Ungdoms og Skjønheds Gudinde, og hende vare af Guderne betroede nogle Væb, dem hun havde indsluttet i en Væske, og ved hvis Nydelse alene de bortgjennede Alderdom og Døds. Foran første Vind af det tyske Tidskrift Braga og Hermode findes hun med sine Attribute stukken i Kobber.

* * *

De tre Guder, Odin, Loke og Hæner, gjorde engang i menneskelig Skikkelse en Reise igjennem Kæmpernes Land. Efterat de havde gennemstrefet mange Bjergstrækninger og klipperige Ørter, uden at finde et Herberge, kom de endelig i en smilende Dal, hvor en Hiord Øren græssede. Af den lange Reise udmattede, og den menneskelige Svaghed, Hungeren, underkastede, grebe de en af Ørerne, slagtede den, og gjorde Ild, for at stege den. Allerede længe hængte Kjledelen, Bane det kogte og sybete, men Rødet blev raat. De gjorde altsaa et andet og tredie Forsøg; men forgjæves. I det de forundrede sig over dette Hæderi, og ikke kunde finde enige om dets Årsag

lod

løb en Orns Stemme ned fra den nærmeste Teg,
Spottende talede den til dem:

Lønge nok steger,
almægtige Guder!
Er Ornen villig,
saa steger I høldig;
vil Ornen det ei saa,
steger I ei!

Guderne saae op, og fik Die paa den; da
talede Ornen atter:

Giver I Ornen
mættende Naaltid
af eders Rov;
saa skulde I steger,
almægtige Guder!
Giver I Ornen ei,
steger I ei!

For at see, hvad endnu skulde blive af alle
dette, lovede Guderne den det. Herpaa steg Or-
nen ned fra Træet, satte sig paa Kjedelen, og
fortærede strax Ribbenene og begge Boverne.

Derover vrededes den hidfige Loke, greb en dygtig Rølle, og slog dermed til Ornen; men Enden af Røllen blev hængende ved Ornen, og Grebet ved Gudens Haand. I samme Dieblig svingede Ornen sig i Veiret, og drog den ved Røllen hængende Loke med sig afsted over Bjerge og Klipper, over Skov og Mark. Første Gang angrede nu Loke det Indfald, at være bleven Menneske; hvert Dieblig syntes ham den klæbende Arm ved det hængende Legems Tyngde at afrides. Med jamrende Beeflager og tusinde Løfter besvor han Ornen, at skaae ham. Men Ornen svarede ham, at han forgjeves haabede paa Forløsning, saafremt han ikke under Eed lovede ham, ved List at lokke Gubinden Idunna med hendes Æbler udaf Asgard, Gudernes Borg. Loke lovede det, blev fri, og vendte tilbage til sine Reiser-brødre.

Til den bestemte Tid opfyldte Loke sit Løfte ved følgende List. Han fortalte Idunna, at han i en vis Lund havde fundet Æbler, som syntes i Kostelighed langt at overgaae hendes. Idunna tvivlede, Loke blev paastaende i sin Mening, og
for

or at gjøre en Ende paa Striden, førestog han hende, selv at overbevise sig ved Diesynet; hun behøvede kun, lagde han til, putte sine Æbler til sig, og begive sig med ham til den ommeldte Skov, saa skulde hun efter egen Sammenligning selv bedst kunne dømme. Hvad gjør man ikke for sin Ære? Idunna gjorde, som den underfundige Gud havde raadet hende, tog sine Æbler, og ilede med Løse ad Skoven. Men neppe havde de Guderstaden bag sig; saa kom den samme Ærn, som havde ført Løse igjennem Luften, ned over Idunna, bemægtigede sig hende og stog bort med sit Bytte. Denne Ærn var den mægtige Kæmpe Thiaffe, og han bragte Idunna lykkelig under denne paatagne Skikkelse til sit Kongerige, Thrymheim eller Ixtunheim kaldet. Da nu Guderne næste Dag ikke fandt denne Gudinde, og ikke kunde smage de forhyngende Æbler, bleve de kjendelig gamle og graae, Rynter droge sig sammen paa deres Ansigt, og deres Haar blegedes. I denne Bestyrtelse tilfagde man en almindelig Guderforsamling, og tænkte, da Raadet var samlet, fælles efter, hvor vel Udsødeligheds Gud-

inden maatte være bleven af? Hvor hun i Gaar havde været? Hvad hun havde havt fore? og talet? Naar og ved hvad Leilighed hun havde forladt det Himmelske Serail? Hvo og med hvem man sidst havde seet hende? o. s. v. Gudinderne erindrede sig strax, at den onde Loke havde overtalet hende til en Spadseregang til Skoven, at hun havde taget sine Vbler med, og siden ikke igjen var kommen tilbage. Begge Dele bekræftedes af nogle Guder ved det Tillsæg, at man for Solens Medgang havde seet hende med Loke gaae udaf Porten, at de havde været i en hæftig Strid, og at Loke fort derpaa igjen var vendt alene tilbage til Staden. Det blev derfor eenstemmig besluttet, at kalde Loke for Ketten, og, saafremt han ikke vilde tilstaae, at lægge ham paa Vinebanken, og herpaa (da han dog var et uværdigt Medlem af deres Forsamling, og blot kunde ansees som en halv Gud) for evig forvise ham fra Gudernes Stad og Grændser. Loke mødte, og da han saae saa alvorlige Anstalter til en Tilstaaelse, bekjendte han sine Streger frivillig; undskyldte sig imidlertid med Røden og sin jammerfulde Livsfare,

hvil-

hvilket Hæner og Odin selv kunde bevidne, og lovede, at bringe Uddødeligheds Gudinden tillige med hendes forrygende Æbler igjen tilbage udaf Kampernes Land. Dog vilde det være ham i hans egen Skikkelse umuligt, at skuffe Kampkongen; han anmodede derfor Guderdronningen Frigga om at forvandle ham til en Falk, og at meddele ham selv Forvandlingskraften. Man fandt, hans Forlangende lod sig høre, og opfyldte det. Forvandet til en Falk fløj Loke bort, og tog sin Betætt Jotunheim ad Hoffet. Kong Thiasse var just (thi med Jagt og Fiskefangst fordreve de gamle Konger helst Tiden) med sin hele Hoffstat tagen ud at fiske, og Idunna sad alene kummerfuld i den sørgelige Vaaning. Som en Gjerrig havde Thiasse lukket for denne sit Riges Skat, og sat ti fold Laase for hver Dør. Men Laase og Slaaer hjelpe mod List og Kjerlighed intet. Loke fløj med sin Falkeskikkelse ind af det aabentstaaende Vindue, satte sig paa Idunnas Skuldre, og tilhvijsede hende i Hast Hensigten af hans Reise. For den fornærmede og undseelige Gudindes reifærdige Bekrødelser og Betænkkeligheder satte Frygt for

ger fyldest. Den ene af dem heed Halli, den anden Leifner. Begge vare store og stærke, og man fandt dengang deres Lige hverken i Island eller andensheds. Ogsaa vare de behæftede med Berserkerraseriet *), og lignede, naar de bleve vrede, intet Menneske mere, men raske, som de gale Hunde, og skædede hverken Ild eller Jern. Men ellers viste de sig i daglig Omgang ingensunde saa umaneerlige, naar man ikke fornærmede dem; men saasnart det skeete, vare de i Stand til alle Ugjer-ninger.

Styr havde en Datter, ved Navn Asdifa. Hun var en blomstrende mandvoren Jomfrue, saare hovmodig og yderst omfindelig. Halli, den ene af Berserkerne, havde alt længe søgt efter en, som han med Vre kunde tage til Kone, og kom og desaaarsag bort fra Vermund, fordi han forlangte, at denne skulde for ham frie til et af de fornemste Fruentimmer paa Island. Nu havde han den lykkeligste Leilighed til selv at gjøre dette. Med Asdifa boede han under eet Tag; hun behagede ham, og han, som det synes, ogsaa hende. Men

*) Berserker var det samme som Kæmper.

Men til en alvorlig Hensigt torde hun vel være alt for stolt, og heller ikke kunne vente sin Faders Samtykke. Imidlertid vare de stedse sammen, talede ofte med hinanden alene, og snakkede om Kjerlighed og Ægteskab.

Hvormeget det var Verserken om Asdisa at gjøre, hvad han for hende paatog sig, og hvor kjærlig hans Kjerlighed tilsidst blev lønnet, fortæller en Islandsk Historiefriver med følgende Ord:

Da Styr en Dag bemærkede Verserkerens Fortroligheder med Asdisa, tiltalede han ham, og bad ham, at han dog ikke vilde gjøre ham den Skam og den Hjertesorg, at forføre hans Datter. Verserken svarede: "Det er dig dog ingen Skam, at jeg taler med din Datter. Ogsaa har jeg slet ikke fore, at gjøre det dig til Vanære; men det være nu sagt Dig uden Omsvøb, at jeg føler saa hæftig en Kjerlighed til hende, at jeg ikke kan slaae hende af mit Sind." Nu vil jeg, blev Halli ved, vende mig til vort fastknyttede Venkab, og bede at Du giver mig Asdisa, Din Datter, til ægte; derimod vil jeg love Dig mit hele

hele Venſkab og trofaſte Ledſagning; ſaadan Viſſand, forenet med min Broder Leifners Kræfter, ſkal bringe Dig ſaa ſtor Roes, ſom ingen anden Ledſagning af to Mænd paa Geland. Og ſaa ſkal vor Underſtyttelſe befeſte din Anſeelse mere, end om du vilde giſte Din Datter med den fornemſte Mand i Breitſurt. Vi vil derimod bringe i Anſlag, at vi ikke ere formuende. Men vil Du ingen Penge anvende paa os, ſaa ſkal det ophæve vort Venſkab; lad da ogsaa enhver gaae ſin Vei, ſom han finder for godt, ſkal ſikkert ogsaa lidet nytte at kræpe os til Regnſkab for vor Samtale med Hddiſa. "Da Halli havde udtalet, taug Etyr, thi det syntes ham ikke let, at ſvare derpaa; eſterat en Etund var forløben, begyndte han: "Var det af Hjertet talet, hvad Du ſagde, eller gjorde Du det ikkun for at gjække mig? "Svar mig ſaaledes, tog Halli Ordet, ſom om jeg ikke for intet havde talet det, og jeg ſiger Dig, alt vort Venſkab ſkal hænge af, hvorledes Du vil beſvare mig dette Andragende. "Saa vil jeg fortælle mine Venner det, ſagde Etyr, og raadføre mig med dem, paa hvilken Maade jeg har

har at svare." Overlæg det, med hvem Du vil, gjensvarede han, men inden tre Natter maa jeg have Svar. Længere har jeg ikke i Sinde at bide paa Din Raadslutning." Og med disse Ord skiltes de fra hinanden.

Følgende Morgen red Styr til sin Ven Snorre, som han var velkommen. Men Styr sagde strax, at han kun vilde tale med ham om en vis Sag, og saa strax igjen maatte ride hjem. "Er det da saa farlig en Sag, hvorom Du har at raadføre Dig med mig?" spurgte Snorre. "Det tykkes mig, svarede Styr." Saa lad os sige op paa det hellige Bjerg,*) svarede Snorre. Endnu har aldrig et Anslag strandet, som her var udtænkt." De besteg derfor begge Bjerget, og deres Samtale varede indtil Aften. Men intet Menneske fik at vide, hvad de der havde talet sammen.

Derpaa red Styr igjen hjem.

Strax følgende Morgen kom Galli, og spurgte, om hans Tale havde fundet et godt Sted.

Styr

*) Helgafell. Saa hedder det endnu.

Styr svarede: "Folk sig, Du synes at være blodarm. Hvor vil Du nu komme ud deraf, da Dig fattes Formue til Morgengave?" Min hele Styrke vil jeg opbyde, for at erstatte det, jeg mangler i Penge. "Godt! Jeg seer, at det vilde mishage Dig, om jeg afsløg Dig min Datter. Jeg vil altsaa paa vore Forfædres Viis overdrage Dig et tungt Arbeide, med hvis Guldførtelse Du skal fortjene min Datters Haand." — Og hvad er det for et Arbeide? — "Du skal igjennem den Steendynge, som skiller min Eng fra de andre Indvaaneres Eng, indtil Naunsfurt hugge en Wei, oprette en Skandse, og midt paa Steendynngen anlægge en Gaarefold. Naar Du har fuldbragt dette Arbeide, skal Du have Adisa, min Datter til Kone!" Jeg er vel ikke vant til Haandarbeide, svarede Halli, dog vil jeg gjerne underkaste mig det, naar jeg ikkun derved vinder Bruden. "Det er Vien dertil, sagde Styr."

Begge Brødre begyndte altsaa med forenede Kræfter at udhugge Veien, og det var et af de største Menneskearbeider. Derpaa oprettede de

en

en Skandse, hvoraf man den Dag i Dag endnu
seer Sporene, og anlagde derpaa og Gaarefol-
den.

Styr lod imidlertid der hjemme under
Raum *) en Badstue grave, og anbragte over Ov-
nen et Vindue, hvorigjennem man kunde indgyn-
hedt Vand.

Den sidste Dag, da de arbejdede paa Føl-
den, og næsten havde bragt de to uhyre Arbejder
til Ende, gik Asdisa forbi dem ved Landgodset.
Hun var iført sin skønneste Pynt. Begge Brø-
dre talede hende til, men hun svarede Ingen af
dem. Derpaa tilsang Halli hende disse Vers:

Hvorhen, o min Gerda, i skønneste Pryd,
paa Fingren den gyldene Ring?

I Linned indsvæbt — O fordrag mig det ei,
Sig min Gerda hvor vandrer du hen?

Jeg saae i Vintren, O Hvide, ei før
i mere glimrende Dragt

Dig, iblant Moer Gudinde,
over de Marke vandre.

Og

*) En Avlsgaard, Styr tilhørende.

Og derpaa Leikner saaledes:

Den Solen lige Biv
har ikkun sjelden Sløret
saa højligen opfoldet!
Hvor sirer Mæen sig en Dragt!
O Elskov, under den herlige Pryd,
o Elskov, sig, hvad derunder boer
O sig, du Glædemund,
lidt mere endnu, end vi see!

Men hun vandrede sin Vej frem. Berserkerne fuldendte nu endnu denne Aften deres Arbejde, og vendte derpaa ganske udmattede tilbage i Styr's Vaaning. Thi sædvanlig vorde de Mennesker, som gjøre overmenneskelige Arbejder, aldeles kraftløse, naar Berserkerraseriet har ophørt. Styr kom dem med forstilt Venlighed i møde, takkede dem for deres Møie, og anmodede dem om at gaae i Badet og derpaa udhvile. De gjorde saa, og gik strax i den af Styr ganske nyanlagte Badhvelving. Men Styr løb, da de vare deri, Hvalvingen tilspærre med store, uden for Indgangs-Døren lagte Stene, udbredede

dede uden for samme paa Jorden en blød Orehud,
og befalede nu, at indøse det varme Vand igjen-
nem det dertil forfærdigede Hul. Deraf opstod
en saa uhyre Hede i Badstuen, at Berserkerne
ikke kunde udholde det, men løb til Udgangen for at
drage Lust. Men Udgangen var tilspærret. Halli
opbrød Døren med Magt, men som han vilde
rende ud, gled han paa Orehuden, styrtede, og
fik af Styr, der allerede uden for Indgangen
havde luret paa dem, et dræbende Dolkestød. Og
saa Leikner, der efter sin Broder vilde ud, ned-
borede Styr, saa at Berserken baglænds faldt til-
bage i Badstuen, og opgav sin Aand. Derpaa
lod Styr begge Ligene berede, og udføre til Steens-
dyngen, hvor de lige ved Siden af den Vej, de
havde udhugget, bleve begravet, i en Dal af
Dyngen, hvilken var saa dyb, at man intet kunde
see uden Himlen over sig. Ved deres Sørdefærd
sang Styr:

Det tyktes mig,
de Kæmper her,
ikke for selv en stridsstærk Mand
for gode Kjøb skulde bøje sig.

Men nu de Mænd have Livet ladet,
borte er og min Frygt for dem;
Jeg har for Berserken den Kænke
til Grav beredet Kjænder dette Sted.

Saa snart Snorre erfoer Berserkernes Død,
red han til Raun, og blev hos Styr den hele
Dag. Samtalen havde endelig den Følge, at
Præsten Snorre forlovede sig med Styrs Datter
Asdisa, og Efteraaret derpaa holdt Bryllup.
Folk troede, at ved denne Forbindelse, Begges
Anseelse og Magt i lige Grad formere sig: thi
Snorre var smildere og hurtigere i at udtænke,
men Styr behændigere og raskere i at udføre; men
begge havde i denne Provinds stort Slægtskab og
mange Venner.

IV.

Kommissionsfrieriet.

Af W. G. Becker.

Der ligger jeg nu, jeg arme Værkbrudne, af al
Verden forladt, og ikkun nødtørstig for Betaling
plejs

pleiet! Intet Ansigt omkring mig forandrer sig, naar jeg engang, piint af Smerter, giver et høit Skrig og søger med nedpreset Hysten at formilde de frygtelige Trækninger. Korderer jeg nogen Hielpsbeviisning, saa bevæge sig alle Hænder og Been, der staae under min Befaling, i saarolig naturlig Orden, som om det var idel kunstige Urværker. Hver Gang jeg lader min Hovedpude lægge tilrette, eller Venenes Leie en Smule forandre, føler jeg, at! kun alt for meget, at jeg har blot et Par Skilling at takke for denne lille Tjeneste; thi saa meget tør omtrent ved den rige Løn, jeg giver, komme derpaa. Jeg agter det endnu for en Lykke, naar jeg ikke endog opdager et Hoveri dert. Derhos bliver jeg endnu ovenikjøbet bedragen fra alle Sider, og tør ikke engang lade mig mærke dermed, naar ikke mine arme Lemmer igjen skulle undgælde det. Hver Morgen læser jeg i alles Dine det atter feilslagne Haab, endelig engang at see sig i Besiddelse af det rige Efterladenskab, jeg, som De ved, har bestemt Dem; og uagter alle gode Ord, saaer jeg dog aldrig en venlig Mine. O det er et sandt

Sammerliv! Den eneste Trøst, jeg endnu har, er min redelige Præst; men rigtig nok hjælper hans Deeltagelse mig lidet mere end til at svække mit Mismod derover; min Forsatning og Pleie bliver derved dog stedse den samme.

Dog da alt dette nu engang ikke er at forandre, saa vilde jeg endnu gjerne give mig tilfreds derover, naar kun min Samvittighed ikke alle Dieblis erindrede mig paa, at jeg selv har forskyldt min sorgelige Tilstand. Havde jeg i mine yngre Aar levet ordentlig, og ikke overmodig forsmaaet den huslige Lykke, Livets største Velgjer-ning; eller havde jeg i det mindste da endnu tidsnok besejret mine Fordomme, og en fordelagtig Stilling, formedelst min Haand, havde givet mig en god Pige uden Formue og besværlige For- dringer forbindlig: saa havde jeg nu en tro taknemmelig Pleierinde, som uopfordret vilde stræbe, at lindre mine Lidelser, og med sin deeltagende Sagtmod at trøste mig.

Men tænker jeg nu paa det sandsynlige Tilfælde, at jeg havde kunnet vende et af de lykkeligste Mennesker, naar jeg, uskyldig og lastefri, som

som jeg var, da jeg kom i Besiddelse af min mædrene Formue, havde søgt min Lyksalighed i Forbindelse med en elskværdig og dydig Pige: o da glemmer jeg mig ofte, og udmaler jeg mig dette tillokkende Billede saa levende, at jeg da kun des smerteligere fornemmer, hvormedet jeg har opofret for den daarlige Nydelse[s] aldrig lykkeliggjørende Lidenstaber. Min trofaste Kone, som endnu stedse skulde hænge ved mit Hjerte med hin Æmhed, hvormed hun forhen havde trykt mig til sin Ærghedsaandende ungdommelige Barm, skulde nu bekymret og velgjørende sidde ved mit Hoved, lure paa enhver af mine Miner, og opbyde alt, for ved sin blide Pleie at gjøre mig mine Lidelser taalelige. Mine Børn, de velartede Frugter af vor kyske Ægtefærlighed, skulde bære mig paa deres Hænder; og haabefulde Børnebørn skulde maaskee med deres uskyldige Lege forkorte mig Tiden. O hvilken sød Drøm! Maatte jeg dog ikke saa smertelig vaagne af den! Eller drømte jeg den hellere aldrig! Den formerer jo saa kun min Qual.

Der ligger nu mine Godser, omfaktede til et tryllende Paradiis! Jeg besidder dem blot endnu for et Syns Skyld. Ikke en af mine Sandser tør mere gjøre Fordring paa den mindste Nydelse deraf. Jeg er fattigere end en Stodder; thi jeg sidder i Overflod og mangler. Havde jeg Vorn, saa skulde jeg ved Synet af deres Nydelse nyde med; den glade Erindring om den lykkelige forgangne Tid skulde virkeliggjøre mig denne Skinnydelse: og det lyse Blik ind i mine Vorns lykkelige Fremtid skulde være den elskede Sysselsætning, jeg tog med over i hin Verden.

Og hvo veed, om jeg da her laae og maatte lide! Hvo veed, om jeg da ikke som en frisk, munter Olding i min forskønnede Natur, under de høie Plataners kølige Skygger, af alle mine Kjære omringet, endnu kunde omvandre og tage Deel i alle deres Fornøielser! I ethvert Tilfælde skulde jeg være den lykkeligste blant dem; thi det skulde jo kun beroe paa mig at gjøre dem stedse gladere og mere fornøiede, og hvo der formaaer at gjøre det inde og ude, hans Lyksalighed er vel ikke let i Stand til at modtage Forøgelse.

Saa

Saadanne Betragtninger vare den gamle Geheimeraad Ellerbachs daglige Samtaler, som han enten i Stilhed anstillede, eller til sin redelige Præst, der næsten alle Dage besøgte ham, med Suk fornøede. Den sidste af hans Yttringer var den eneste blant alle hans behagelige Forestillinger, som i hans Hjerter intet pinligt Eftervee forårsagede. Han hængte derfor i sin sorgelige Ensomhed efter den, og fandt, at dog endnu et Middel var ham tilovers, til af sin anseelige Formue at drage en væsentlig Fordeel, nemlig den Fordeel af en sig bevidst Magt til at kunne gjøre andre lykkelige dermed; og paa denne Maade tænkte han dog nogenlunde at betale sin Gjæld. Hans Hovedsag med derved var, at fremhjælpe en deel Giftermaal, forsaavidt alt dette lod sig gjøre, uden for den tilkommende Besidder alt for meget at forringe Indkomsterne af den kostelige Herregaard, paa det han kunde blive i Stand til paa en tilbørlig og smagfuld Maade at vedligeholde de fortræffelige Antag og Forskjønnelser, hvormed han var kommen de desuden herlige Naturegne til Hjælp. Han aabenbarede sit Forhavende for den

værdige Præst, der ikke alene lagde ham paa Hjer-
te, saasnart muligt at sætte det i Værk, men og,
selv paatog sig Sagen, og kun i Henseende til
Giftermaalsplanerne tilraadede nogen Forandring,
for derved at forjage ethvert Skin af Evang.

Geheimeraaden havde ingen andre naturlige
Arvinger, end Børnene af to bortdøde Stedbrø-
dre, som havde havt Fader, men ikke Moder med
ham. Af den ældre var der en eneste Søn, men
af den yngre tre vorne Døttre, som levede med
deres Moder i B** af en liden Formue og en
Pension, hvilken den sidste som Hofraadskenke fik.
Geheimeraaden havde holdt af begge Brødre, og
ladet dem tilflyde mangen Fordeel; og denne Til-
bøielighed var gaaen over paa Børnene, endskjønt
han havde kun saare ung kjændt sine Broderdøt-
tre, og ikke syntes videre at bekymre sig om dem.
Alle tre Brødre havde levet i saa stor Frastand
fra hinanden, at begge de yngres Børn endnu al-
drig havde seet hinanden. Havde Geheimeraaden
ikke holdt sin Svigerske for en forfængelig og uuds-
taaelig Nar, saa havde han maaskee taget hende
med hendes Døttre til sig; men nu gad han intet
vidst

vidst af hende. Hans Brodersøn var en ung Mand af Fortjenester, der havde erhvervet sig alle Ender til en ærefuld Løbebane, og stod i Begreb, at gjøre sin Lykke. Han havde seet ham endnu for nogle Aar siden, og til Beviis paa sin Tilfredshed gjort ham en anseelig Forøring til en Reise, uden dog at aabne ham nogen Udsigt til en betydelig Arv engang. Endnu mindre havde Hofraadinden, som hun selv meente, for sig og sine Døttre at vente, og i denne Forudsætning skjældte hun stedse irabelig den gamle gjerrige Nebersvend, for derved i det mindste at tage nogen Hævn over ham.

Testamentet faldt dog ganske anderledes ud, end man havde ventet. Brodersønnen blev indsat som eneste Arving til samtlige Godser, hvis aarlige Indkomster beløb sig til over femtusend Daler, og skulde ægte en af sine Cousiner. Til hver af de to øvrige Søstre skulde han udbetale ottetusend Daler. Men ifald han, som Præsten virkelig havde lagt til, ingen af dem alle tre vilde have, saa skulde hver af dem faae toltusend Daler; og med en saadan liden Kapital, meente Præsten,

sten, skulde de alle lykkelig undgaae den Fare, ingen Mand at kfaae. Desuden blev en Kapital udsat til Udstyr for unge Bønderpiger af de til Herregaarden hørende Landskyer. Alle disse og andre flere Legater faldt dog ingensunde Godsernes Arving til Laast, men bleve bestridte af Capitaler, som desuden fandtes dertil.

Neppe havde Testamentet faaet sin fulde Gyldighed, før Præsten raadede Geheimeraaden at lade sin Brodersøn komme, for endnu ved hans taarnemmelige Følelse af fornøie sig, og ved hans Opmærksomhed at skaffe sig en hjerteligere Pleie. Med Glæde samtrykkede Geheimeraaden deri; men han havde ikke den Fornøielse at opleve hans Ankomst.

Brodersønnen var i alle Henseender en ung Mand, som der ikke gives mange af. Hos ham var det engang lykkedes Dyden, at forbinde sig med den egenfindige Lykke til at bestemme en fælles Yndlings Skjæbne. Han besad af Naturen de lykkeligste Anlæg, hvis Uddannelse, ved hans

For-

Førelæres Omsorg, tidlig var falden i en Mands Hænder, der syntes ligesom skabt til Opdrager. En lige velgjørende Indskydelse havde hans fortræffelige Moder paa hans Hjertes Dannelse. Kæles med hans Lærer havde hun vaaget over Bedlidgeholdelsen af hans naturlige Usskyld, og saa var det blevet dem let, paa det frugtbareste at udvikle hver ædel Spire, der i hans Hjerter selv var udsprungen, ikke først som en fremmed Væxt var omplanteret i samme. Men derved havde han og alt tidlig faaet en rigtig og sikker Følelse, hvilken overalt var kommen hans planmæssig dannede Forstandskræfter til Hjælp.

Med disse elskværdige Egenskaber forenede den unge Ellerbach en ædel Skabning og indtagende Ansigtssdannelse, saa at han ved sit Exempel syntes at retfærdiggjøre den Mening, at i et skønt Legeme boer en skøn Sjæl. Begge stode netop i de skønneste Blomster hos ham, da han tabte sin Fader og snart derpaa ogsaa sin Moder. Deres rørende Afsked med ham befæstede Kjerligheden til Dyd i hans Hjerter endnu stærkere, og bevarede ham stedse for unge Menneskers saa sædvanlige

Ud.

Udsvævelser, som for det meste allerede havde ødelagt deres Lykke og deres Sundhed, før de ligesom begynde at leve. Derimod fødtes hos ham Attraa til at udmærke sig og svinge sig i Beiret, og denne Lidenstabs havde kunnet vende farlig for ham, naar den ikke ved hans øvrige Tænkemaade havde taget en uskadelig Retning. Han besluttede efter sine Forældres Død at anvende deres ubetydelige Efterladenskab ganske paa sin videnskabelige Dannelses Fuldbendelse, som og efter nogle Aar erhvervede ham de retfærdigste Fordringer paa et fordelagtigt Embede. Men imedens han tænkte paa at gjøre sig Umage derfor, satte hans Farbroders Edelmød ham i Stand først endnu at gjøre en nyttig Reise; og fra denne var han nys kommen tilbage, da han ved den redelige Præstes Brev fik Indbydelsen til sin Farbroder, og deraf fornåm hans velgjørende Hensigter.

Ellerbach tøvede ikke med strax at følge denne Indbydelse; men saameget han og søgte at fremskynde sin Reise, saa ankom han dog neppe tid nok til at kunne vise sin Farbroder den sidste Bre. Saa hurtig havde han ikke ventet hans Død, og

ihvor-

ihvorvel han strax derved saae sig sat i Besiddelse af en betydelig Formue: saa gjorde det ham dog ondt, at han ikke i det mindste havde kunnet forsøde sin ædelmodige Farbroder hans Livs sidste Dage ved at udtømme sit taknemmelige Hierte for ham, saa meget mere, da han hørte, hvorledes han havde frydet sig til nu stedse at beholde ham om sig.

Præsten havde imidlertid, i Forbindelse med Retterne, besørget det fornødne, og Ellerbach studsede over Omgrebet og Beløbet af sin Arv, da Præsten underrettede ham derom. Efter Jordefærden foreslog man ham at aabne Testamentet; men da Indholdet allerede var ham bekendt, saa yttrede han, at han vilde lade det staae hen dermed, indtil han havde givet sin Tante foreløbende Underretning om Geheimeraadens Død, og faaet hendes Svar derpaa. Han tilkjændegav herpaa Præsten, hvorledes han af Taknemmelighed imod sin Farbroder saare gjerne vilde kaare sig en af sine Cousiner til Brude, ifald han kun fandt en deriblandt, som han kunde elske, og ved hvem han

han torde love sig en huuslig Lykke, hvorefter han længtes.

Det var virkelig meget, at en saa elskværdig ung Mand, der besad saa fin en Følelse og saa megen Sands for huuslig Lyksalighed, endnu havde holdt sit Hjerte uangrebet og frit. Maaskee var han endnu ikke bleven rørt ved nogen Gjens-stand, som havde gjort hans Onsker og Fornødenheder fyldest; maaskee havde hans Forstands utrættede Syffelsætning hindret ham fra at syffelsætte sig med sit Hjertes Fornemmelser; maaskee tænkte han alt for vel til at indvikle en elskværdig Pige i sin Skjæbne, for denne havde taget en bestemt Retning; maaskee qualte hans ærgjerrige Følelse de første Gnister af en opstaaende Kjerlighed, for ikke paa sin Løbebane til det foresatte Maal at lade sig opholde; maaskee havde hans Moders Lærdomme, hun som søgte at lede ham i alle hans Fornemmelser, gjort saa dybt et Indtryk paa ham, at han var for forsigtig til, at bortstjænke sit Hjerte, indtil han tillige kunde gjøre det med sin Haand; kort: Ellenbach havde endnu virkelig aldrig elsket, skjønt han alt var fem

og tyve Aar gammel, og besad uendelig mere Sands for Kjerligheds Lykke, end hundrede Andre, som i hans Alder i det mindste alt ti Gange havde forelsket sig.

For hans tre Cousiner var det en Lykke, at de hidtil ikke vidste mere om ham, end at han var deres Cousin, ellers skulde en uformodet Afskrift af det Testament, hvori den gamle Farbroder havde overladt den elskværdige Brodersøn, med en saa ønskelig Tilgift, til enhver af dem, til behagelig Fangst, have indgydet deres systertlige Hjerter fra den Stund af den listigste Avind og den uforsønligste Tvedragt. Thi havde vel enhver af dem kunnet tænke sig en arrigere Ziende, end den mere lykkelige Medbeslerinde, som trængte efter at røve hende saa lykkelig en Lod? Til Lykke kjændte de Arvens sande Rigdom ligesaalidt, som den besiddelsesværdige Arvetager, og til Lykke bleve de ved behagelige Mellemspil efterhaanden forberede til en Stemning, hvorved et saadant Budskab ikke paa eengang med sit hele Eftertryk kunde falde paa deres Hjerter.

Caroline var den ældste af de tre Søstre, Julie den mellemste, og Henriette den yngste. Der var kun et Aar imellem dem og alle af den Alder, da Pigerne gjerne see sig om efter en Mand; thi den ældste havde just fyldt sit tyvende Aar. Moderen var en saare hverdags Kone, og Geheimeraaden havde ikke Uret, naar han holdt hende for en Nar. Forføngelig og stolt af sin Mand's Titel, søgte hun i sit Huus, som i Selvfaber, at spille den fornemme Dame, og saae derfor med Foragt ned paa en god Hustrues og omhyggelig Moders Pligter. Hun besad alt for lidt Forstand, til at indsee hvor foragtelig hun ved de sidste's Forsømmelse og fortsættelige Tilside-sættelse i alle forstandige Menneskers Dine maatte vorde, og hvor latterlig hun ved sin Fornemhed og Rangsyge gjorde sig. Iblant alle Qvindeforfængeligheder, tilgiver man denne allermindst, naar hun faaer sin borgede Glands blot af Gjenfinnet. En Kone, som gjør sig til Gode af sin Skjonhed, af sin Vittighed, sin Smag, eller selv af sin Vorne og sine Triumfer, har dog i det mindste en Skingrund dertil, saa lidet og enhver

For,

Forfængelighed overhoved gjør enten Forstand eller Hjerte Vre; men Forfængelighed af en Titel, som hun blot sin Mand til Vre fører, er alt for væmmelig. Den var i det høieste kun da at undskyldes, naar den grundede sig paa den lønlige Stoltthed, at være Kone til en Mand af erkjendte Fortjenester: men hvorlidet komme disse hos en forfængelig Kone i Betragtning! og sat en saadan Bevidsthed vakte Forfængeligheden hos en saadan Mand's Kone, saa skulde hun kun saa meget mere gjøre sig Umage for, ved sin qvindelige Bestemmelse at være ham værdig, for ikke ved Siden af ham som hans Kone at tabe, men meget mere ved sit Forhold at retfærdiggjøre hans Valg, og paa denne Maade gjøre sin egen Værdigylbig i andres Dine.

Hofraadinde Ellerbach tjente til et uigjendriveligt Exempel paa, at en Mand's Fortjenester ingen sande Fortrin kunne meddele hans Kone, naar hun selv ingen har. For hendes Mand's Skyld havde man viist hende Agtelse; efter hans Død salde samme for en stor Deel bort, men hendes Forbringer bleve de samme, uagtet hendes huuslige

Omstændigheder just ikke vare fordeelagtige, vilde hun dog spille samme Rolle fort. Hun holdt Selskaber i sit Huus, hvilket stod aabent for alle unge Mennesker af vis Rang, for, som hun sagde, at skaffe sine Døttre Leilighed til, efter deres Stand at danne sig til Omgang med den fine Verden, og desuden, som hun troede, kunne gjøre en anstændig Erbring, som lod haabe en fordeelagtig Forbindelse. Men hun betænkte ikke, at de unge Herrer, som besøgte hendes Huus, og i Grunden dreve Spot med hende selv, kun kom i den Hensigt, at fordrive Tiden med hendes vakre Døttre, uden at have en alvorlig Hensigt, og dette netop var den Bei, som førte fra Maalet. Den ubesindige Moder gjorde alt sit for at indgyde de unge Mænd, hun holdt for gode og passende Partier, Mod og at lette en Erklæring af denne Art: men Varer, som salbydes alt for meget, tabe sædvanlig i deres Værd, eller blive endog i Boden.

De stakkels Piger vare virkelig at beklage; thi hvad kunde de for at deres Moder tidlig havde ledet dem paa samme Bei, som hun selv var gaaen.

gaaen. Men Julie, den mellemste, gif en anden, og befandt sig bedre derved. Deres Moder havde aldrig elsket hende, fordi hun ikke havde givet hende Bryst, hvilket var skeet ved de andre to, vel ikke af Moderpligt, men dog af Modesyge og Velbehag. Kjerligheden til disse udsprang derfor mere af en dyrist Instinct; thi havde den havt sin Grund i Moder-Hjertet, saa havde hun burdet erstattet lille Julie Savnet af Moderbrystet ved des samme Kjerlighed og Pleie. Denne dyriste Svaghed hænger ofte ved saare forstandige Modre, ligesom om et Barn, der har ligget ved et fremmed Bryst, vedkommer hendes Hjertes mindre, da dog dets største Fordringer ere grundede paa, at det har ligget under hendes Hjerte, og har hende at takke for sin første Næring og Uddannelse. Ellers maatte jo enhver Amme faae en nærmere Ret til et Barn, hun har givet Brystet, end den virkelige Moder. Rigtig nok virker den dyriste Instinct en vis Hengivenhed hos begge; og derfor er det og allerede i denne Henseende godt, naar en Moder formaaer selv at opamme sine Børn: men dette er og allerede Til-

færdet hos en blot Barnepige. Barnet erkjender hende for sin Belgjørerinde, fordi hun meest søffelsætter sig med det; og hun føler sig paa sin Side belønnet ved Barnets Hengivenhed og Tiltro. Det er umiskjendeligt, at en vis Egenkjerlighed derved er med i Spillet; og Hældde stakkels Børn, at dette virkelig har sig saa: hvorlidet skulde de ellers have Kornuft og Pligt at takke! selv g. de Mødre kunne i denne Punkt ikke være opmærksomme nok paa deres Fornemmelser og Handlinger, for at lære at beherske denne dyriske Instinkt, og at vanne et Barns Hjerter, som ikke har nydt det Fortrin at ammes ved hendes Bryst, tidlig til sit, og saaledes igjen sit Hjerter til dets. Det er ikke nok, at hun i det Væsentlige ikke lader det mangle paa Omsorg for et saadant Barn: Barnet har de samme Fordringer paa hendes moderlige Kjerlighed, som ethvert andet, og den ringeste Forskjel, hun i sine Tilværeligheder gjør imellem dem, er ingen tilgivelig Svaghed, er en Forbrydelse, som hun ikke anderledes, end ved den samvittigste Omhed kan gjøre god igjen.

En

En saare stem Følge, som sædvanlig udspringer af denne Uretfærdighed, er Børnenes ulige Behandling og den partiske Bedømmelse og Paatale af deres Handlinger. Yndlingerne kunne stedse love sig den meest overdrevne Overbærelse, da derimod hos andre endog det allerubetydeligste paa en uvenlig Maade paatales, eller vel endog alvorlig straffes. Sædvanlig fordærves derved meget paa begge Sider. Den største Skade holder sig til denne eller hiin Side, alt efter som Moderens øvrige Egenskaber ellet de øvrige Forhold ere beskafne, som formaae at forebygge de alt for farlige Følger paa den ene eller anden Side. Saare ofte er den største Skade paa Yndlingernes Side. Af overvættets Dmhed blive de sædvanlig foretrukne, og staae i Fremtiden ikke sjelden i Værd og Elskværdighed efter dem, der blive strengere behandlede.

Dette var Tilfældet med Caroline og Henriette. Den uforstandige Moder havde en sand Ubekierlighed til begge disse Piger, og indprægede dem tidlig sin Stoltshed og Forsængelighed. De bleve klædte som Dukker, og allerede i tidligste

Nar indviede til den gode Tone. Daglig stode de for den tossede Moder, og maatte øve dem i at neie og gjøre sig lækker, og snart fandt de saamegen Smag deri, at de endelig bleve sande Pynsteduffer, og allerede som Børn vidste at spille fornemme Damer. Deres Hjerter bleve derved saatomme som deres Hoved, og disse Huller bleve siden udfyldte med Romaner, som da ingen Tid lode dem tilovers til at opofre sig til qvindelige Gysler, nogle Legeværker undtagne, som de, for ikke at synes uvirksomme, i Selskaber kunde udframme. Moderen havde temmelig tidlig forsladdret dem om Mænd, og saare viselig underrettet dem om, hvorledes de burde bære sig ad, for ikke at affkræffe Nogen, der vilde nærme sig dem. Derved vare de, ihvorvel man ikke kunde beskylde dem for nogen egentlig Forseelse, blevne letfindige Koketter, som vel huede Diletanterne i Kjerlighed, men tilbageskrækkede naturligtvis unge Mænd af alvorlige Hensigter, som i øvrigt vilde have en Kone for sig selv og ikke for andre. Kort, man kunde sige om dem, at de besad alle Egenheder til behagelige Griller, og følgerig til flette Koner.

Julie

Julie var af Alt det Modsatte. Hendes Moders Forsømmelse havde snarere været hende fordeelagtig end skadelig. Hun blev meest overladt til sin Amme, som til Lykke var et saare godt Menneſke, og kun af Evagthed og Kjerlighed, ikke af Lidterlighed havde fejlet. Denne elſkede Julie ſom ſit eget Barn: intet Under altsaa, at Pigen vante ſig mere til hende end til ſin Moder, ſom lidet bekymrede ſig om hende. Naar man betragtede hendes Paaklædning, kunde man umuelig holde hende for en Syſter af begge de andre. Endnu kjendeligere blev denne Forſkjel efter Hofraadens Død, da hun, endog voksen, maatte nøjes med langt ringere Klæder, eller i det Højſte af ſin ældre Syſter fik de aflagte Stykker, ſom for den yngſte ikke mere vare gode nok. Hun var fra Ungdom af ſaare naturlig, og kunde ikke finde ſig i ſine Syſtres tvungne Pynterier, hvormed Moderen havde troet at give dem et Fortrin. Da hun lidet blev taget med i Selſkab, vante hun ſig mere til det huuslige Liv, ſyſſelſatte ſig med nyttige Arbejder, og læſte, naar hun var ene, tillige en god Bog, ſom kunde

have en velgjørende Indflydelse paa hendes For-
stands og Hjertes Dannelse. Saa meget hun og
i alt maatte føle sig sat tilbage for sine Søstre,
havde hun dog inter Mag til dem, men besvarede
deres Klæder og Linnet for dem med søsterlig
Føjelighed, hjalp at udpynte dem, og kjølnedes
aldrig i sin Virksomhed, om man end kun be-
handlede hende som en Kammerjomfrue. Hun
forestod den hele Huusholdning, og uden hende
fulde hendes Moder samt begge Søstrene ikke
engang have kunnet spille den hidtil spillede Rol-
le fort; thi ved den ringe Indtægt gjorde hun
det ved sin kloge Indretning og sin Enildhed
virkelig alene mueligt. Naar der var Selskab
hos hendes Moder, saa kom hun, deels af Man-
gel paa anstændige Klæder, deels af virkelig Ulyst,
kun sielden til Syne, og da i det Højeste kun,
naar hun maatte skjenke Theen; men var det
hende mueligt, at gjøre sig fri derfor, saa var
hun overmaade lykkelig, og satte sig da hos sin
troe Amme, som blot for hendes Skyld var ble-
ven i Huset. Rigtig nok maatte da undertiden
den gode Pige af sin Moder høre, at hun vel
oan:

vanffelig ſkulde blive ſat af, men ſandſynlig blive hende paa Halsen ſin Livstid: men hun bar det med Taalmodighed, og græd da i Løn derover. Syſtrene derimod vidſte hende hemmelig Tak, fordi hun ſjelden kom frem, thi det kunde ei undgaae dem, at ſaa ſkønne de end tykkedes dem ſelv, dog mangt et hemmeligt Blik, ſom de gjere ſelv havde opfanget, hvilede paa Julies blide og beſkedne Anſigt. Og virkelig overtraf hun ſine Syſtre, ikke blot i ſjøn Bægt, men og i Anſigtets blide Yndigheder, om hun end ikke forſtod ſig paa, at gjøre diſſe Fortrin gjeldende.

Dog nu kom den Tidſpunft, da i Hofraadindens Huus en ſtor og uventet Forandring ſkulde foregaae. Hendes Døttre vare vorne, og endnu var, til Trods for alt den ældſtes og yngſtes forekommende Bæſen, og til Trods for al Lettelſe fra Moderens Side, ingen af begge de ſjelige Syſtres Opvartere, ſom dog næſten daglig beſøgte Huſet, det mindſte Ord udſluppet, ſom kun paa nogen Maade havde kunnet opvække en Ahenſe

C 5

nelle om Egetfabstilbud. Allerede flere Gange havde Hofraadinden i Stilhed rystet med Hovedet derover: efterhaanden begyndte hun nu og at yttre sin Betænkelighed for sine Døttre, som Tiden desuden allerede blev lang nok, og i saadanne hypocondriske Stunder maatte sædvanlig den stakkels Julie undgjelde den derved opvakte Mismod; thi hende var det naturligt, som hindrede sine Søstres Lykke, saa som det syntes aabenbart, at man var bange for at træde ind i en Familie, hvor et Lem af samme ved sin gemene Udsfærd passede saa lidet til Personer af Stand: som da ogsaa, efter Moderens Mening, de Sideblik beviiste, hun undertiden ved Theebordet isik.

O græd ikke saaledes, fortræffelige Julie, i dit eensomme Kammer, over den ulykkelige Stierne, som forfølger dig! Taal og haab! dit Hjerte er for ædelt til længe at torde lide. Et højere Væsen, som belønner Dyden, ordner disse Beemodståarer, der, ublandede med Bitterhed og Had, flyde fra dine Kinder, i en festlig Krands til din fortjente Triumf. Da sees de engang som kostelige Perler i dit Brudehaar, og glimre be-
sker

Kedent, som Glædestaarer, en salig Følelse udaf
et skjønt Hjertes Følelse optrænger i sit svigløse
Spejls rene Chrystal.

Endnu nogle Uger førend Efterretningen om
Geheimeraadens Død og hans ligesaa velkomne
som uventede Testament ankom, havde i Hof-
raadindens Huus en ung Mand faaet Afgang,
som hos Fruentimmer og Mandepersoner fandt
almindeligt Bifald. Hans Navn var Rom-
berg. Han var Rejsende, og saasom det selfs-
belige Liv paa dette Sted syntes at behage ham,
saa opholdt han sig længere end han i Begyndel-
sen havde udladt sig over sin Opholdetid. Igjen-
nem det Huus, hvor han hævede sine Penge, er-
foer man saare snart, at han besad en anseelig
Formue og var fuldkommen uafhængig. Disse
vigtige Forretn bleve understøttede af en smuk
Etabling og udvortes Elfskørdighed, og af hans
hele Udfærd fremlyste en ædel Charakter. Han
havde ikke engang behovet den sidste, for strax i
Hofraadindens Huus at trække Vjæne til sig.
Moderen modtog ham stedse paa den meest ud-
mærkede Maade, og Caroline og Henriette kys-
per

pedes om, at behandle ham med forekommende
Gudhed og Venlighed. Det var og fiendeligt,
at han ingensteds hellere var, end i Hofraadin-
dens Huus, thi hans Besøg bleve stedse hyppi-
gere og syntes for ham at være blevne en magt-
paaliggende Syffel. Han underholdt sig snart
med Caroline, snart med Henriette, og syntes
at betragte begge med megen Opmærksomhed.
Efterhaanden syffelsatte han sig stedse mere og
mere med Moderen; og dette var et sikkert
Kjendemerke paa, at hans Hjerte var i Belei-
ringstilstand; thi naturlig maatte først Moderen
vindes, før han med Sikkerhed kunde hengive
sig til det Hjerte, der allerede saa godt som havde
fanget ham. Hofraadinden kunde kun ikke ud-
finde, hvo af begge var den lykkelige, hvorpaa
han havde rettet sit Øie. Hun efterforskede hos
begge Døttre, om hun ikke af hans Udfærd imod
dem kunde drage en sandsynlig Formodning: men
begge vare saa visse paa deres Sag, at Moderen
viselig holdt for, at han valgte kun endnu i sit
Valg, og derfor eragtede hun raadeligt, uformærkt
at dreje det hen paa Caroline, siden det dog var
over:

overeensstemmende med Klogskab, at skaffe de modneste Frugter først bort.

Moderen søgte nu at forberede Henriette paa den Plan, hun havde i Sigte, og forestillede hende, at hun ikke kunde troe, Romberg havde kastet Djet paa nogen Anden end paa Caroline, og raadede hende derfor, at trække sig en Smule tilbage fra ham: thi var henbes Formodning grunder, saa kunde det desuden ikke hjælpe hende, at hun alt for meget paatrængte sig ham; men var hun Gjenstanden for hans Ønsker, saa skulde denne lille Tilbagetrækning fra ham gjøre hans Erklæring for hende des mere afgjørende. Men dette Forslag vilde ikke i mindste Naade høre Henriette: hun paastod bedst at kunne bedømme, hvad hun havde at tænke om Hr. Rombergs Opførsel imod hende, og var ingenlunde tilfreds, for Epøgs Skyld, at sætte sin Lykke paa Spil. Moderen maatte forestille hende Sagen, som hun vilde, Henriette gad nu engang ikke i Dag skjenke Thee; og da Caroline ligeledes ej vilde bekvemme sig dertil, saa maatte endelig, som det hos flige Børn forstaaer sig af sig selv, Moderen

de:

deren give efter, og befalede Julie at komme frem i sine bedste Klæder og besørge Theebordet.

Julie havde været saare glad ved, at man havde hidtil fritaget hende for denne Forretning. Siden Romberg havde indfundet sig, var hun ikke kommen til Syne, og nu blev det hende endnu surere at træde frem af sit Mørke. Men hun var vant til at lyde, og torde heller ikke, som sine Søstre, vente Overbærelse. Hun kom frem, men ikke før hendes Kalds Time var kommen. Hendes Søstre havde allerede med den største Skinsyge bevogtet hinanden, og søgt at gjøre hinanden alt mueligt Afbræk. Ogsaa Moderen havde ikke været uvirksom; men Romberg var i sin Opsørsel bleven sig fuldkommen liig.

Da Julie med sit bestedne Væsen, som ingen Opmærksomhed forlangte, traadde ind i Bærelset, vendte en Herre, som hidtil havde været Caroline meest hengiven og nu saae sig ganske forsømt, af en liden Ondskab til Romberg, der just talede med Caroline, og tilbød sig at forestille ham for den mellemste Datter af Huset.

Rom:

Romberg gif ufortøvet med ham hen til hende, og Julie kom i stor Forlegenhed derover, da hun ikke var meget vant til denne Vre. Romberg tilkjendegav hende i sine forbindlige Ord sin Smerte over, at han først i Dag havde den Fornægtelse at gjøre hendes Bekjendtskab. Julie svarede derpaa med den beskedneste Ynde: hun havde engang paataget sig Huusholdningen, og denne tillod hende kun sjelden at tage Deel; og hermed dreiede hun sig halv hen til sit Theebord, for at forrette sit Arbeide. Han lod nogle Ord falde derom, som indeholdt en Slags Lovtale, og vendte sig derpaa med et Blik bort fra hende. Hofraadinden havde derover været i Dødsangest, og eftertænkte allerede, hvorledes hun igjen vilde udslette det onde Indtryk, Julies ensfoldige Udfærd maatte have gjort paa ham: men Romberg, der strax var gaaen hen til hende, for at sige hende en Artighed over hendes Datter, beroligede hende derover ganske; og videre var jo intet af saadan en Pige at frygte. Midt under Samtalen saae vel Romberg imellemstunder hen til Julie, men, enten det nu var med Glid, eller fordi han havde faaet et

Nys

Nys om hendes Stilling i Huset, han nærmede sig hende denne Aften ikke igjen.

Efter Theen begav Julie sig bort, men dog langsommere end hun pleiede. Hun fornåm en vis Tilfredshed over, at hun ikke var bleven beskæmmet; ja det frydede hendes Hjerte, at den Fremmede dog ogsaa havde bemærket, ja endog rost hende. Hun kom temmelig oprømt tilbage til sin Amme, og beskrev hende den artige Mand, om hvem hun dog selv vidste kun lidet; men det forekom hende, som om hun vidste ret meget om ham.

Næste Gang gik hun med mindre Modbydelighed i Selskabsværelset, hvor Romberg allerede længe havde bilet paa hende. Saa snart hun var traadt ind, stod han op fra Stolen, og gik hende imøde. Jeg har alt længe savnet Dem, sagde han til hende i en vis Tone, der alt kunde have bragt hende et godt Stykke længere i hendes Biden om ham, om han og ikke ellers havde sagt hende det mindste. Men han lagde endnu med Betydning til: i Gaar var De og saa tidlig gaaen bort, og jeg ønskede mig dog den Fornøjelse,

se, altid at see Dem. Julie bøjede sig, og en mild Rødme drog sig over hendes heleselskelige Ansigt. Romberg vendte sig med al Rolighed igjen til Selskabet. Det er en alterkjæreste Mand, sagde begge de andre Søstre hos sig selv, som intet uden naturlig Artighed havde seet deri. Julie sagde slet intet hos sig selv: men det gik denne Aften noget langsomt med Theen.

Arme Julie! sagde Ammen, da hun fandt hende samme Aften alene og i Tanker, skal det da nu saa være, at De maa skjenke Theen? Kan de da paa ingen Maade igjen rive Dem løs derfra? — Det vil ikke godt lade sig gjøre, svarede den blide Pige, og det maatte ogsaa falde alt for meget i Vjndene, om jeg slet ikke mere lod mig see.

Tiden var atter kommen, da hun skulde forrette sit Embede. Hun syntes denne Gang med Glid at nåle, til Theemaskinen var baaren ind i Bærelset, for strax at træde i fuld Forretning. Selskabet var denne Aften noget talrigere; og Romberg stod just med nogle

Herrer ikke langt fra Døren, da hun traadte ind. Hendes første Blik-faldt paa Romberg, saasom hans Ansigt var vendt til Døren. Ganske naturlig gik han lige hen til hende, og det Lidet, han sagde hende, var atter saa betydningsfuldt, uagtet for de øvrige Herrer, som fulgte hans Exempel, intet uden Artighed og Levemaade laae deri. Julie begyndte sin Forretning, og Herrerne traadte derpaa nogle Skridt tilbage og taledes videre. Talen var om, at Romberg af vigtige Aarsager maatte bortsende sin Tjener, og at han derfor var nødt til at antage endnu en Tjener. Julie havde med hørt paa denne ligegyldige Samtale, men for hende havde den været intet mindre end ligegyldig, om den skjønt ej stod i mindste Forbindelse med hende selv. Da Romberg noget efter selv engang bragte hende sin Kop, fik hun saa megen Magt over sig selv, at hun sagde, hun havde før hørt, at han søgte en Tjener, og om han endnu ikke var forsynet, saa vidste hun et ungt Menneske, som hun gjerne ansæede en god Herre. Romberg

berg svarede hende, at ingen Anbefaling kunde være ham vigtiger end hendes. Men troer De og, blev han ved, at han i mig skal finde en saadan Herre, som De ønsker ham? Hvor skulde jeg kunne tvivle derpaa, tog Julie rødende Ordet: vil De see ham, saa vil jeg sige det til hans Moder, at hun sender ham til Dem. Romberg takkede hende med megen Varme, og bad hende, saasnart muligt, at skikke ham den unge Mand, da han havde besluttet, strax at antage ham. Hun rakte ham nu den fylde Kop tilbage, og Romberg kunde ikke undlade, af Taknemmelighed at trykke den fortræffelige Piges Haand.

Julies Hjerter var saa fuldt og saa lykkeligt, at det længtes efter en Udgydelse. Hun blev ikke længer end nødvendigt var, og isede saa til sin Amme, for at meddele hende den vigtige Nyhed, at hun havde bragt hendes Søn i Tjeneste hos Romberg, og at hun i Morgen tidlig endelig strax skulde sende ham til ham. Moderen var overordentlig glad derved; thi nu, da han med Frisering, ligesom

med Skrivning og Regning ret godt kunde behjælpe sig, havde det været hendes eneste Sorg at bringe ham an hos et godt Hershabs. Hun faldt sin Julie om Halsen, og denne vidste saa bestemt at skildre hende, hvor fortræffelig han kom an, som om hun alt længe paa den næjeste havde været bekjendt med Rombergs huuslige Anliggender. Hun var saa tilfreds med sig selv, over at have gjort sin gode Amme saa vigtig en Tjeneste, og skaffet det unge Menneske, der var hendes Pattebroder, saa god en Plads, at hun maaskee selv troede, hendes Fornemmelser hele Fylde udsprang blot af denne Bevidsthed.

Det unge Menneske behagede og blev strax antaget. Imidlertid var det dog nødvendigt, at vide noget om hans Herkomst. Romberg spurgte ham altsaa om hans Moder, og da erfoer han, at hun havde været Julies Amme, og endnu stedse var i Tjeneste hos Hofraadinden. Det var naturligt, at Julie flere Gange ved denne Leilighed paa det fordeelagtigste blev omtalt: men saa stor endog Tilsiden, hvilket Romberg

berg for ham yttrede, var hos ham til Julies
Anbefaling, saa fandt han det dog nødvendigt,
ogsaa at tale med hans Moder, og befalede ham
altsaa, at sende hende til ham. Denne indfandt
sig endnu samme Formiddag, og forstikkede ham,
at han i hendes Søn skulde finde saa troe et
Menneske, som hendes Søn, efter det hun af
Hr. Julie vidste, i ham en god og fortræffelig
Herre. Romberg svarede derpaa, at det glædede
ham, at blive saa gunstig bedømt af saa kelskærs-
digt et Fruentimmer, som Julie var. Det kan
De virkelig ogsaa gøre Dem til af, sagde den
trostfuldige Amme, thi saa god og venlig ogsaa
Julie er imod Enhver, ere dog alle de Herrer,
som hos hendes Moder gaae ind og ud, slet ikke
efter hendes Smag. Nu udgik sig over hendes
Læber en Strøm af Lovprisninger, hvori Julies
samtlige Forhold i Moderens Huus, saavel som
alle hendes Fortjenester og Guldkommenheder,
vare indstøttede, og som hun ikke kunde blive træt
af steds paa nye at gjentage. Romberg erfoer
saaledes ved hendes godlidende Snakksomhed alt,
hvad han vilde vide, og deriblant var ham rigtig

nok det Allervigtigste, at han efter det, han havde hørt, kunde holde sig fuldkommen forsikkert om hendes Hjertes fulde Frihed.

Det behøver vel ingen videre Omtale, at Rombergs Hjerter ganske var indtaget af den elskværdige Julie. Hendes ædle Skabning, hendes blide Ynde, hendes ydmyge Beskedenhed, hendes naturlige Væsen og Huuslighed, ved hvilke Fortrin hun saa meget udmærkede sig fra sine Søstre, havde saaledes tiltrukket ham, at han vovede ganske at overlade sig det dagligen tiltagende Herredømme af en inderlig Kjærlighed for hende. Hidtil havde han opført sig saare vaersomt imod hende, for ikke at berøve sig selv den Fornøjelse, oftere at see hende; men nu havde han fast besluttet, om muligt, for stedse at forsikre sig hendes Hjerter.

Julies Phantasie omirrede paa et Hav af dunkle Fornemmelser. Hun følede sig lykkeligere end hun nogensinde havde været, og lærte at sætte mere Pris paa sig selv, siden hun havde fundet En, der vidste at bestemme hendes Værd. Men denne stille Selvfølelse var indhyllet i saa blid en Yd-

mughed, 'at ikke hun, men den derved vandt i hendes Forstilling, som havde velt eller dog i det mindste hævet denne Sølelle. Romberg levede i hendes Hjerte, og hun meente, han kom hende kun altid i Tanker, fordi han behandlede hende med mere Godhed og Agtelse end alle andre Menneſter. Hun fornam det med en Jordringsfrihed, som stemmede ſammen med hendes hele Kunſtløſhed; hun frydede ſig til den Stund, da hun atter ſkulde ſee ham, og ønſkede ſig ſtedſe at være om ham; hun havde agtet ſig fuldkommen lykkelig, om han havde været hendes Broder.

Dog den Time kom, da diſſe noiſomme Sølelſer efterhaanden ſkulde ſammensmelte til den ſaligſte af alle Fornemmelſer, og faae et umaaleligt Omgreb. En Eftermiddag, ſom hun var ganſke alene hjemme, og juſt ſyffeltatte ſig med at omgjøre en Klædning for ſin ældre Syſter, blev Døren aabnet af Ammen, og Romberg traadte ind. Julie blev ganſke rød, jo nærmere han kom hende. Han undſkyldte ſit Komme, med alt det hvormed det lod ſig undſkyldes, og yttrede, at han ikke havde kunnet gaae bort

igjen, uden at bringe hende sin inderligste Tak for Anbefalingen af det unge Menneſte, med hvem han var ualmindelig tilfreds, og hvis Lykke ſkulde ligge ham omhyggelig paa Hjerte. Julie ſamlede ſig igjen lidt, og takkede ham for hans gunſtige Henſigter. Romberg ſvarede derpaa, at ikke hun, men han var forbunden derfor, ligesom for alle de lykkelige Dieblif, han i hendes Selskab havde levet, ihvorvel det ifkun var Dieblif. Julius Kinder antog igjen en høiere Farve: hun syntes at ville ſige noget dertil, men det døde paa hendes Læber, og Romberg hjalp hende ſelv ud af denne Forlegenhed. Han talede om hendes Kjerlighed for Enſomhed og Huuslighed, bekymrede ſig om hendes Arbeide, ſom hun juſt havde fore, og erfoer ved denne Leilighed, at hun gjorde denne Pynt i Stand, ikke for ſig, men for en af ſine Søſtre. Romberg beundrede hendes Selvforneegtelse, at hun, imedens hendes Søſtre nødte Selskabets Behageligheder, hjemme ſyſſeſatte ſig med deres Pynt. O det koſter mig ikke det mindſte, ſagde hun ſmilende: jeg er langt hellere hjemme end i
Sels

Selskab, og tillade mine Forretninger det, saa fornsier jeg mig med en god Bogs Selskab. Romberg vidste at sige meget over, hvorledes hun, ved sin Graværelse, berøvede de selskabelige Kredse meget; men han tilstod frimodig, at de ogsaa for ham intet Tab skulde være, naar han altid kunde tilbringe sin Tid saa lykkelig, som disse Minuter. Ved disse Ord greb han hendes høire Haand, og holdt den i sine. Overhoved, sagde han hende, har mit Hjerte en Hægtelse for dem, som ikke er at sammenligne med nogen anden. Hvor lykkelig torde jeg prise mig, naar jeg torde kalde Dem min Veninde! hermed hæiede han sig over hendes Haand og kyskede den.

Julie kom i en Forlegenhed, hvori hun endnu aldrig havde befundet sig. Hendes Kinder blussede, og hendes Øie sank til Jorden. Hun havde ingen Grund til at trække sin Haand bort, og derfor gjorde hun heller ingen Bevægelse der; til; men der var heller intet overtænkt ved denne Hengiven. Hun var bestormet af alt for mange Slags Fornemmelser, til at have Landsnærverelse nok til at vise sig anderledes, end hendes

Hjerte havde villet. Hun blev ogsaa her naturlig, som hun altid var, og viiste derved sin Sjels Reenhed fra den skønneste Side. Romberg frydede sig nogle Dieblit over hendes Urolighed. Da førte han hendes Haand atter til Manden, og spurgte hende med bedende Stemme: vilde De vel være min Veninde, fortræffelige Julie? Eller holder De mig Deres Venstab uværdig? — O nei, svarede hun blidt, De er en ædel Mand, der fortjener sand Hoiagtelse: men hvad kan mit Venstab nytte dem, sagde hun i al Ukyldighed til, thi naar De eengang har forladt os, saa — saa — O mit Skal være evigt, faldt han hende ind i Talen, og til Pantage De dette Kys. Hermed kyssede han hende paa Panden, og derpaa endnu engang saare ærbødig paa Haanden, som han endnu stedse holde i sin, og bad derfor om Tilgivelse. Jeg forlader Dem nu, elskværdige Julie, blev han ved, for ikke at misbruge Deres Overbærelse, men jeg tager med mig Fornemmeser, som gjøre mig uendeligen lykkelig.

Julie vidste ikke, hvorledes det var gaaet hende. Hun holdt Haanden paa det Sted, hvor han havde kyttet hende, og hørte endnu længe Gjenlyden af hans sidste Ord. Hun tænkte lidt, men hun følede saare meget. Hun var sunken i en Drøm, uden at spørge sig, om hun virkelig drømte. Hendes Amme traadte ind i Bærelset; Julie saae hende lige i Ansigtet, men hun hørte intet af det hun spurgte om. Ammen ræstede med Hovedet, og lod hende alene.

Imedens Tiden over Rombergs Mølen begyndte at blive Julies Søstre noget lang; den kloge Moder selv ikke mere vidste, hvad hun skulde tænke derom; og Julie efterhaanden var kommen efter sit Hjertes sande Fornemmelser: lod sig paa eengang tilsyne et Brev fra Ellerbach, hvori han beklædtegjorde Hofraadinden og hendes Døtre Farbroderens Død, og tillige fremlagde et Udtog af Testamentet, som og indeholdt den dermed forbundne Ægteskabsbetingelse. Brevet var i øvrigt saare ærbødigen og venfskabeligen for:

forfattet, og lod, foruden Forsikringen om en snart nærmere Forklaring, den Hensigt glimte igjennem, at det ikke skulde være dets Forfatters Skyld, om saa god en Farbroders velmeente Ønske ei bragtes i Opfyldelse.

Man tænke sig det Indtryk, denne uventede Efterretning frembragte paa alle Gemytter i Familien. Det havde jeg aldrig tænkt! udbrød Moderen fuld af Forundring. O det er herligt! jublede Caroline og Henriette. Nu skal han komme an, den Herr Komberg, sagde hiin! og alle de øvrige Herrer! sagde denne til. O den gode Onkel! tænkte Julie hos sig selv; og den lønlige Fryd, hun derover følede, blandede sig i samme Dieblis med hendes kjerlighedsfyldte Hjerter søde Forhaabninger.

Moderen og Vndlingsdøttrene vare snart enige med hinanden, at man ikke torde fortie denne glade Tildragelse. De foretog sig ret at indstudere deres Roller, og ilede, saa meget de kunde, at skaffe Sørgemynten tilveie. Den gode Julie fik fuldt op at gjøre, endskjønt endnu en egen Pyntmageriske, ved hvem den sørgelige Bes-

gi-

givenhed strax blev udbredt, dertil blev antagen. I de første Dage bleve kun Besøg af fortrolige Veninder antagne, som man ikke kunde forholde de nærmere Omstændigheder, og disse Veninder havde igjen Veninder, som holdt sig forpligtede til at meddele deres Veninder den vigtige Nyhed. Da nu denne og hiin ogsaa besad Venner, kom den hele Sag, efter Hensigten, temmelig hurtigt ud iblant Folk.

Saa snart Belansthændigheden nogenlunde til-
lod det, eller rigtigere sagt, saasnart Sorgens
Modedragter vare skabte, stod Hofraadindens
Huus igjen aabent for de sædvanlige Gæster.
Man trængte sig til, for at aflægge Condolentser.
der endte sig i Lykønsninger, og blev modtagen
med en Høitidelighed, som mere viiste den ind-
traadte Lykkens Forandring, end Bedrøvelse og
Sorg, som naturligen heller ikke vel kunde finde
Sted.

Den første Gang faldt denne Adfærd ikke i
Minene: Herrerne havde ogsaa nok at gjøre med,
at fremsætte deres Bemærkninger over, hvor
fortræffelig Sorgen klædte Damerne; og mange
blant

blant dem gjorde sig den største Umage for at synes sande Beundrere. Selv Julie, som i sin Opførsel blev sig fuldkommen lig, erfoer ikke færre Emigrerier end hendes Systre; og saa længselsfuld hun da havde ønsket at see Romberg igjen, stred dog en vis Frygtsomhed med denne Længsel, og Trængselen omkring var hende derfor mindre imod, saasom hun derved fik Leilighed til at dølge sin Forlegenhed. Men Romberg kunde dog i et ubemærket Øieblik nærme sig hende. Hun blev rød og saae ned til Jorden; dog svarede hun ham med sin sædvanlige Blidhed. Saa meget jeg og ønsker Dem Livets største Lykke, sagde han sagte i det han gik bort, saa er jeg dog uenig med mig selv, om jeg skal fryde mig over den Lykke, som er Dem tilfalden, eller ikke.

Efterhaanden viste sig endeligen tydeligen, at Caroline og Henriette søgte at stemme deres Tone høiere. De vare ikke mere saa forekommende som før, men opførte sig ganske koldsin- dig og knibst. Især udmærkede de sig paa denne Maade imod Romberg, men som paa ingen Maade vilde bemærke det. Begge Systrene eg-

gede hinanden ret til paa alle mulige Maader at vise ham, at der slet ikke laae dem saa megen Magt paa ham, som han maaskee indbildte sig: men de bedroge begge hinanden; thi Romberg var alt for elskværdig en Mand, og ingen af dem begge var det ligegyldigt, at han syntes saaledes at finde sig i sin Skjebne. Da de endelig saae, at det paa denne Vei endnu mindre vilde gaae, gjorde de sig igjen venligere og frivilligere, og yttrede adskillige Gange, naar de kun dertil fik nogen fjern Anledning, forstaaelig nok: Uroen var vel en ganske god Sag, men Vægeskabsbetingelsen var dog virkelig noget ubehageligt og ubehageligt; thi vilde de ikke skade dem selv, maatte de finde sig i en formelig Mynstring, og da først vente paa, om ogsaa een af dem anstod den Herr Cousin, eller om de maaskee alle skulde have den Ulykke at mishage ham. Jeg for min Deel giver gjerne Slip paa denne ærefulde Maade, sagde Henriette med nogle Krøller paa Næsen. Og sæt, der lod sig ogsaa intet indvende imod ham, tog Caroline Ordet, saa har det Hele dog altid et besynderligt Udseende, og med sit

Hjer

Hjerte tumler man dog gjerne efter sit eget Behag. — Desuagtet vare dog begge intet mindre end til Ginds, at give den Hr. Cousin Kurven, saasnart kun intet betydeligt var at indvende imod ham, og ifald Romberg maaskee ej endnu skulde forekomme ham.

Nogen Tid efter lod en Eftermiddag Præsten paa det Ellerbachske Gods sig malde hos Hofraadinden og hendes Døtre. Man stak af Nysgjerrighed Hovederne sammen, og Herr Pastoren blev imodtagen. Det var en værdig Mand, som i alle Henseender fortjente at være Ellerbachs Ven, og tillige besad ualmindelig megen Levemaar-
de. Hofraadinden modtog ham med megen Venlighed: men Caroline og Henriette vare smuttede ind i Sideværelset, for ved Døren at opdage Hensigten af dette uventede Besøg. Efter de sædvanlige Undskyldninger udlod Præsten sig nu, at han, da han engang rejste til denne Egn, af sin nye Kirkepatron, hendes Herr Brodersøn, havde faaet det Ordre, at gjøre hans højstærede
Frue

Frue Tante og hendes Jomfrue-Døttre sin Opvartning, og saavel om Arveanliggenderne som og om endnu en anden dermed forbunden Gjenstand udførlig at tale med dem. Hofraadinden svarede, at hans Besøg var hende saare behageligt, og at hun ret meget ønskede, personlig at lære at kjende sin Brodersøn; i øvrigt taledes hun og om den sige Herr Svogers fortræffelige Charakter, hvem hun altid havde sat overordentlig Pris paa, som og om hans anseelige Efterladenskab til hendes Døttre, samt om den tilføjede Betingelse, til hvis Opfyldelse hun, som Moder, saare gjerne vilde give sit Samtykke, isald hendes Brodersøn tænkte at underkaste sig samme, og hendes Døttre, som hun heri skjenkede en fuldkommen Frihed, intet derimod havde at indvende. Præsten yttrede herpaa, at dette netop udgjorde Hofvedgjensstanden for hans Erende, og bad, for i tilbørlig Form at udføre det, at hun vilde lade sine Jomfrue-Døttre ogsaa tage Deel deri, da den dog meest angik dem. Moderen rejste sig altsaa, for at hente begge Døttrene udaf Sidsværelset, og forestillede dem for ham; den tredje, meente

2 Aarg. 1 B. 1 H. E hun,

hun, var sysselsat med Huusholdningsanliggender og vilde maaskee ikke derved være nødvendig; men Præsten bad dog med megen Artighed om hendes Nærværelse, og Moderen lod hende da ligesledes kalde ind.

Da de alle vare samlede, erklærede han først, efter aflagte Høflighedsbeviisninger fra Ellerbach, at han havde faaet den Kommission, at aabne for dem hans nærmere Tanker over den bevidste Betingelse i Testamentet. Endskjønt hverken de mandlige eller de quindelige Arvinger derved var paalagt nogen Evang, havde dog Herr Ellerbach strax i Begyndelsen hos sig selv besluttet, om muligt, at opfylde sin gode Farbroders Ønske, og under de vedbørlige Forudsætninger at tilbyde en af sine elskværdige Cousins sin Haand. Af Deres Frue Moder, vendte han sig til de tre Eysre, har jeg allerede faaet den Forsikkring, at hun ikke vil nægte sit Samtykke: det berøer altsaa blot paa den, som han tilbyder sit Hjerte og sin Haand, om hun vil være hans og gjøre ham lykkelig. Hans Valg er allerede gjort. —

Men

Men hvor er det mueligt? Han kjender dem jo ikke — faldt Hofraadinden ham i Talen, imedens Hjertet, skjönt af ganske forskjellige Aarsager, bankede i Døttrene.

Det synes rigtig nok selsomt, svarede Præsten: men de vil begribe Alt, naar de bliver fuldkommen underrettet om Aarsagerne til hans Valg. Herr Ellerbach er en ligesaa forstandig som fiintfølende Mand, og Gjenstanden er ham meget for vigtig, til at han saa letfindig skulde sætte sit Livs Lyksalighed paa Spil. Han er vant til at handle efter Grundsætninger, og ønsker at gjøre sin tilkommende Kone ligesaa lykkelig, som han haaber at vorde det ved hende.

Det er mig alt ubegribeligt, sagde Hofraadinden. — Veed De da, paa hvem hans Valg er falden?

Han har ganske betroet sig til mig, svarede Præsten, og jeg er her, for hos Dem og hende selv at frie for ham. Men det skal da endnu bestandig staae til hans Udvalgte, at tage det givne Ord tilbage, naar hun i ham ved nærmere Beskjendts

Kjendtskab ikke skulde finde den Mand, som hun vilde ønske sig.

Det lader sig vel endnu høre, tog Hofraadinden Ordet: men med alt dette er det dog syndeligt — Og hvilken af mine Døttre mener han da ?

Magtet han lader alle vederfares Net, har han dog, da han hos et Fruentimmer, foruden de egentlige Forstands og Hjertes Fortrin, sætter mere Priis paa Kjerlighed til Huuslighed end paa alle andre Kundskaber og Dueligheder, erklæret sig for Fr. Julie.

Her streg Blodet den arme Julie med al Magt i Ansigtet; begge de andre Søstre bleguede, og Moderens Næse syntes at blive noget længere. Taarerne trængte frem i Julies Øjne, og hun erklærede med en Varme, som selv ikke hendes Familie hos hende var vant til, hun kunde ikke give sin Fætter sin Haand, om han endog var den fortræffeligste Mand.

Ikke saa rask, kjære Tomsrue, svarede Præsten hende, De kjænder ham endnu ikke. Jeg er vis paa, at De ikke vil nægte ham Deres Haand.

Haand. Men Julie bekræftede det endnu en gang, og hendes Varme steg med ethvert Ord. De øvrige havde hidindtil tielt, for at komme til sig selv af deres Forundring. Men hvoraf veed han da, begyndte Moderen endelig igjen, at Julie stikker sig bedre for ham? Maaſkee vilde han dogme ganske anderledes, naar han selv var tilſtede.

Han forlader sig heri paa en Ven, ſagde Præſten, ſom han ſtemmer ſaa ganske overeens med, at de begge kun udgjøre eet Hjerter og een Ejel. Den ene er lige ſaa elſkvardig og tænker ſom den anden. De kjænder jo Herr Romberg.

Romberg! udbrød alle med Forundring. — Rader at blegne kom nu til Julie. Hun vilde unddrage ſig, men Præſten tog hende ved Haanden, og bad hende indſtændig at blive. O, lad mig dog gaae, kjære Hr. Paſtor, ſalede hun med bevæget Stemme; jeg er her ganske unyttig; jeg har forklaret Dem min Meening, og jeg kan aldrig forandre den.

Aldrig? ſagde Præſten ſmilende. End ikke om Romberg ſelv var Deres Couſin.

Julie taug, og hendes Haand skjælvende i Præstens Haand. I hendes Underste opstod et vældigt Oprør; sed Anelse kæmpede med Angest; dog beholdt den sidste endnu Overhaand. Hofraadinden og begge hendes andre Døttre saae med Forundring paa hinanden.

Saaledes er det og virkelig, begyndte Præsten igjen. Herr Ellerbach haaber af Dem alle at faae Tilgivelse. Det Skridt, han vilde gjøre, var saa vigtigt, at han fandt for godt, under et andet Navn at besøge Deres Huus; og han gjorde det deels for Deres egen Skyld, deels for i sit Valg at kunne gaae desmindre tvungen og des sikkrere tilværks.

Seg maa tilstaae, begyndte Hofraadinden, i det hun rystede med Hovedet, og saae ud, som om hun følede sig fornærmet — men Præsten loo hende ikke tale ud. Tilgiv Frue Hofraadinde, at jeg afryder Dem; afgjør selv, om den Maade, hvorpaa han har handlet, ikke virkelig vidner om sart Høielse. Sæt han var kommen under sit sande Navn, og havde da blant Deres Somfrue-Døttre — thi Kærlighed lader sig jo
ikke

ikke paabyde — ingen fundet, som han ved sin Maade at tænke paa havde ønsket sig til Rone, havde det da ikke været en Slags Fornærmelse mod Dem, naar Arveansliggendersnes Slutning havde indeholdt denne Tilstaaelse? Nu falde alle disse Ubehageligheder bort; han har ikke i denne Skikkelse ladet sig see hos Dem; ikke det mindste Skit af Fornærmelse finder Sted; sin Haand har han ikkun kunnet tilbyde een af sine Cousins, og naturligviis har han valgt efter sit Hjerte.

Hofraadinden vidste ikke, hvorledes hun herved skulde bære sig ad. Caroline og Henriette hidskede hinanden noget i Øret, og vare i Begreb med at forlade Bærelset. Men Præsten bad dem blive, da han havde endnu noget at sige dem: som, haabede han, vilde være dem alle saare behageligt. Herr Ellerbach, sagde han, agter for hver af begge sine kjære Cousins at forøge deres Arv med endnu firetusinde Daler, og sin Frue Tante anmoder han om, naar hun hos Julie vorder hans lykkelige Talsmandinde, aarlig til sin større Bequemhed af ham at modtage trehundrede Daler.

Paa eengang opklarede sig alle Ansigter, og for første Gang saae Julie igjen op. Man stammede nogle Ord om ædelmodigt Sindelag og Erkjendelighed, og endelig erklærede Hofraadinden, hun blev ganske ved det, hun strax fra Begyndelsen havde sagt, at hun paa ingen Maade skulde være hans Hensigter imod; men i øvrigt var hun saa rørt over sin Brodersøns Godhed, at hun ikke nu var istand tilbørligen at udtrykke sin Aelse.

Men nu har jeg endnu een Kommissiøn til Dem, fortræffelige Julie, sagde Præsten. Saa inderlig ogsaa Herr Ellerbach elsker Dem, ønsker han dog at have blot Deres Hjerte at takke for Deres Haand. Skulde De derimod virkelig have Grunde, som nødte dem til at afslaae hans Tilbud, saa vil han ingenlunde bestorme Dem, saa smerteligt det og vilde være ham, at see sine Kjønneste Forhaabninger sønderknuste; men han fordobler da Deres Morkbroders Gave, for at bevise Dem, hvor gjerne han havde deelt sin hele Lykke med Dem. — Kunde De vel afslaae denne Mand?

Taarerne styrtede Julie af Øjnene. O den fortræffelige Mand! udbrød hun, og vendte sine græ-

grædende Øjne mod Himlen. Fortjener jeg og en saadan Mands Hjerte? Han besad mit, før jeg selv vidste det. Hans Formue gjælder intet hos mig: jeg skulde have foretrukket ham, om han endog havde været arm.

Præsten saae just paa Uret, da Ellerbach pludselig traadte ind af Døren. Han saae overalt Tørklæderne for Øjnene, og anede Godt deraf. Man stod op, uden at tale til ham. Er jeg lykkelig? udbrød han, i det han tog Julie ved den ene og Præsten ved den anden Haand. — Julie har afflaaet Dem, sagde Præsten smilende, Romberg er lykkeligere end Ellerbach. — Gud ske Lov! udbrød han fuld af Henrykkelse, nu er jeg fuldkommen lykkelig! Med Kierligheds hele Ild førte han den elskede Haand til Munden, og modtog for første Gang dens sagte Gjentryk. Herpaa llede han til Moderen, og spurgte hende barnlig, om hun vilde antage ham til sin Søn, og Søstrene, om de vilde antage ham til deres Broder; og fra alle Læber fløde Fornemmelser, som aandede Bekræftelse og Taknemmelighed.

Julie stod som Dydens Billede i den himmelske Glorie. Den lykkelige Ellerbach sluttede hende i sine Arme, og med blufærdig Hengivelse bøjede sig den holde Pige, med sin højre Arm lænet paa hans Skulder, til hans glædedrukne Hjerte. Min Romberg! sagde hun med inderlig Følelse, og saae med det blide uskyldsfulde Øie op til ham. Ellerbach skuede med navnløs Henrykkelse nogle Øieblik op imod Himlen, og derpaa sank hans Mund til hendes.

Nogle Dage efter blev deres Forbindelse i al Stilhed fuldbyrdet, og kort derpaa førte Ellerbach sin elskede Vio til sine Godser, hvor de, ved hemmelig Foranstaltning af den værdige Præst, der rejste tilbage med dem, af deres Bønder festligen bleve imodtagne. Ellerbachs første Syssel var at oprette sin Lykkes Ophavsmand et Mindemærke paa en af hans Vndlingspladse, hvor en surrende Bæk under løvrige overhængende Træer slynger sig frem igjennem Klipper. Her vandrede de ofte sammen, naar de udhvile sig fra deres

nyt:

nyttge og velgjørende Cyfler, og holde deres Regnsfaber over fuldbragte Pligter imod hinanden.

Belurer dem her, I ufordærvede Piger og Duglinge, og lærer af dem at føle den huuslige Lykkes Værd. Men erindrer eder stedse, at den vorder kun rene og kydske Hjerter til Deel. Seer, hist vandrer det lykkelige Par under de høje Plataner i fortrolig Gendragtighed. Kjerlig hænger den trofaste Qvinde ved den lykkelige Mand, og med lige Trofasthed omslynger hans Arm hende og trykker hende sagte til det rolige Hjerter. Med endnu større Fornøjelse end ellers, maaler nu hans lyse Blik hendes Skabnings forandrede Omrids, som den glade Amme alt længe siden havde røbt ham; og med den samme Uskyld, hvormed Pigen Julie henrykkede ham, stuer Konen Julie, som nu er bleven ham endnu mere fortryllende, fuld af blid Sølelse af sin nye Værdighed, frydsimilende op til ham, og befæster hans glade Hjertes søde Forhaabninger.

Hvilket Billede! — O der gives intet
Etkjønnere i den hele Natur end et saadant Bil-
lede af ægteskabelig Lykke.

V.

Sand Tildragelse.

(Udaf Stockholms Posten No. 2).

Hvad er sædvanligere, end at Forældre, naar de
bortgifte deres Døttre, have mere Hensyn paa en
formodet Velstand, end et fornøjet Samliv?
Hvor mange ulykkelige Ægteskaber ere ej Fru-
ten af saadanne Valg, som havde dette ene, dette
elendige Formaal — Penge? Iblant utallige
Tildragelser, som burde bringe Forældre til Ef-
tertanke i Sager af den meest smukke og delikate
Beskaffenhed — see her een, som fortjener at
vorde kjendt og tages til Erindring. Den er ej
digtet, men sand og virkelig.

En ung Pige, vakker og af de fortræffeligste
Ægteskaber, tildrog sig Opmærksomhed af alle
unge

unge Karle, som fik hende at see. Aldskillige mældte sig endog ordentlig, for at vinde hendes Haand; men Valget maatte ej beroe paa hende selv. Hendes Forældre, som vare i mindre fordeelagtig Forsatning, ønskede at see deres Datter i Rigdom og Overflod. Uden at raadspørge hendes egen Tilbøjelighed, og uden Hensyn paa de virkelig anstændige Tilbud hende gjordes, gave de Fortrin til den, som var rigest, en ung Mand uden anden Fortjeneste end den at have arvet anseelig Formue. Han blev altsaa udseet til hendes Mand. Saa fornøjede Forældrene vare over dette Valg, saa modbydeligt forekom det deres Datter. Hun gjorde de ømmeste Forestillinger derimod, og forsikrede, at hun ej kunde elske den Person, hende bestemtes; men hun fik ej andet Svar end: Vi have givet ham vort Løfte, skikkelige Folk maae holde Ord; og — han har Penge. Hun indvendte vel, at Penge vel aldrig medførte nogen sand Lykkelighed og at i saa vigtig en Sag, som Giftermaal, intet Løfte kunde gives uden hendes Minde og Samtykke — alt var forgjeves. Den stakkels Pige besluttede at

vove

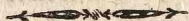
vove det Yderste — og Forældrene havde samme Forsæt. Paa deres Befaling maatte hun hver Dag være i Selskab med sin paanødte Fæstemand — men hun behandlede ham med Koldfindighed og Foragt. Høist fornærmede herover kunde Forældrene neppe afholde sig fra at mishandle hende i hans Nærværelse. Hvad hun maatte igjennemgaae, naar hun var alene med dem, skulde ej kunne nævnes uden Skarme. Engang blev Faderen saa opbragt, at han kastede efter hende med en Kniv og saarede hende. Man betog hendes meest elskede Tidsfordriv: Claveret; man tillod hende ej at være alene; hun maatte tilbringe Tiden med saadanne Folk, hvis Tænkemaade stemmede overeens med Forældrenes Hensigter; og hele Conversationen havde altid en ubehagelig Anvendelse paa Pigens Gjenstridighed i ej at vilse ægte en Person, som kunde gjøre baade hendes og Forældrenes Lykke. Omsider, da al hendes Stræben var uden Virkning; da man hverken Dag eller Nat lod hende i Roe; og da hun bestandig overvældedes med de bitterste Bebreidelser, fordi hun vægrede sig at modtage en Mand med saa mange

Pens

Penge; foregik paa eengang en stor Forandring i hendes Sjæl. Jeg tager ham, sagde hun med Hurtighed, og det skal være mig kjært, om han bliver lykkelig. Hun gav ham sin Haand; og Giftermaalet fuldbyrdedes. For et Fruentimmer med den Sjælsstyrke og Charakter, som hendes, var det Legeværk at gjøre en svag Mand til Slave og udføre sit Forsæt. Hun overlod sig nu til den meest overdaadige og udsvævende Yppighed, og førte en Huusholdning, som langt oversteeg Mandens Indkomster, i hvor store de end vare. Deres Huus var selv Glædens Bolig; og de kostbarreste Fornøjelser bleve altid søgte. Følgen var, at de inden faa Aar befandt sig i Forsæld og tilsidst i Armod. Hendes Forældre vare imidlertid døde, efterat have havt Lejlighed til at see og angre deres Daarlighed. Hun tog nu sit Parti: Dine Penge, sagde hun til sin Mand, har gjort mig, og jeg dig ul lykkelig; jeg vil gjøre Bod derfor, og da du ej kan forsørge dig selv, skal jeg paalægge mig det, som en Pligt. Hun var meget duelig i allehaande Fruentimmerarbejder, og erhvervede sig ved sin

Glid

Slid: saa meget, som fordreides til hendes og Mandens Nødtørst og Ophold. Men hun kunde ej fordrage hans Person. Han boede ej hos hende; hun lejede Bærelser til ham, gav ham Klæder og Føde; han maatte end ikke vise sig for hendes Dine. — Han døde efter nogle Aars Forsløb; men hun lever og nyder alle Godes Agtelse.

VI.

Historisk-moralisk Erindring.

(Ud af Stockholms-Posten No. 15).

Den latinske Forfatter Valerius Maximus fortæller (2 B. C. 1), at i det gamle Rom ingen Egteskabsfilakmisse var skeet i 520 Aar, og at Sp. Carvilius, som var den første Romer, der stelte sig ved sin Hustrue, og som gjorde det af temmelig gyldig Aarsag, saasom hun var ufrugtbar, blev ikke uden Vebrejdselse. — Samme Forfatter fortæller ogsaa, at saa ofte Uenighed opkom imellem Mand og Hustrue, fulgtes de ad
til

til det Kapel, som var helliget Des viriplaca (en Gudinde, dyrket for den Velgjerning, at forsones Mand og Kone). Der verlede de alle de Ord, de vilde, sigende hverandre alle Grunde og Sandheder paa begge Sider, og gik ej hjem fra Kapellet, før de havde afslagt al Brede og vare vel forligte. — De levede mestendeels fra den Tid af deres øvrige Dage mere fornøjede sammen end forhen. — Hvilken Harm, at disse Hedninger saa langt have overgaaet vore uforsønlige kristne Egtemager i Ubarhed og borgerlig Dyd! Kunde ikke en lige Forligelses-Indretning gøres ved et Alter, helliget Fredens Gud?

Om Balder den Gode.

(Ud af den yngre Edda).

a *).

Balder's Død og Liigbegængelse.

Balder den Gode havde i nogen Tid ofte havt Prækkelige Drømme om Livsfarer, som forestode ham.

*) 43. 5. Kæbel. See Græters Bragur, 2 B. S. 133-42.

2. Marg. 1 B. 1. 5.

ham. Han fortalte det endelig til Guderne. Disse holdte strax et Raad, og besluttede, at drage den nøjagtigste Omsorg for Valders Sikkerhed. Frigga *) maatte fordre alle Skabninger for sig, og tage dem i Eed, at de ingen Skade vilde tilføje Valder. Og denne Eed erholdt hun og af Jld og Vand, af Jern og al anden Metal, og saa af Stenene og af Jorden, af Trærne, af Sygdommene, af de fireføddede Dyr og af Fuglene, af Giften og af alt Kryb.

Efterat dette var skeet og bekjendtgjort, havde Guderne deres Spøg dermed. Valder maatte stille sig midt i Kredsen; derpaa angreb Aserne (Guderne) ham: nogle skød med Pile, andre huggede ham med Sverdet eller sloge ham med Stene. Men forgjæves! Valder blev uskadt, og hans Hellighed blev højt ophøjet. Da Laufeyas Søn, den onde Løke, saa dette, argrede det ham saare. Han forvandlede sig desaaarsag til en Kone, og gik til Frigga. Guderdronningen udspurgte ham, og var iblant andet begjerlig efter at erfare, om denne Kvinde ogsaa

vid:

*) Læserinderne eje dog Vårns's Mythologie.

vidste, med hvad Aferne i deres Forsamling for
nærværende sysselsatte sig? Loke svarede: Guders
ne kaste og skyde paa din Valder, og dog gjør
det ham ingen Skade. Ja, svarede Frigga,
Valder kan heller ikke hverken Træ eller Jern saare:
thi jeg har for hans Skyld taget alle Ting i
Eed; kun den ene nyplantede lille Busk Mistil-
teirn, som staaer uden for Valhallas østre Port,
syntes mig for ung, til at jeg skulde tage en Eed
deraf. Det var for Loke nok. Han forsvandt
paa Stedet, gik strax til Valhalla, rev Mistil-
teirn udaf Jorden, og begav sig dermed i Afer-
nes Forsamling. Da den blinde Hoder stod
uden for Kredsen, vendte Loke sig til ham, og
sagde: hvorfor skyder du alene ikke paa Valder?
Fordi jeg ikke seer hvor han er, svarede Hoder,
og saa har jeg heller ingen Vaaben. Du maa
dog være de andre liig", sagde Loke derpaa, „og
ogsaa vise Valder denne Vre. Jeg vil vise dig,
hvor han staaer; kast med denne Qvist efter
ham". Hoder tager Mistilteirn, kaster dermed,
som Loke fører Armen for ham; Kastet træffer,
og Valder falder død til Jorden. Den største

Misgjerning, som nogenfinde blant Guder og Mennesker er skeet!

Med Valder døde Afernes hele Mød og selv Mælet. De kunde ej heller have ham, saasom Stedet var for heiligt. De bleve alle bekymrede; dog Ingen saa meget som Odin, der bedst indsooe, hvad for et stort Tab Himlen ved Valders Død havde lidt.

Imidlertid toge Guderne Valders Liig og førte det til Stranden, hvor hans Skib, det fortræffeligste blant alle, ved Navn Kinghorn, laae. De vilde støde det i Søen, for derpaa at oprette hans Baal. Men Skibet lod sig paa ingen Maade bevæge af Stedet. Man sendte altsaa til Jotunheim til Troldegvinden Girro-Finn. Hun kom ridende paa et vildt Dyr, og havde Slinger til Tømme. Da hun steg af, befoel Odin fire Berserker at holde Hesten. Men det var dem ikke muligt, førend de havde kastet det uregjerlige Dyr til Jorden. Girrofinn gif imidlertid til Skibet, styttede sig paa Fordeelen, og gjorde det med eet Tryk flodt, saa at Bippebommene, der laae under Kølen, gave Jld, og
der

det hele Land bævede. Derover vrede des Thor, greb efter sin Hammer, og skulde og have været rede til at knuse Rømpindens Hoved, havde ikke alle Guder bedet om Naade for hende. Man bar nu Valders Liig ombord, og brændte det. Tillige lagde man og hans Kone Tanna, Neffs Datter, som var død af Sorg, med ham paa Baalet. Thor stod hos og indviede Ilden med sin Hammer Mjølner. Da Dværgen Litur (Farve) løb ham imellem Fodderne, saa slængte han ham i Ilden, hvori han ogsaa opbrændte. Ved denne Ildhandling vare tilstede Odin med sine Ravn, Frigga og Valkyrierne. Frey kjørte paa en Vogn, for hvilken han havde spændt sit Wildsvin Gullinbuste eller Slibrugtanne. Heimdall red paa sin Hest Gulltoppur. Men Freja kom paa en Vogn, dragen af hendes Katte. Derhos forsamlede sig og en stor Mængde Rymthuffer og Bjergkæmper. Odin lagde paa Baalet sin Guldring Drupner, som fra denne Tid af fik den Natur, at hver niende Nat otte ligesaa tunge Ringe neddryppede fra den. Valders Hest blev og med ham kastet i Ilden.

b.

Om Hermode, der rider til Valder i
Helvede.

Da nu Balders Liig var opbrændt, begynde
te Frigga at udforske Guderne, hvo af dem vel
imod at erholde hendes inderlige Kærlighed vilde
betræde Helvedbanen, opsøge Valder, og for hans
Gjengivelse tilbyde Gudinden Gela en Løsepenge.
Dertil forbandt sig nu Hermode, den Hurtige,
en Søn af Odin. Sleipner, Odins Hest, blev
strax fremført, Hermode steg op og fløj bort. I
hele tre Nætter reed han igjennem dybe Dale,
der vare saa mørke, at han Intet saae, førend
han kom til Helvedstrømmen Gjall. Her maatte
te han over den med glimrende Guld bedækkede
Gjallerbroe. En Jomfrue, som holder Vagt
ved denne Broe, og hvis Navn er Modgudur,
spurgte ham om hans Slægt og Navn. „I
Gaar“, sagde hun derpaa, „rede fem Gange fem
Tusinde Døde herover, og Broen bævede ved
dem ikke mere end ved dig alene. Du har heller
Aet ikke de Dødes Farve. Hvorfor betraadte du
Hel-

Helvedbanen"? „Jeg søger efter Valder", svarede Hermode, „har du ikke seet ham paa Helas Rejse"? „Han reed over Gjallerbroen", svarede Modgudur, „det saae jeg; men Dødningevejen ligger længere ned imod Norden". Hermode fortsatte altsaa sin Rejse, indtil han kom til Dødningestakettet. Der steg han af, gjordede sin Hest fast, derpaa sad han igjen op, gav Sleipner af Sporerne, og med eet Spring var han over Helvedes Porte. Her fandt nu Hermode sin Broder Valder paa den ophøjede Throne i Salen, og blev Matten over hos ham. Men den anden Morgen gik han til Hela, fortalte hende, hvorlunde Aserne alle vare saa høitbedrøvede over Valders Tab, og anmodede hende om, igjen at give hans Broder løb, og lade ham ride hjem med sig til Asgaard. „Lad os dog see", tog Hela Ordet, „om da Valder vorder saa almindelig elsket og beklaget, som du foregiver. Hvis alle Ting i Verden, alle levende og alle livløse Skabninger begræde ham; saa skal han igjen vende tilbage til Aserne; men indvender den Ringeste iblant dem noget derimod, og

vægrer sig ved at græbe; saa maa Valder blive hos Hela". Med denne Beseed gif Hermode bort. Valder ledsagede ham ud af Helas Pal-lads, tog Ringen Drupner af Fingeren og sendte Odin den til Rændetegn. Men Nanna sendte Gudinden Frigga et Klenod af Nav og flere For-æringer. Dermed vendte nu Hermode sin Hest tilbage til Asgaard, og fortalte der alt, hvad han havde seet og hørt.

c.

Howledes Aserne sende ud i al Verden.

Derpaa fikkede Aserne Bud ud i al Ver-den, og bad enhver om at udgræbe Valder af Helvæde. Alt var rede dertil, Mænd og Qvin-der, Jord, Træer, Stene og Metaller; og man saae alle Skabninger græbe, som naar de komme af Kulden i Heden. Budene vendte altsaa tilba-ge; men da de alt troede, at have fuldenstet de-res Forretning, traf de endnu i en affides Hule en Trold kvinde, som kaldte sig Thock. Ogsaa hende bade de om at fælde en Taare for Valder, men deres sidste Bøn var forgjæves.

Thock

Thooft skal græde
med tørreste Øjne
ved Balders Urne.
Hela beholde,
hvad hun har!

Det var Trolldquindens Svar. Man troer, at Loke, Laufeyas Søn, der stiftede saa megen Ulykke iblant Guderne, har været skjult under hendes Skikkelse. Han var Aarsagen til Balders Død, og nu ogsaa deri, at Valder aldrig mere blev frelst udaf Helas Rige!

En spansk Anecdot.

I Spanien talede En i et Selskab om et vist Fruentimmers store sorte Øjne. En anden Dams, som hørte det og havde blaa Øjne, holdt sig ved de sortes Nøes fornærmet, og sagde med vigtig Kjændermine: *Tu bruger man ikke sorte Øjne.*

Livets Højheder og Dybheder.

(Af Sterne).

Mangehaande og mangfoldige ere Livets Højheder og Dybheder, og den Dødelige maatte Lykken være ganske usædvanligen gunstig, som ikke havde idelige Erfaringer deraf: — dog maaskee have vi dem ligesaa meget af vor Fornøjelse, som af vor Smerte at takke. Der gives Glædesoptrin saavel i Dalene som paa Bjergene; og Ujævnhederne i Skabningen tør ikke være mindre nødvendige, for at behage Øjet, end Afvekslingerne i Livet, for at bedre Hjertet. Tilslidst ere vi dog et fortsynet Slags Skabninger, som kun kan see den Vej, der ligger for dem — og at gjøre det er vor Pligt, og burde være vor Omsorg. Har et Menneske gjort det, er han sikker; det Øvrige er af ringe Betydning.

Om

Om de chinesiske Qvinder.

(Ud af Andersens Rejse).

Chineserindernes Hæder ere altid omvundne med røde Remmer, for, som man fortalte, at forekomme, at denne Legemsdeel ikke skulde opnaae sin naturlige Størrelse. Denne Omvinding er saa haard, at Qvindekjønnet ikke uden største Møje kan gaae. Naar man tillige betænker, at denne naturstridige Medfart ganske tidlig bruges, saa maa man undres oer, at nogen Chineserinde virkelig kan lære at gaae. Foruden dette urimelige og skadelige Paafund, samt Hovedsmykket, er Forskjellen ringe imellem Kjønnes Dragt. Chineserinderne bære deres Haar tilbagekjemmet paa Toffen og indsmurt med Olie. Der sammenvikles det paa en pyntelig Maade til et Bundt, samt smykkes med kunstige Blomster og store Sølvnaale. Haaret i Nakken sammenvrides saa haardt som muligt er og stikkes ind under Bundten.

Qvin-

Qvindestorhed.

(Ud af Høvel über die bürgerliche Verbesserung
der Weiber).

Er ikke fra Tid til Tid af Qvindekjønnet store
Sjæle fremstandne, som besad alle de det frakjendte
Aandssegenskaber i en saare udmærket Grad? Hvor-
fra dette just ikke saa sjældne Syn, naar der ikke
gaves Anlæg dertil i Qvindejsælene, og der ikkun
behøvedes et Sammenstød af gunstigere Omstan-
digheder? en plejende Haand til at udvikle dem
og give deres Kræfter hiint Sving, uden hvilket
de aldrig havde forladt deres indskrænkede Bane?
Eller vil vi hellere paabyrde Naturen Misgreb,
for at redde vort System? hellere saa grovelig
ovortræde det fjerde Bud i Henseende til denne
vor gode Moder, end opgive vore formeentlige
Stand'srettigheder? uden at vække fra de Døde
Fabelverdenens store Navne, som man dog ikke
vil afstride enhver Gnist af Sandhed, — hvo vover
at frasiqe Zenobia og Comnena *) en over deres
mandlige Samtidige fremragende Forstand og
Dømmekraft, en Elisabeth Herskertilenter, Ma-
ria

*) Om hende see Euphr. 2. B. S. 65, 80.

ria Theresia Mod og Standhaftighed? Vil man rykke Synspunkten nærmere? Det gjælde to vidtberømte Navne: Catharina II. og Voltaire. Ikke den Førstes Selvherkerdaad, ikke de Krigslaurbær, hun i sit Diadem har flettet, ikke den postiske Straaleglands, der omgiver Jordens Guder — Hendes Brevverling afsjøre, hvor hun ikke viser sig i Kejserglands, ikke med en Verdensovervinderindes Palmer — og seer! Hun bliver stor, som hun er — og Voltaire? liden, saa liden, som han var, saasnart Sandheden foreholdt ham sit magiske Speil. Hans dyrebare Selv er stedse den første Person; den store Kone maa lade sig nøje med den anden. Hun skal — tænke engang! — erobre Constantinopel, eller i det mindste opslaae sin Residents i Taganrok, at han kan komme og kysse hendes Fødder, saasom det i Petersborg er for foldt for den gamle Eremit fra Ferney. Endnu ikke tilfreds med at Kejsrerinden tager af hans Urmagere for 12000 Rubler Ure, skal hun endog, for at sætte hans Fabrikanter i Næring, bringe en Urhandel med China i Gang. Hendes vise
Taus:

Tausshed forstaaer han enten virkelig ikke, eller — hvad troligere er — han vil ikke forstaae det, indtil hun da endelig med hans, en Kejserinde og en poetisk Philosoph saa uværdige Merkantilsysler assignerer ham til et costigt Handelshuus. Den meest prosaiske Lidenstkaab blant alle, den ledende Gjerrighed, bragte Voltaire fra Parnasset paa en Børs — Virkelig, Voltaire skrev her i denne Sjælestemning. Ellers plejer Geniet at sætte Digteren hen bort over sig selv og alle Regler, og at inspirere ham Ting, som ere større end han selv, som ere guddommelige, og som han selv ikke kan andet end med Bæfrygt og Beundring studse ved. Hvor er heraf det mindste Spor? Vi ere mere hengivne, saasom vi ere æreslygere; og Voltaire var begge Dele i tusinde Tilfælde. Hans Instrument, som han ellers mest ferlig spillede, er aldeles forstemt; og var det under disse Omstændigheder et Under, at hans Smigrerier bleve Gallicismer, som man den Gang daglig i Tusindetal kunde høre dem ved Seine? Kejserindens Breve føre Naturens Sprog; kun i Tilfælde, at hun vil bringe den for.

forfængelige Voltaire et Offer, betaler hun ham med Mynter af hans eget Præg, ligesom hiin Fyrste betalte en uforfæmmet Poet Vers med Vers. Kun paa en skjæmtsom Maade taler hun om sin Person, medens den hele Verden ikke kan opføre, ærefrygtsfuld at nævne hendes Navn; sine store Idretter anmelder hun saa lidet, som om de forstode sig af sig selv. — Stedse sysselsat med at gjøre sit umaalelige Monarchie rigt paa Mennesker og paa ædel Tænkemaade, udkaster hun, medens hun slaaer Ottmannlierne, adspreder de Confedererede i Pohlen, byder over Vesten og modstaaer Pugatschefs Røverier, en Lovbog for sit Folk, som hun udaf alle Tunger og Sprog forsamler under denne Lov, for, som paa Pintesfesten, at udgyde een Aand over samme og forædle det til eet Djemeed. Lige stærk i stor og liden Regjeringstjeneste, indfører hun Koppeindpodningen, sysselsætter sig med Opdragelsen, høster tusindfold af de ved hende stiftede Anstalter, opfinder og anordner Fester for Prints Heinrich, og har — Etunder til, uden Anstrøg af Forfængelighed, at skrive til den forfængelige

Vol,

Voltaire. Disse Sjæle afvejede mod hinanden, og Bægtkaalene, om muligt, i et højere Væsens Haand — hvilken vil falde? hvilken stige? Dog hvorfor et højere Væsen? Saa dybt faldt Menneskene endnu ikke, ej at vise Væ, hvem Væ bør. — Hvortil en fuldstændig Liste paa berømte Qvinder, paa saadanne, som Skjæbnen kaldte til Kroner, og som med Værdighed bare dem? — Det være nok at nævne en Margaretha af Danmark, en Christina af Sverige, en Sophie Charlotte af Preussen; og af dem, som, naar de havde været Mand, havde gjort dette Røn Væ — fortjene ikke en Cornelia, Graces hernes ædle Moder, en Arria, og den saa mange Nygter gjennemgangne Jeanne d'Arc vor Beundring? Det fattes Qvindessjælene ikke paa store Anlæg.

— 380 —

Bemærkninger over Fruentimmeret
i Forhold til Mandkjønnet,

efter

Immanuel Kant *).

Den Mand, der først har forstaaet Fruentimmeret under Navn af det smukke Kjøn, kan maaskee have villet sige noget Smigrende: men han har truffet det bedre, end han vel selv tør have

*) Det er af Vogen: Ueber das Gefühl des Schönen und Erhabenen, disse Bemærkninger ere uddragne og med Forandringer i Udtrykket og Forordet, indtrykkede i Euphrosyne odes Journal für Frauenzimmer 1796. Halle und Leipz. 1 B. S. 291, 315.

have troet. Thi uden at tage i Betragtning, at deres Skabning overhoved er finere, deres Træk fartere og blødere, deres Mine i Udtrykket af Venlighed, Spøg og Blidhed mere betyvende og indtagende, end hos Mandkjønnet; uden ogsaa at glemme det, man maa afregne for den lønlige Trykkekraft, hvorved de gjøre Mandens Lidenſkab tilbøjelig til fordelagtig Dom for dem: ſaa ligge fornemmelig i dette Kjøn's Sindſkarakter ſæregne Træk, ſom tydelig adſkilte det fra vort, og ſom fremfor Alt løbe ud paa at gjøre det kjædeligt ved Særkjændet af det Skjønne. Derimod kunde Mændene gjøre Fordring paa Benævnelsen af det ædle Kjøn, om ikke ogsaa fordredes af en ædel Sindſbeſkaffenhed at afſlaae Vresnavne og hellere at tildele, end at modtage denne. Her ved forſtaaes nu ikke, at Fruentimmeret mangler ædle Egenſkaber, eller Mandkjønnet ganſke maa undvære de Skjønne; tvertimod venter man, at hvert Kjøn forener begge, dog ſaaledes, at alle et Fruentimmers andre Fortrin ſkulle forene ſig, til at højne Charakteren af det Skjønne, hvilken hos dem er den egentlige Hensynſpunkt, og der-
imod

imod iblant Mandens Egenskaber det Høje, som hans Arts Kjendemerke, tydelig fremrager. Herpaa maae alle Domme over begge Kjøen, saavel de rosende Domme, som Dadelens, have Hensyn. Al Opdragelse og Underviisning maae have dette for Øjne, naar man ikke vil gjøre den indtagende Forskjæl ufsjændelig, Naturen har villet ramme mellem begge Kjøen.

Qvindekjønnene har en medfødt mere levende Følelse for Alt, hvad der er sjønt, sirligt og smykket. Allerede smaa Piger ere gjerne pyntede, og behage sig selv, naar de ere smykkede. Fruentimmer ere venlige og saare delikate i Henseende til alt det, som forarsager Væmmelse. De elste Spøg, og kan underholdes ved Smaa-ting, naar disse kun ere muntre og løjerlige. De have saare tidlig et sædeligt Væsen paa sig, vide at give sig en fin Anstand, og besidde sig selv; og dette i en Alder, da vor mandlige Ungdom, selv den paa hvis Dannelse vorder anvendt Omsorg, endnu er vild, plump og forlegen. De have mange deeltagende Fornemmelser, Godshjertighed og Medlidenhed, de foredrage for det

Weste det Skjønne for det Nyttige, og Skulle gjerne forvandle Overflod i Livets Ophold til Sparksomhed, for at understøtte Udgiften til det Glimrende og Pynten. De ere af saare om Fornemmelse i Henseende til den mindste Fornærmelse, og overmaade fine til at bemærke den ringeste Mangel af Opmærksomhed og Agtelse for dem, fort: naar man i den menneskelige Natur vil finde de Skjønne Egenskaber, saa maa man søge dem hos Qvindefjønnet, der ved dem forstærker selv Mandfjønnet.

Vi vil holde mod hinanden hine Egenskaber og de mandlige for saavidt de staae lige overfor dem. Det smukke Kjon har ligesaa vel Forstand som det mandlige; men det er itkun en Kjon Forstand; den mandlige bør være en dyb Forstand.

Til Skjønhed i alle Handlinger hører fornemmelig, at de vise Lethed hos sig, og uden pinlig Umage synes at fuldføres; hvortilmod Ansæpnelser og overvundne Vanskeligheder opvække Beundring, og høre til det Høje. Dyb Eftertanke og en længe fortsat Betragtning ere ædle, men tunge, og passe sig ikke vel for en Person,
hos

hos hvem utvungen Yndighed intet andet skal vise, end en sjon Natur. Majsommelig Lærdom eller pinlig Grublen, om end et Fruentimmer skulde bringe det højt deri, udslætte næsten altid de hendes Sjøn egne Træk, og kunne vel for Sjældenhedens Skyld gjøre en saadan til Gjenstand for Beundring: men de skulle tillige svække de Yndigheder, hvorved Qvindelshonnet udøver sin store Vælde over det mandlige. Et Fruentimmer, der har Hovedet fuldt af Græs, som Mad. Dacier, eller fører grundige Stridigheder over Mechaniken, som Marquisinden de Chastelet, bære et Skjæg dertil! thi dette skulde maaskee endnu kjendeligere udtrykke Minen af den Dybsindighed, hvorefter de hige. Den skjønne Forstand vælge til sine Gjenstande alt, hvad der er nær beslægtet med den finere Følelse, og overlade abstrakte Spekulationer eller Kundskaber, som ere nyttige men tørre, til Mandens travle grundige og dybe Forstand. Fruentimmeret skal i Følge deraf ingen Geometrie lære; hun skal om Monader i det høieste kun vide saa meget, som fornødent er, til at fornemme Saltet i de Spot-

tedigte, hvort de flaaue Grublere af Mandkjønnet gennemhøgles. De Skjønne kunne lade Cartesius længe nok dreje sine Hvirveler, uden at betymre sig derom, om og den snilde Fontenelle vilde gjøre dem Selskab iblant Planeterne, og deres Undigheders Tiltrækkende taber intet af sin Magt, om de end intet vide af alt det, Algas votti til deres Bedste har skrevet om de grove Materiers Tiltrækningskræfter efter Newtons Ideer. De skulde ikke fylde deres Hoved af Historien med Slage, og af Geographien med Fæstninger; thi det passer sig ligesaa lidet for dem, at lugte af Krudt, som for Mandfolk af Hovedet vand.

Det synes at være en ondskabsfuld List hos Mandfolkene, at de have villet forlede det smukke Kjøn til denne forvædte Smag. Thi deres Svaghed vel bevidste i Henseende til den naturlige Undighed, hint Kjøn har, og at et eneste skalkagtigt Blik sætter dem mere i Forvirring, end det tungeste Skolespørgsmaal, see de sig, saasnart Fruentimmeret antager denne Smag, i en afgjort Overlegenhed, og have den Fordeel, at

som de ellers vanskelig skulde have, med en stor modig Overbærelse at ophjælpe deres Forsængelighed. Indholden af Gruentimmerets store Videnskab er meget mere Mennesket, og iblant Menneskene Manden. Deres Philosophie bestaaer ikke i Spidsfindigheder, men i Fornemmelse. Ved den Leilighed, man vil give dem, til at uddanne deres Skønne Natur, maa man altid have dette Forhold for Øine. Man skal søge at udvide deres samtlige moraliske Sjelelse, og ikke deres Sukommelse, og det ej ved almeene Regler, men ved Dom over den Adfærd, de see omkring sig. De Exempler, man fra forgangne Tider laaner, for at indsee den Indflydelse, det smukke Køn har havt i Verdens Anliggender; de mangehaande Forhold, hvori det i andre Tidsalder, eller i fremmede Lande, har staaet til de mandlige; begge Kjønns Charakter, saavidt den herved lader sig oplyse, og Fornøjelsernes foranderlige Smag udgjøre deres hele Historie og Geographie. Det er skønt, at Beskuelsen af et Kart, som forestiller enten den hele Jordklode,

eller de fornemste Verdens Dele, gjøres et Fruentimmer behagelig. Dette skeer derved, at man ikkun fremlægger det i den Hensigt tillige at skildre de forskjellige Charakterer hos de Folk, som beboe dem, Afvigelserne i deres Smag og sædelige Følelse, fornemmelig med Hensyn til den Virkning, de have paa Forholdene mellem begge Rjøn; med nogle lette Oplysninger af Forskjelligheder i Himmelsstrøgene, deres Frihed eller Slaverie. Det er mindre vigtigt, at de vide disse Landes særdeles Afdelinger, deres Frembringelser, deres Magt og Beherskere. Ligesaaledes skulde de af Verdens Bygning, ikke kunne behøve mere, end der fordres til paa en skøn Aften at gjøre dem Synet af Himlen rørende, naar de nogenledes have Begrebet, at der er endnu flere Verdenser, og i dem endnu flere skønne Skabninger at finde. Følelse for Malerier fulde af Udtryk og fulde af Næring for Hjertet, og Følelse for Tonekunsten, for saavidt den ytrer ikke Kunst, men Fornemmelse, — alt dette forfiner eller højner Qvindeskønnets Smag, og har altid nogen Forbindelse med sædelige Bevægelser. Aldrig gi
ve

ve man dem en kold blot spekulativ Underviisning; altid søge man tillige hos dem at vække Fornemmelser, der blive saa nær som muligt ved deres Kjønns Forhold. En saadan Underviisning er derfor saa sjelden, fordi den fordrer Talenter, Erfaring og et Hjerte fuldt af Følelse; og enhver anden Underviisning kan Fruentimmeret saare vel undvære, som det da og uden denne af sig selv almindeligviis saare vel uddanner sig.

Fruentimmerets Dyd er en Kjønn Dyd; Mandkjønnets skal være en ædel Dyd. Fruentimmerne vil sædvanlig undgaae det Onde, ikke saameget fordi det er Uret, som fordi det er hæsligt, og dydige Handlinger betyde hos dem almindeligen saadanne, som ere sædelig Kjønnne. Ugsjerne høre de om at burde, om at maatte, om Skyldigheder. For Fruentimmeret ere sædvanlig alle Befalinger og al vranten Tvang utaaalelige. De gjøre gjerne altid hvad dem behager, og Konsten bestaaer deri, at mage det saa, at kun det behager dem, som er godt. Jeg troer neppe, at det smukke Kjønn er skicket til Grundsetninger, og

G 5

jeg

jeg haaber, derved ikke at fornærme det; thi disse ere og yderst sjeldne hos det mandlige. Men derimod har Forsyner i Fruentimmerets Barin plantet milde og velvillige Fornæmmelser, en fin Følelse for Uafhængighed, og en huldrig Sjæl. Man fordre af dem endelig ikke Opoffrelse og stormodig Selvtvang. En Mand maa aldrig sige sin Kone det, naar han for en Ben sætter en Deel af sin Formue i Bove. Hvorfore vil han lægge hendes muntre Enaktsomhed i Lanker, derved, at han bebyrder hendes Sind med en vigtig Hemmelighed, hvis Bevarelse paaligger ham alene? Selv mange af deres Svagheder ere, saa at sige, skjønne Fejl. Fornærmelse eller Ulykke bevæge deres farte Sjæle til Beemod. Manden maa aldrig fælde andre end stormodige Taa-
rer. De, han i Smærter eller over Lykkens Omstændigheder udgyder, gjøre ham foragtelig. Den Gorfængelighed, man i saa mange Henseender forekaster det smukke Køn, forsaavidt den er en Fejl hos samme, er ifkun en Køn Fejl. Thi ej at tale om, at Mandfolkene, som saa gjerne smigre Fruentimmerne, skulde være ilde
deran,

deran, om disse ikke vare tilbøjelige til at optage det vel, saa belive de derved virkelig deres Yndigheder. Denne Tilbøjelighed er en Spore til at vise Behageligheder og god Anstand, at lade deres muntre Bid spille, med Pyntens foranderlige Opfindelser at glimre, og at forhøje deres Skjønhed. Heri er nu saa aldeles intet fornærmende for Andre, men tvertimod, naar det skeer med god Smag, saa meget Artigt, at en tvær Daddel derover var uhøvisk. Et Fruentimmer, som heri er alt for flanevorn og gøgkende, hedder en Taabe; er Forsængelighed en Fejl, som hos et Fruentimmer saare vel fortjener Undskyldning: saa er det opblæste Væsen hos dem ikke alene, saaledes som hos Menneskene overhoved, lastværdigt, men vanskeber ganske deres Kjønns Charakter. Thi denne Egenskab er overmaade dum og hæsli, og ganske modsat den indtagende beskedne Ynde. Da er en saadan Person i en fortvilet Stilling. Den skal maatte finde sig i, at vorde bedømt skarpt og uden al Overbærelse; thi hvo, der pucker paa Højagtelse, opfordrer alt omkring sig til Dadel. Enhver Opdagelse af end

den

den mindste Fejl gjør Enhver en sand Glæde, og Ordet Taabe taber her sin formildede Betydning. Man maa altid adskille Forsængelighed og Opblæsthed. Den første søger Bisfald og ærer i visse Maader dem, hvem til Behag den giver sig denne Umage; den anden troer sig allerede i fuld Besiddelse af samme, og da den intet stræber efter at erhverve, vinder den heller intet.

Bansire nogle Ingredienser af Forsængelighed slet ikke et Fruentimmer i Mandkjønnets Dine; saa tjene de dog, jo fjendeligere de ere, til desmere at gjøre det smukke Kjon Indbyrdes uenigt. De bedømme hinanden da saare skarpt, saasom een synes at formærke den andens Yndighed, og virkelig ere ogsaa de, som endnu lægge stærkt an paa Erobring, sjelden hinandens Beninder i sand Forstand.

Det Skønne er intet saa saare modsat som Væmmelse, ligesom intet synker dybere under det Høje end det Latterlige. Derfor kan ingen Haan være en Mand svinfindeligere, end at han kaldes Nar, og et Fruentimmer, at hun kaldes væmmelig. Den engelske Tilskuer holder for:

at

at ingen Bebrejdelse kan gøres en Mand, som er mere frækende, end naar han holdes for en Løgner, og et Fruentimmer ingen bittre, end naar hun holdes for ukydsk. Jeg vil lade dette, for saavidt det bedømmes efter Moralitetens Strænghed, staae ved sit hele Værd. Men naar Spørgsmaalet er: ikke, hvad i sig selv fortjener den største Daddel, men hvad virkelig allerhaaredest fornemmes: saa vil man vist tiltræde min nys yttrede Mening. Ninon Lenclos gjorde ikke de mindste Fordringer paa Kydskhedens Værd, og dog skulde hun være bleven uforsonlig fornærmet, om en af hendes Elskere i sin Dom skulde have forgaaet sig saa vidt, at antyde hende Mangelen deraf: og man veed Monaldeschis grusomme Skjæbne, som han, for et fornærmende Udtryk af dette Slags, maatte friste hos en Fyrstinde, som just ingen Lucretia har villet forestille. Det er et sligt Fruentimmer uundstaaeligt, at hun ikke engang mere skulde kunne tabe noget om hun og vilde; og at det Ondes Efterladelse i dette Tilfælde altid holdes ikkun for en saare tveetydig Dyd.

For

For saa langt som muligt at komme bort fra dette Væmmelige, behøves Keenlighed, som vel anstaaer ethvert Menneske, men hos det smukke Kjøn regnes iblant Dyderne af første Rang, og neppe af samme Kan drives for højt, da den derimod hos en Mand undertiden stiger over Maalet, og da vorder taabelig.

Blufærdighed er, som et Supplement til Grundfætningerne, høist nødvendig; thi der gives intet Tilfælde, hvor Tilbøjeligheden saa let vorder til Sophist, i at udtænke fejelige Grundfætninger, som her. Denne Egenskab er det smukke Kjøn især egen, og anstaaer det meget. Det er og en plump og foragtelig Uhvøisfhed ved pøbelagtig Skjæmt at sætte sammes samme Sædelighed i Forlegenhed eller Uvillie.

Qvindekjønnets ædle Egenskaber, som dog aldrig maae gjøre Følelsen af det Skønne ukjendelig, forkynde sig ved intet tydeligere og sikkrere, end ved Væfthed, et Slags ædel Simpelt og Naivitet med store Fortrin. Af samme fremlyser en rolig Velvillighed og Agtelse for andre,

og

forbunden med en vis ædel Tiltro til sig selv, og en billig Selvfattelse, som hos en ophøjet Sindsbestaffenhed altid antræffes. Da denne fine Blanding paa eengang indtager ved Ynde og rører ved Agtelse: stiller den alle øvrige glimrende Egenskaber i Sikkerhed imod Daddelens og Spottesygens Raadhed. Personer af denne Sindsart have og et Hjerte til Venfkab, paa hvilket hos et Fruentimmer aldrig kan sættes høj Priis nok, siden det er saa aldeles sjeldent, og tillige maa være saa overmaade indtagende.

Da vor Hensigt er at demme om Fornemmelser, vil vi bringe under Begreber Forskjelligheden af det Indtryk, det smukke Kjønsskabning og Ansigtstræk gjøre paa det mandlige. En drøj Smag, der altid holder sig saare nær ved Kjønndriften, røres lidet ved Anstandens, Ansigtstrækkenes, Djnenes o. s. v. Yndigheder hos et Fruentimmer, og da den egentlig kun gaaer ud paa Kjønnet, anseer den mestendeels andres Delikatesse for tomt Hjerne-spind. Efter denne Smag sluttet de fleste Ueg-

teffaber, og det af Menneskeslægten's arbejdsomste Deel; da Manden ikke har Hovedet fuldt af fortryllende Miner, smægtende Dine, ædel Anstand, o. s. v., heller intet af Alt dette forstaaer: saa vorder han desmere opmærksom paa huusholderiske Dyder, Sparsomhed o. s. v. og paa det Indbragte. Hvad den noget finere Smag angaaer, for hvis Skyld det maatte være nødvendigt, at gjøre en Forskjel imellem Fruentimmers udvortes Yndigheder, saa er samme fæstet enten paa det, der i Skabningens og Ansigtets Udtryk er moralsk, eller paa det umoralske. Et Fruentimmer kaldes, i Henseende til Behagelighederne af sidste Slags, vakker. En proportioneret Bygning, regelmæssige Træk, Djernes og Ansigtets Farver, som sirligen stikke af: idel Skjenheder, som ogsaa hos en Blomsterkøst behage, og erhverve et koldt Bifald. Et saadant Ansigt selv siger intet, skjønt det er vakker, og taler ikke til Hjertet. Hvad Trækkenes, Djernes og Minernes Udtryk angaaer, der er moralsk; saa gaaer det ud paa Følelsen af enten det Høje eller det Skønne. Et Fruentimmer,

hos

hos hvilket de Behageligheder, der egne hendes Slægt, fornemmelig lade det Højes moralske Udtryk stikke frem, hedder Skjønt i egentlig Forstand: den, hvis moralske Tegning, for saa vidt den gjør sig kjendelig i Miner eller Ansigtstræk, forkynnder det Skjønnes Egenheder, er tæffelig, og naar hun er det i en højere Grad, indtagende. Den første lader under en Taaligheds Mine og en adel Anstand Glandsen af en skøn Forstand fremspille udaf beskeden Blik, og da i hendes Ansigt en søm Følelse og et velvilligt Hjerte afmaler sig: saa bemægtiger hun sig et mandligt Hjertes Tilbøjelighed saavelsom Højagtelse. Den anden viser Munterhed og Bid i leende Øjne, noget fin Raadhed, det Tyvagtige ved Skjæmten og skalkagtig Spidsked. Hun indtager, naar den første rører, og Følelsen af den Kjerlighed, hun kan modtage, og som hun indgyder andre, er flygtig men skøn; den Førstes Fornemmelse derimod er søm, forbunden med Agtelse og bestandig. Den Smag, mange Damer finde i en sund, men bleg Farve, lader sig her forstaae. Thi denne ledsager almindelig en Sindsart af mere inderlig

Følelse og sm Fornemmelse, hvilken hører til det Højes Egenkab; hvorimod den røde og blomstrende Farve forkynnder mindre af den første men mere af den glade og muntre Sindsart; men det er mere overeensstemmende med Forfængelighed at røre og at fængsle, end at indtage og tillokke. Derimod kunne Personer uden al moralsk Følelse, og uden noget Udtryk, der pegede paa Fornemmelser, være saare vakke; men de skulle hverken røre eller indtage, med mindre det var den drøje Smag, som undertiden noget forfiner sig og da paa sin Maade ogsaa vælger. Det er flent, at deslige skønne Skabninger let forfalde til Opblæsthedens Fejl, ved Bevidstheden af den skønne Figur, som deres Speil viser dem, og af en Mangel paa finere Fornemmelser; da de saa gjøre Alt koldsindigt imod dem, Smigreren undtagen, der gaaer ud paa Hensigter og smedder Rænker.

Man kan efter disse Begreb maaskee forstaae noget af de saa forskellige Virkninger, et og samme Fruentimmers Skabning gjør paa Mændenes Smag. Det, som i dette Indtryk

staar

staaer i alt for nær Forbindelse med Kjønsdriften, berøre vi ikke, saasom det ligger uden for den finere Smags Kreds. Hvad den noget finere Smag angaaer, da bedømmes det Slags Skjønhed, som vi have kaldet det vakke Udseende, temmelig eens af alle Mænd, og Meningerne derover ere ikke saare forskjellige. De Circassiske og Georgiske Piger ere af alle Europæere, som rejse igjennem deres Lande, altid blevne holdte for overmaade vakke. Tyrkerne, Araberne, Perserne maae vel være saare eensstemmige med denne Smag, da de ere saare begjerlige efter, ved saa fint Blod at forskjønne deres Folkesæd, og man bemærker og, at dette virkelig er lykkedes dem Persiske Race. Kjøbmændene af Indostan undlade heller ikke, af en ondskabsfuld Handel med saa smukke Skabninger at drage stor Fordeel, ved at føre dem til deres Lands fræsne Rigmænd, og man seer, at saa meget ogsaa Smagens Egenindighed i disse forskjellige Egne af Verden tør være afvigende, holdes dog det, der eengang i een af dem erkjendes udmærket vakker, i alle øvrige ogsaa derfor. Men naar i Dommene over den

§ 2

fine

fine Skabning det indblander sig, som i Trækkene er moralsk: saa er Smagen hos forskjellige Mandspersoner altid saare forskjellig, saavel efter som deres sædelige Bølle selv er forskjellig, som og efter den forskjellige Betydning, Ansigtets Udtryk i enhveres Indbildning tør have. Man finder, at de Dannelser, som ved det første Øjeblik ikke gjøre synderlig Virkning, saasom de ikke ere afgjort vakre, sædvanlig, saasnart de ved nærmere Bekjendtskab begynde at behage, ogsaa indtage langt mere og bestandig synes at forskjønne sig. Derimod betragtes det vakre Udseende, der paa een gang forkynder sig, siden med større Koldsindighed. Dette kommer formodentlig deraf, at moralske Vindigheder, hvor de vise sig, fængsle mere, kun ved Lejlighed af sædelige Fornemmelser sætte sig i Virksomhed, og ligesom lade sig opdage, men enhver Opdagelse af en ny Vindighed af dette Slags stedse lader formode endnu flere; ifølgelig at alle Behageligheder, som slet ikke dølge sig, efterat de strax i Begyndelsen have udsøvet deres hele Virkning, siden intet videre kunne gjøre, end

af:

affkjøle den forelskede Nysgjerrighed, og efterhaanden nedstemme den til Eigegyldighed.

Under disse Sagtragelser frembyder sig ganske naturlig følgende Anmærkning. Den ganske simple og grove Følelse i Kjønstilbøjelighederne fører vel saare ligefrem til Naturens store Njemed, og i det den opfylder dens Fordringer, er den istand til at gjøre Personen selv uden Omsvøb lykkelig; men for den store Almindeligheds Skyld udarter den let til Udsvævelse og Liderlighed. Paa den anden Side tjener en saare forfinet Smag til at betage en utømmelig Tilbøjelighed Vildheden, og, da den indskrænker den til saare faa Gjenstande, at gjøre den sædelig og anstændig; men den forfejler sædvanlig Naturens store Hovedhensigt, og da den fordrer og venter mere, end denne sædvanlig yder, saa plejer den saare sjelden at gjøre Personen af saa delikat Fornemmelse lykkelig. Den første Sindsart vorder plump, saasom den gaaer paa alle af eet Kjønn, den anden grublerst, da den egentlig gaaer paa ingen, men paa en Gjenstand, som den forelskede Tilbøjelighed flaaber sig i Tanker, og ustrer med alle ædle og skjønne

Egenskaber, hvilke Naturen sjelden forener i eet Menneske, og endnu sjeldnere tilføjer den, der kan sætte Priis paa dem, og maaskee vil være en flig Besiddelse værdig. Deraf udspringer Opsættelse og endelig den fuldkomne Afsligelse af Væges forbindelse, eller, hvilket er ligesaa slemt, en hartsme fuld Angerlester et truffet Valg, som ikke opfylder de store Forventninger, man havde gjort sig; thi ikke sjelden finder Hanen i Æsops Fabler en Perle, uagtet et almindeligt Bygkorn havde været bedre for ham.

Vi kan herved overhoved bemærke, at saa indtagende og den sømme Sølelles Indtryk tør være, har man dog Aarsag til, i sammes Forsinelse at være varsom, saafremt vi ikke ved alt for stor Naahenhed for Indtryk ville tilkønstle os megen Mismod og en Kilde af Ondt. Jeg vilde vel foreslaae ædlere Sjæle at forfine Sølelsen, i Henseende til Egenskaber, som tilkomme dem selv, eller Handlinger, de selv gjøre, saa meget de kunne, derimod i Henseende til det, de nyde, eller af andre vente, saa meget muligt vedligeholde Smagen
i sin

i sin Simpelhed. I dette Tilfælde skulde de
gjøre andre lykkelige og selv være lykkelige.
Man maa aldrig tabe af Sjænen, at, paa
hvad Maade det end er, man ingen saare
høje Fordringer maa gjøre paa Livets Glæ-
der og Menneskenes Guldkommenheder; thi
hvo der kun altid venter noget Middelmaa-
digt, har den Fordeel, at Udsaldet sjelden
modsiges hans Saab, hvorimod undertiden
endog vel uventede Guldkommenheder over-
raske ham.

Alle disse Indligheder truer endelig Alderen,
Skjønhedens store Odelægger, og, naar det skal
gaae efter den naturlige Orden, maa efterhaanden
de høje og ædle Egenskaber indtage de Skjønnes
Sted, for at gjøre en Person, eftersom den ophø-
rer at være elskværdig, stedse værd en større Ag-
telse. Efter min Mening skulde i den Skjøn-
ne Simpelhed, som ved en forfinet Sølelse af
alt, hvad Indtagende og Edelt er, er vor-
den forhøjet, det smukke Kjøns hele Guld-
kommenhed i Aarenes Blomster bestaae.
Efterhaanden, som Fordringerne paa Ind-

trykskraft tabe sig, kunne Bøgers Læsning og Indsigts Udvidelse uformærkt besætte Gratiernes ledigblevne Plads ved Muserne, og Egtemanden burde være den første grundige Lærer. Dog, naar selv den alle Fruentimmer saa skrækkelige Aldersens Epoke rykker an, høre de dog ogsaa da endnu sætte sig til det smukke Bøn, og de vanhænde dem selv, naar de i et Slags Fortvivlelse over ikke længer at kunne vedligeholde denne Charakter, overlade sig til en Enarvurren og fortrædelig Læne.

Et bedaget Fruentimmer, der med et sædeligt og venligt Væsen bivaaner Selskabet, paa en munter og fornuftig Maade er snaksomt, med Anstændighed begunstiger de Ungdoms Fornøielser, hvori hun selv ikke tager Andeel, og, i det hun sørger for Alt, røber Tilfredshed og Velbehag i den Glæde, som rundt om hende er levende, er endnu altid en finere Person, end en Mand af lige Alder, og kanske endnu elskværdigere end en Pige, ihvorvel i en anden Forstand. Vel torde den platoniske Kjærlighed være noget for

for mystisk, som en gammel Philosoph foregav, naar han siger om Gjenstanden for sin Tilbøjelighed: Gratierne boe i hendes Rynker, og min Sjæl synes at søvne paa mine Læber naar jeg kysser hendes visnede Mund; men deslige Fordringer maa da og werde opgivne. En gammel Mand, der spiller den Forelskedes Rolle, er en Gjæk, og det andet Kjønns lignende Anmasselser ere da væmmelige. Hos Naturen ligger Skylden aldrig, naar vi ikke med en god Anstand lade os see, men deri, at man vil forvende den.

Endnu nogle Betragtninger over den Indflydelse, eet Kjøn kan have paa det andet, til at forskjønne eller forædle dets Sjel. Fruentimmeret har en særdeles Sjel for det Skjønne, saavidt det tilkommer det selv; men for det Edle, for saavidt det antræffes hos Mandkjønnet. Manden derimod har en afgjort Sjel for det Edle, som hører til hans Egenheder: men for det Skjønne, for saavidt det er at antræffe hos Fruentimmeret. Deraf maa følge, at Naturens Djemeed gaae ud paa, ved

Kjens: Tilbøjeligheden endnu mere at forædle Manden, og at forskjønne Fruentimmeret. Et Fruentimmer er lidet forlegent over, at hun ikke besidder visse høje Egenheder, at hun er frygt- som og ikke oplagt til vigtige Syssler o. s. v., hun er smuk og indtager, og det er hende nok. Der- imod fordrer hun: alle disse Egenheder hos Man- den, og hendes Højsbed viser sig kun deri, at hun veed at sætte Priis paa disse ædle Egenheder, for saavidt de hos ham ere at antræffe. Hvor skulde det ellers vel være muligt, at saamange mand- lige Skabenhoveder, som rigtig nok besidde Fortjenester, kunde faae saa takkelige og fine Ro- ner. Manden derimod er meget delikatere i Hen- seende til Fruentimmerets skjønne Yndigheder. Han er ved hendes fine Skabning, den muntre Naivitet og den indtagende Benlighed noksom skadesløs, for Mangelen af Boglærdom og for andre Mangler, som han ved sine egne Talenter maa erstatte. Forsængelighed og Moder kunne vel give disse naturlige Drifter en falsk Retning, og af mangen Mandsperson gjøre en sød Herre, af Fruentimmeret en Amazone eller Pedant:

ins

inde; men Naturen søger dog altid at føre tilbage til sin Orden. Man kan deraf domme, hvilke magtige Indflydelser Kjønstilbøjeligheden kunde have fornemmelig paa Mandkjønnet, til at forædle det, naar, istedetfor mange tørre Underviisninger, Fruentimmerets moralske Følelse tidlig blev udviklet, til vedbørligen at fornemme det som hører til Mandkjønnets Værdighed og høje Egenskaber, og hun derved blev forberedet til at ansee den hjerneløse Straajunker med Foragt, og ikke hengive sig til andre Egenskaber end Fortjenester. Det er og vist, at deres Yndigheds Vælde derved skulde vinde; thi man finder, at sammes Trysleri mestendeels virker kun paa ældre Sjæle; de andre ere ikke fine nok til at fornemme det. Ligesaaledes sagde den græske Digter Simonides, da man raadede ham, at lade sine skønne Sange høre for Thessalierne: Disse Mennesker ere for dumme til at kunne bedrages af en Mand, som jeg er. Man har ellers anseet det for en Virkning af Omgangen med det smukke Kjøn, at Mændenes Sæder ere blevne blidere, deres Forhold artigere og mere slebent, og deres

Ans

Anstand sirligere, men dette er ikkun en Fordeel i Bisagen. Det kommer mest an derpaa, at Manden som Mand, og Qvinden som Qvinde vorder fuldkomnere, d. e. at Kjønstilbøjelighedens Driveffjebre virke i Overeensstemmelse med Naturens Bink, til endnu mere at forædle den ene og at forskjønne den andens Egenstaber. Naar alt kommer paa det Yderste, skal Manden, dristig af sine Fortjenester, kunne sige: Elsker I mig ikke, saa vil jeg tvinge Eder til at højte agte mig, og Fruentimmeret, sikkert paa sine Undigheders Magt, skal svare: Bærer I end ikke inderlig Højagtelse for os, saa tvinge vi Eder dog, til at elske os. Af Mangel paa flige Grundsatninger seer man Mand antage Qvindeligheder, for at tæfkes, og Fruentimmer undertiden (ihvorvel meget sjeldnere) at fremkunste en mandlig Anstand for at indgyde Højagtelse; men hvad man gjør imod Naturens Gang, det gjør man altid saare ster.

I det ægteskabelige Liv skal det forenede Partigesom udgjøre en eneste moralsk Person, som ved Mandens Forstand og Konens Smag vorder

ber

belivet og regjeret. Thi foruden, at man kan tiltroe hin mere paa Erfaring grundet Indsigt, denne mere Frihed og Rigtighed i Fornemmelsen, saa er en Sindsart, jo højere den er, ogsaa des tilbøjeligere til at sætte Bestræbelsernes største Hensigt i den elskede Gjenstands Tilfredshed; og paa den anden Side, jo skønnere den er, des mere søger den ved Højelighed at besvare denne Higen. I et slikt Forhold er altsaa en Fortrinsstrid taabelig, og, hvor den hændes, det sikreste Kjendemerke paa en plump eller ulige parret Smag. Naar det kommer saa vidt, at Taleren om den Befalendes Ret, saa er Sagen alt yderst fordærvet; thi hvor den hele Forbindelse egentlig kun er bygget paa Tilbøjelighed, der er den alt halv syndderreven, saasnart Været begynder at lade sig høre. Fruentimmerets Anmasselse i denne haarde Tone er yderst hæsli, og Mandens i høj Grad uædel og foragtelig. Imidlertid bringer Tingenes vise Orden det saaledes med sig, at alle disse Fornemmelsens Finheder og Omheder kun i Begyndelsen have deres hele Styrke, men siden ved Sælleskab og huslige Anliggender efterhaan-

den

den vorde fløvere, og da udarte til fortrolig Kjerlighed, hvor endelig den store Kunst bestaaer deri, endnu at vedligeholde tilstrækkelige Rester af hine, at ikke Ligegyldighed og Kjedsomhed skulde ophæve den hele Værd af den Fornøjelse, for hvis Skyld det lønnede sig at indgaae en sliq Forbindelse.

Om de ugifte Fruentimmers nuværende Væsenavne i Tyskland, og sammes formodentlige Oprindelse, foruuemmelig Udtrykkene Jungfrau (Jomfrue), Fräulein (Frøken), De-moiselle.

(Udaf Mercaus Taschenbuch der teutschen Vorzeit).

De Benævnelser Jungfrau, Fräulein og De-moiselle havde forhen en og samme ærefulde Betydning. I de ældste Tider kjendte man slet ingen Forskjæl. De første Navne, som for ledige Per-

Viger og ugifte Fruentimmer i Tyskland forekomme, ere Navnene Dirne (Terne) og Magd (Pige). Fruentimmerne maatte i de ældste Tider besørge Huusvæsenet, og alt hvad der hørte til Mændenes Betjening, og bleve derfor kaldte Thienernerne, d. e. Tjenerinder, hvilket den forhedelskende Franker forvandlede til Thierne, Dierne, og endelig Dirne. Mag hedde enhver Paargrende eller Fælle, derfor og Konen Maggat (Magd), ligesom Huus- og Egte-Fælle; og saaledes ogsaa Somfruen, som vel endnu ikke var det, men dog af Naturen bestemt dertil. Denne sidste Betydning var almindeligst. Saaledes var det formodentlig indtil det 11 eller 12 Aarhundrede. Nu viiste Stændernes Forskjel sig mere. Der gaves ædle og frie, d. er høj og lavere Adels, Borgere og Livegne. Digterne adskillede dem ved Versprædikater. Manden af høj Adels blev kaldt Herre, men hans Kone Frau (Frue, en Fri), hos Italierne Domina, Donna, hos Franskmanden Dame, men de Edles Sønner og Døttre Jungherren (Sunkere, unge Herrer) og Jungfrauer (Somfruer, unge Fruer), paa

ita

italiensk Donzello og Donzella, paa fransk Demoiselle og Demoiselle. Det synes, at disse Kresprædikater endog udelukkende ere blevne til-
lagte, da Manden af høi Adels, naar han ingen
Ridder var, ikke blev kaldt Herr, men Jung-
herr, og hans Kone Jungfrau ligesaavel som
hans Datter. Den lavere Adels kaldte sine Dø-
tre Dirnen. Men denne Titel anmassede sig og
Borgerstanden, og nu opfandt man for de ade-
lige Døtre den Titel Fräulein (Frøken). Den
sidste tilegnede sig den høje Adels fra det femtende
Aarhundrede af, indtil langt ind i det syttende.
Kort, indtil da, ja indtil Enden af det
syttende Aarhundrede, bleve den høje Adels
Døtre kaldte Fräulein, den lavere Adels Jung-
frauen, og Døttrene af Borgerstanden Dirnen
eller Mägdelein. Uagtet den høje Adels allerede
i ti ligere Tider endnu førte de særdeles Titler
Churfürst, Erzherzog, Herzog, Pfalzgraf,
Markgraf, Burckgraf og Graf, førte dog Ko-
nigerne aldrig denne Titel, uden naar de efter deres
Herres Død selv kom til Regjeringen; og deres
Sønner og Døtre førte ligeledes ingen andre end

de ovennævnte: Jungherr, Jungfrau, og sildt-
gere hen Fräulein. Men med det syttende Aar-
hundredes Ende forandrede dette sig, og der op-
stode Fürstinnen, Herzoginnen, Markgräfs-
innen o. s. v., og Prinzen og Prinzessinnen.
Forresten vedblev Alt, kun at nu udelukkelsesviis
Titelen Fräuleins blev brugt for den lavere Adels
Døttre, Jungfrauen for Borgerstanden, og
Dirne for Bønderfolket. Endelig søgte i den
første Halvdeel af dette Aarhundrede ogsaa
endnu de fornemme Borgerdøttre at adskille sig
fra de gemene, og valgte istedet for den tyske
Titel Jungfrau den franske *Demoiselle*. Man
bemærker, at denne franske Titel først opkom i
de Lande, hvor de udaf Frankrige fordrevne Re-
formeerte havde fundet Beskyttelse og nedladt sig,
nemlig i Over- og Under-Sachsen, Bran-
denburg og Hessen.

Frokosterne i Landsbyen,
eller
Ufskyldighedens Tildragelser.
Af Marmontel.
Første Frokost.
Vinduet.

Jeg havde til Nabo paa Landet en liden gammel Kone, af en elskværdig Charakter, og af en Figur, hvori man endnu saae alle Skjønhedens Spor. Hendes Hud havde tabt sin Blomstren: det var ikke mere Ferskenens Duun, men det var Glandsen, og endog en Smule Rødmen af et smukt Uble gjemt om Vinteren. Hendes Physiognomies Spil var fuldt af Fjnhed og Levenhed; nogle Ildgnister sprang selv endnu af hendes Øjne, naar de fik Liv: unge Fruentimmer skulde have misundet hende Smilets Sødhed og Ynde; og ved hendes Munterhed, ved hendes Attraa til at behage, ved de Fjlselles Træk, som undslap hende, overhoved ved hendes Aands og Manerers Grac

tie

tie, er der Ingen, der jo maatte sige, som Fontenell, at Kjerlighed var gaaen derigiennem.

Hun havde dannet sig i sin Landsby et lidet Selskab af Venner, som hver Morgen drak Thee hos hende, snart i en smilende Sal, og snart i fri Luft, under en kølig Løvhytte. Jeg var af disse Venners Tal. Hun holdt af at fortælle Historier om den forgangne Tid, og vi holdt meget af at høre hende.

Madam, sagde vi en Dag til hende, alle Deres Fortællinger henrykke os; men hvad vi ere mest nysgjerrige efter, tilstaae vi, er Deres egen Ungdoms Historie. De er ikke feed deraf, sagde hun til os; og vilde jeg, skulde jeg rigtig nok have noget at more dem Dem med. Men jeg taler aldrig om mig selv; og Aarsagen er, fordi man, naar man taler om sig selv, synes man altid at smigre sig selv, eller i det mindste at skaane sig selv; og aldrig undlader Tilhøreren at trække Godt fra og lægge Ondt til.

Vi forsikrede hende alle, at vi skulde troe hende paa hendes Ord, og at ethvert af disse skulde tages efter Bogstaven. Hvad, sagde hun,

De vil aldrig være fristede til at formode i mine Fortællinger nogle smaa Fortieller, og at udfylde dem? — Nei, aldrig. — Og saalænge jeg lever, vil De bevare Hemmeligheden! — Ja, saalænge vi selv leve. — O nei, sagde hun, det vilde være for meget fordret af Dem; og i det mindste bør jeg tillade, at De paa min Alder maa fortælle til Deres Venner, hvad den gode Madam Elosan har sagt Dem om sine Ungdoms Daarligheder. Men jeg advarer Dem om at Historien deraf er en Smule lang, at jeg vil gjøre Ophold deri, og at vi have nok deraf til tre fire Frokoster. Saa meget desbedre, sagde vi til hende; og efterat have skænket Thee for os, begyndte hun sin Fortælling.

Seg var fød rig, uden at vide det: min Fader, en duelig Kjøbmand, havde majsommelig gen sammenfrabt store Midler, indsluttede i hans Brevtaske. Seg var endnu Barn, da han døde; jeg havde allerede ingen Moder mere; og jeg kom, efter Skik og Brug, under en Farbroder, min Formynder, og hans Kone, begge to gudfrygtige Folk, men gjerrige, paa min Formue

mue som paa deres. Jeg behøver ikke at sige Dem, at da de af Gjerrighed vare haarde mod dem selv, vare de det ej mindre mod mig.

Deres første Tanke var, at dersom jeg tidlig fik at vide min Formues Tilstand, skulde jeg, ved blot Kundskaben derom, og uagtet al deres Omsorg, blive et fordærvet Barn. Denne Forsigtighed var viis: men deres Klogskab gik alt for vidt; og for at gjøre mig mere lærvillig, og holde mig i mere Afhængighed, indbildte de mig at mine Forældre intet havde efterladt sig. Af alle min Moders Kjøbbarheder var dette lille Guldhjerte det eneste man gav mig. Hvad min Faders Midler angik, havde man samme Omsorg, for at anbringe dem, og skjule dem for mig. Paa Grund deraf troede jeg mig en Gjenstand for de af mine Naarværendes Medlidenshed, som holdt mig under deres Formynderskab, og dette var det strengeste og sørgeligste, der kan være til.

Indtil det firtende Aar havde jeg næsten ikke seet Dagen, uden igjennem Vinduet. Men i mit firtende Aar lod dette Vindue mig see noget der var mig kjærere end Dagen: en ung og smuk

Fuldmægtig, som, om Morgenens, med blonde Haar af den yndigste Farve, skjodesløst samlede ved en Kam, og halvslagrende, nød et Øjeblik frisk Luft i sit Vindue, lige overfor mit, før han gik til sin Forretning. Forestiller Dem Apollo i Slaafrok; det var min Fuldmægtig; thi fra det Øjeblik af var han min; han har været det sit hele Liv; og det er efter ham jeg var Enke; jeg siger Dem det i Forvejen, og det af gode Grunde.

I det jeg saae ham for første Gang, syntes alt det, som indtil da havde været forvirret i min Sjæl og i min Tanke, min Enligheds Kjedsommeligheder, mine Drømmeriers Bildvanken, den Urolighed, som fra om Dagen forfulgte mig i min Søvn, alt synes at oplyse sig. Jeg troede at see hvad der manglede i min Lykke. Men det lille Gaardsrum, som adskilte os, var en Afgrund at overstige: vore Øjekast i det mindste overstege den.

Hans Overraskelse, hans Bevægelse, den Henrykkelse Synet af mig foraarsagede ham, vare saare kjendelige. Han maatte ogsaa blive den Bevægelse vaer, jeg følede; thi den var ufrivillig

lig, jeg fik ikke Tid til at tænke derpaa: men jeg er i det mindste sikker paa, at han var frygtsom, og at denne Frygt var blandet med hin Undseelighed der er en Drift for Ufkyldigheden. Denne Undseelighed var det, som forkyndte mig, at jeg ikke længe burde opholde mig i Vinduet, lige overfor en ung Mand, som fandt Fornøjelse i at see mig. Jeg gik derfra, jeg gjorde nogle Ture i mit Kammer, jeg gav mig Mine af at undersøge mig med mine Fugle; men alle mine Bevægelser førte mig tilbage til den samme Punkt. Jeg gik, jeg kom igjen, jeg drog forbi som en Skygge; og ved hver Vending gav jeg med et Djekast agt paa, om man var sysselsat med mig. Min unge Ven, ubevægelig og henrykt, fulgte mig, talde til mig med Djuene, og syntes at bebrejde mine, at de ikke fæstede sig paa ham.

Endelig fik jeg Mod til at unddrage mig hans Dje; men det Dvrigte af Dagen var for mig kun en Drøm, og de Forretninger, hvormed man sysselsatte mig, kunde ikke uddrage mig deraf. Jeg var under min Tantes Dje, som syntes at betragte mig mere opmærksomt, mere alvorligt

end nogensinde. For at dølge hende min Forvirring, vilde jeg lase: og jeg saae i min Dog ikke uden blaa Øjne og blonde Haar. Hun begjærede Regnskab af mig over min Læsning, jeg vidste ikke hvad jeg sagde. Jeg klagede over en Fortumling, som jeg havde villet skjule for hende, af Frygt, sagde jeg, for at forurolige hendes Omhed; og Gud veed, hvor om hun var!

Dagen forekom mig lang, jeg higede efter Matten, for at være ene med mig selv, og i Haab om, at Sønnen, mit Drømmerie gunstig, skulde forlænge det. Jeg bad den derom, i det jeg overgav mig til den, og den havde den Føjelighed.

Vi vare i Aprilmaaned, og i hint Gjenfædelsens, hint Ungdommens skjønne Tilbagekomsts Øjeblik, som Naturen, ah! skulde have forundt os, ligesom hine lykkelige Planter: men jeg selv var i min Vaar; og jeg vaagnede denne Dag ligesaa tidlig som Morgenrøden. Smidlertid havde min unge Apoll været mere omhyggelig end jeg. Han ventede mig i Vinduet. I det jeg saae ham, sagde et jeg veed ej hvad mig, at det var et Stævne. Jeg blev forvirret ved at finde mig

mig der; men jeg dulgte min Forlegenhed ved at lade, som jeg ikke var sysselsat uden med at pusle. Han overraskede imidlertid et af mine Øjekast; og i det han hilste mig, gjorde han mig Tegn med Øjnene og med en Gebærde, at det var saare skjønt Vejr. Som der ikke var Ondt deri, gjengjeldte jeg ham hans Hilsen, og ved et Tegn med Hovedet viste jeg mig enig med ham, at det var skjønt Vejr. Jeg har siden erkjendt, at naar man i den Alder fra sexten til atten Aar er enig i een Punkt, er man det snart i alle de øvrige. Jeg havde derfor Uret, jeg tilstaaer det, i at være enig i, at det var skjønt Vejr.

Fornøjet over at have indledt med mig denne stumme Samtale, vilde han fortsætte den. Han førte sin Haand til sin Barm, og udtrykkede den Fornøjelse, at aande saa reen en Lust: jeg havde den Uforsigtighed, endnu at efterligne ham. Han blev mere dristig, han maalede med Øjnene det Rum, der adskillede os, og syntes med Varme at sukke derover. Denne Gang forstod jeg ham vel, men jeg gjorde det ikke efter, og jeg bebrejdede mig at indgaae Bekjendtskab med en ung

Mand, som upaatvivlelig syntes mig agtværdig, men hvis Stand jeg ligesaa lidet vidste som hans Navn.

Jeg holdt mig fra Vinduet nogle Morgener, og søgte at sysselsætte mig, men havde, imod min Villie, kun een og samme Tanke. Ved hvad Synderlighed i min Skjebne var denne unge Mand kommen til at boe lige over for mig! — Men burde jeg derfor berøve mig den eneste Fornøjelse, jeg havde i Livet, den uskyldige Fornøjelse, at aande Morgenluften og at nyde den nye Aarstids Behageligheder? Overalt, hvad Fare var der? og hvad havde han givet mig at forstaae, den unge Mand, hvorved jeg havde Grund til at foruroliges? Han finder mig behagelig at see: det er muligt, sagde jeg, i det jeg raadspurgte det lille Spejl paa mit Natbord. Han ønsker kansee at see mig nærmere; det er endnu naturligt; og jeg seer intet uden smigrende i Klagen over at være langt fra mig. Burde jeg lade ham tænke, at jeg var bange for ham? At undgaae ham, maatte være at frygte ham, og jeg veed ikke, hvorefter jeg skulde frygte ham.

Jeg

Jeg tog Mod til mig; og næste Morgen viiste jeg mig, med et Buur i Haanden, hvilket jeg satte i Vinduet, syssende med at give mine Fugle frisk Vand og Frøe. Han hørte deres Sang og blev henrykt derved; men med et opmærksomt og skindsygt Øje, betragtede deres Buur, syntes han at misunde deres Lod. Hvorledes saae jeg det saa langt fra? O det kommer af, at man i det serteende Aar har temmelig gode Mine til at blive det vaer, som smigrer os! Jeg gav mig en adspredt Mine; og ikke een af de Følelser, jeg indaandede, undgik mig: hverken hans Uroligheder, eller hans Utaalmodigheder, eller hans umærkelige Vebreidelser, naar jeg kom for silde: eller hans frygtsumme Taksigelser, naar jeg havde den Godhed at sysselsætte mig med ham, o! intet blev tabt; og en Maaned svandt i denne lykkelige Forstaaelse, uden for megen Dristighed fra hans Side, uden for megen enten Føjelighed eller Haardhed fra min.

En Dag endelig, den første Maj, min Festsdag, thi jeg hedder Philippine, saae jeg, i det jeg stod op, i hans Vindue det nydeligste Rosentræ,

og det første, troer jeg, Vaaren havde ladet udspringe. I samme Øjeblik kom han og bød mig det med saa blid en Mine og med saa megen Gratie, at det var mig umuligt ikke at takke ham derfor. Den lille Almanak, han holdt i Haanden, og hvoraf han ærbødigen kyssede det Blad, hvorpaa mit Navn var trykt, sagde tydelig nok, at han vidste dette Navn. Jeg var meget min, dre lykkelig, thi jeg vidste ikke hans. Jeg bøjede mig, for at betegne ham, at han ikke bedrog sig, og at virkelig St. Philips Dag var min Navnedag. Nu saae jeg ham faae Liv, trykke den højre Haand til sit Hjerte, udfolde den imod mig med Offringens Gebærde; og med den venstre, som Tegn paa Gød, at tage Himlen til Vidne paa den Gave, han gjorde mig.

Jeg følede, at mit Hjerte bankede stærkere end sædvanlig, at Blodet steg mig i Ansigtet, og at mine Øjne ikke mere kunde udholde hans Blik: jeg bedækkede min Pande med begge mine Hænder, og drog mig tilbage.

Jeg har siden beundret, hvormeget hurtigere det stumme Sprog gaaer end Talen; thi havde

de

de Elosan talet med mig: havde han neppe været at gaae over, fra Omkvæb, fra Portalen over min Skønhed til Tilstaaelsen af det Indtryk, den havde gjort paa hans Sjæl; og man havde vel advaret mig, aldrig at laane Øre til de Mænds bedrageriske Sprog, som forsøgte paa at smigre mig. Men i Ansigtets Udtryk, hvorledes formode Løgn? Hvorledes indbilde sig at røre og bønfoldende Øjne skuffe os? Det er Munden, som bedrager, og vor sagde intet.

Smidlertid var det saare klart, at han havde gjort mig en Gave af sit Hjerte, at han havde lovet mig Trost; og dersom jeg vedblev at see ham, syntes jeg at love ham den igjen. Gæne i min Alder, og uden mine Naarørendes Villie, uden deres Vidende, med en ung Ubekjendt, som kanskee gottede sig over min Uskyldighed! alt det foruroligede mig; og jeg havde næsten besluttet at lukke mit Vindue. En temmelig snild Betragtning førte mig did tilbage. Jeg har, sagde jeg til mig selv, ikke modtaget af ham uden hans Blomsterkøst; hvad hans andre Gaver angaaer, har jeg ikke afflaaet dem, men jeg har heller ikke
mod

modtaget dem. Og hvorforre skulde jeg afslaae dem, dersom de ere mig værdige? Det er maaskee den Brudgom, Himlen bestemmer mig. Er han stabt for mig, lad ham da beholde Haabet om at erholde mig og Tid til at begjere mig. Han veed vel, af hvem jeg er afhængig.. Jeg maa være tilbageholden mod ham; men finder han mig ellers værdig, vil jeg ikke beklage mig derover. Al, jeg trænger høiligen til at behage. Jeg arme, fattige Pige, hvo vilde ægte mig uden at elske mig? Ved disse Grunde vidste Kjerlighed at beroeligg mig. O! hvor den er farlig, den Kjerlighed, naar den lader som den er fornuftig!

Med denne skønne Forholdsplan, overgav jeg mig til den Fornøjelse at see ham uden mere at sætte Mistillid enten til ham eller til mig selv. Hans første Omsorg, naar han vaagnede, var at vande min Blomsterkøst. Han aandede Vellugt; han talte de allerede udsprungne Roser; han gjorde mig opmærksom paa dem, som ikkun vare halv udsprungne, og de Knoppe, som snart vilde aabne sig; han udrugede dem med Pjens og hans Mine var salig Vellyst; og jeg, jeg smilede til den

Om:

Omhue, han hver Dag bar for at forstjonne sin Hylding; og hver Dag lod jeg, uden at mærke det, mine Dine friere, oftere gaae over hans, og hvile længere paa dem. En Dag, som jeg glemte at tage dem derfra, voldte de ham en jeg veed ikke hvilken hastig Bevægelse; men han førte sine Læber til en af mine Roser, og henaandede imod mig det Kys, han havde givet den. De troer nok jeg lod ikke denne Dristighed ustraffet. Jeg trak mig paa Øjeblikket tilbage, og besluttede, i otte Dage ikke at vise mig. Otte Dage! Al, mine Venner, hvilken Ytring af Mod!

Jeg maa sige Alt: i det jeg gjorde mig usynlig for hans Dine, havde mine fundet den Hemmelighed at see ham endnu; og bag et Gardin en Smule aabent bemærkede jeg ham. De to første Dage saae jeg ham vande, som sædvanlig, men med en sorgmodig og fortabt Mine hint Rosentræ, som og syntes at visne af Mæthed. Efter længe at have betragtet den med et mørkt Øje, og hundredre Gange forgjeves have vendt Djnene imod det ubøjelige Vindue, gik han derfra som en Bønsfaldende der fik Afslag. Men paa den tredie Dag

Dag laae den arme Forstkudte under; og efter at have overstrømmet Rosentræet med sine Taarer, efterat have afrevet den Rose, hvorpaa hans Læber havde indtrykket det Kys, som gjorde hans Brøde, lukkede han sit Vindue, og jeg saae ham ej mere.

I hans Sted saae jeg, to Dage efter, en sort Mand, med en Stok i Haanden, som gik ud og ind i hans Kammer. Ak! det er en Læge, sagde jeg til mig; han er syg, og jeg er Marsagen dertil! nu er jeg trøstesløs, forhadet af mig selv, jeg beskylder mig selv for Uretfærd og Grumhed. Hvorledes bøde paa det Onde, jeg har gjort? Hvorledes underrette ham om, at jeg følede det? Jeg fandt Middel dertil.

Den sorte Mand kom to Gange hver Dag: jeg udspejdede det Øjeblik, da han skulde være i Vinduet; og med en nedslagen Mine hilste jeg ham. Han hilste igjen, uden at vide hvem; og jeg saae, at han vendte sig om til sin Syge, for at spørge ham om hvo jeg var. Jeg forlangte ikke mere.

Det

Det unge Menneske holdt gode Miner; men saasnart han var befriet fra dette Bidne, stod han op og kom selv at see mig. Jeg fandt ham bleg og forandret. Jeg tilkjændegav ham, troer jeg, en Smule for meget min Urolighed derover. Han udvilede mig sin Sygdom ved at lægge Haanden paa sin Puls, saa paa sin Pande, saa paa sit Hjerte; og nu efterat have betragtet Rosentræet med et sørgmodigt Øje, kaster han sig paa Knæ, udstrækker imod mig sine sammenslagde Hænder og beder mig om Tilgivelse. En Klippe skulde været bleven blød. Strax fløde mine Taarer, og han saae mig astørre dem; forrestiller dem hans umaadelige Glæde! men jeg gav ham Tegn at gaae hen og hvile sig; og for at formaae ham dertil, gik jeg selv bort. Dette Besøg var ham mere gavnrigt end hans Læges; thi saa Dage efter begyndte han at komme sig.

Fra dette Øjeblik af var han ligesaa frygtsom, som han havde været dristig. Jeg fra min Side var bange og fuld af Mistillid; thi hint Kys, henaandet i Luften, fra eet Vindue til det andet, var mig altid nærværende; jeg havde det paa mine

Læber; og jeg gjorde alt hvad der stod i min Magt, for at forbyde mine Dine at tilføre mig nok eet. Skulde jeg og saa grusomt have straffet ham? Det veed, Himlen skee Tak, hverken De eller jeg. Ihvorom alting er, mit Hjerte blev ikke sat paa denne Prøve; men paa en mere farlig, og som min Haardhed maatte vige for.

Jeg har sagt Dem det, jeg gik lidet ud. En skøn Dag fik imidlertid mine Vogtere det Indfald at gaae at spadserere i Cours la Reine. Voktspil var det eneste Skuespil, min Formynder undertiden tillod sig. Man tilbringer der, sagde han, tre Timer mere behagelig end paa Opera, og det koster intet. Medens han gav sig denne uskyldige Fornoielse, fulgte min Tante og jeg langsomt Alleernes kjedsommelige Snorrethed, da en Kone nærmer sig os med en liden Hund, den nydeligste i Verden, og byder mig den tilsal. Jeg blev fristet dertil, og vilde spurgt om hvad Prisen var; ved det første Ord afbrød min Tante Kjøbet, og affærdigede Konen.

Det var mig haardt at see mig nægtet indtil Morstabet af en liden Hund. Men fattig, som jeg

jeg troede mig at være, havde jeg ikke Ret til at beklage mig over, at man vilde gjøre mig husholderst med den Smule Penge, man gav mig. Jeg havde derfor Taalmodighed, og trak mig bedrøvet tilbage.

Men i det jeg kom hjem til min Formynders, hvor blev jeg overrasket ved fra Portnerkens Bærelse at see min lille Puddel fremspringe med et rosenrødt Halsbaand, hvori hang en Bjælde! Jeg tager den, jeg kysser den; og Portnerkonen, som min Tante gjør Spørgsmaal, svarer ligesom frem, at en simpel Kone nys havde bragt hende dette lille Dyr, og sagt hende at det hørte mig til. Min Tante skændte paa mig, og jeg lod hende blive i den Tro, at jeg hemmelig havde betalt den.

See nu var jeg da ene med mig selv samt min lille Hund, til hvilken jeg vilde finde et Navn, da jeg i Falden af dens lille Halsbaand opdager en Seddel. Jeg opvikler den, og læser deri disse Ord: Jeg hedder Florette; og han Hypolite Closan. O! det er ham, sagde jeg til mig selv, det er ham; han har uden Tvivl

med Djuene fulgte mig paa Spadseregangen, seet at jeg ønskede denne lille Hund, og villet gjøre mig en Forøring deraf: jeg bedrog mig ikke. Jeg fik, siden at vide, at den eneste Luidor, han havde i sin Eje, den havde han anvendt dertil. Denne Luidor var saa meget værd som tusinde.

Den lille Seddel blev lagt ind i det Guldhjerte, De her seer. Den er deri endnu, den skal aldrig forlade mig. Hvad den lille Hund angaaer, overlader jeg Dem at betænke om den havde anden Seng end min eller anden Tallerken end min.

Hele Natten drømte jeg ifkun om at finde et Middel til at betegne min Erkjændelighed. Jeg var elsket, derpaa var jeg vis; og jeg vilde ikke, at man troede mig usølsom for en saa fin og saa øm en Kjærligheds Omhve.

Ved Dagens Frembrud var jeg i mit Vindue. Elosan kom først efter mig, og han saae mig holde min Puddel med min Varm, og kysse den med en yderlig Omhed. Halv fornøjet og halv bedrovet betragtede han os vorelsvis, først mig og siden Puddelen med saa
li:

libensfabelig en Mine, saa misundelig paa dens Lykke, at jeg i en, jeg veed ikke hvilken, Nuus, hvilken min Forstands Graværelse, begik en Daarlighed. Uheldigviis havde jeg i Haanden mit lille Natbords Speil for at suldsøre at sætte mine Haar i Lave; nu vel, siden jeg maa sige Dem det, jeg vendte Glasset imod den unge Mand, og derpaa mod mig selv, jeg kyskede det, og tog Flugten.

Nu med Ansigtet brændende og Dine fulde af Taarer faldt jeg som i en Afgrund af Forvirring og Kummer. See der har jeg, sagde jeg, for stedse forbundet mig med hin unge Ubekjendte. Jeg er hans, jeg kan ikke frasige mig det. Han har seet mig kysse hans Billede; efter denne Evaghed er jeg vanæret, om jeg ikke har ham til Mand; og fra det Øjeblik af var det afgjort, at jeg aldrig vilde have nogen anden.

Han var, medens jeg sølede mig trosseløs, henrykt af Glæde; og til Betaling for mit Kys havde han tilbagesendt mig tusende, som jeg ikke var bleven vær. Men jeg veed ej, hvilket mørke

og ondt Die havde overrasket dem; og min Tante blev underrettet derom.

Man holdt Raad i Huset; og selsomme Aften lod man mig skifte Bærelse, uden at sige mig Aarsagen dertil. Jeg formodede den; men jeg adlød uden et Ords Indsigelse, af Frygt for at anklage mig selv.

Da jeg var ene i mit Fængsel, tænkte jeg paa den Korfærdelse og Bekymring, hvori min unge Mand vilde styrtes, ved ikke mere at see mig komme frem; og uden Medynk bespejdet vidste jeg ikke til hvilken Helgen jeg skulde henvende mig for at yde ham nogen Trøst, da jeg saae komme til min Farbroder en Finantsmand, som man sagde yndet af Cardinalen, den første Minister, og som begjærede mig til Ægte for sin Søn. Det var min unge Fuldmægtig, som havde givet ham Ideen.

Han var ham anbefalet; og i Beskytterstil havde Finantsmanden værdiget at sige ham, at det ved Lejlighed skulde være ham meget kjær at kunne være ham til Tjeneste. Ellosan gjenkaldte sig dette skønne Løfte. Fortvivlet over ikke mere

at

at see mig, underrettet om, at min Formynder var en rig Gnier, i den Overbeviisning, at jeg var forbeholdt nogen Lyffens Yndling, og da han i sit Fag saae kun tvivlsomme og seene Midler til at berige sig, besluttede han at tage den beqvemeste og mindst ufrugtbare Wei, Tjeneste ved Fianantsvæsenet; og han bad sin Beskytter aabne ham den. Denne som misbrugte den Lethed, hvormed alle Ansøgende betroe deres Lidelser, udløkkede af ham den uslykkelige Kjerlighed, som voldte hans Onske, og vilde vide den unge Piges Navn; Supplikanten sagde ham alt, vor Forstaaelse undtagen; dog lod han ham formode noget derom, ved at tilstaae ham, at dersom han fik noget betydeligt Embede, havde han Grund til at troe, at han intet Afslag fik.

Seg skal tænke paa Dem, sagde Hr. de Bliancour til ham, kom igjen en Morgen med det første. Den unge Mand forlod ham, gjennemtrængt af Erkjændtlighed. Hans Beskytter havde virkelig havt den Godhed at tænke paa ham; men han værdigedes ogsaa at tænke paa mig. Han havde hørt ham sige at jeg var smuk; det forekom ham

at jeg var rig; det var ham let at faae at vide hvad Midler min Fader havde efterladt; en gierig Farbroder uden Børn var end ydermere en tiltrækkende Udsigt; han troede at finde i mig noget passende for sin Søn; og for at befrie ham fra en besværlig Medbejler, sendte han sin Yndling Eløfsen ud paa Landet for at begynde Provenaarene. Endelig kom han at tilbyde min Farbroder for mig det dummeeste blant alle rige Børn.

Tænk engang hvilken Forskiel; jeg taler ikke om Skabningen: Gud bevare mig fra at sammensligne den drøjesten Form med Yndens og Skjønhedens egen Elegants! men i Henseende til Aanden! af! i et eneste Øblik, i een Gebærde af den unge Guldmægtig var der flere sindrige Tanker og fine Følelser, end i alle den slaaue Blancours Galanterier. Men havde han end havt Fontenelles Aand, han skulde ikke have forledet min. Jeg afsløg ham reent ud; og jeg sagde til min Farbroder, at i sit syttende Aar havde man ingen Hast med at gifte sig. Han priste mig forgjæves Bejlerens Formue, jeg forsikrede at med al sin Rigdom vilde det Menneske aldrig behage mig? Saa

er det da nødvendigt at en Mand skal behage Jomfruen, svarede min Tante fortrædelig? Nu vel, jeg for min Part er træt af at vange over hende. Hun har Valget: gifte sig eller i Kloster. Jeg foretrak med Glæde Klosteret, i det Haab at det skulde være mig et mindre trangt Fængsel.

Men: see det er tilstrækkeligt for i Dag, sagde hun. Jeg har nu givet Dem smaa Lystspils Optrin; i Morgen bliver Frokosten mere alvorlig.

Egteskabelig Trofskab

eller

qvindelig Rjækhed.

En sand Eildragelse.

(Af det Engelske).

I de sidste borgerlige Krige, omtrent Aaret 1640, levede der i Grevskabet Kilkenny i Irland en Adelsmand ved Navn Pansfield, som nedstammede fra en engelsk Familie, der af Dronning Elisabeth havde faaet Hævd paa nogle Godser i

den Egn, hvilke deres Vindstibelighed havde sat i god Stand. Noget før den Tid, jeg har ommeldet, havde denne Adelsmand ægtet den smukke Elvine Butler, en nær Beslægtet af Familien Ormond, begavet med al den Ynde og Tæffelighed, der passede sig for hendes høje Fødsel. Dog, uagtet alle Elvines Indigheder, var Pansfield ikke lykkelig ved Besiddelsen af dem, og tillod ikke heller hende at være det. Han blev misfornøjet med hende, fordi hun ingen Børn fik; og, medens han nedlod sig selv til den nedrigste Elskovshandel, anstillede han sig Kinsyg over hendes ulastelige Opførsel og rene Tilbøjelighed. Saaledes stod det til med dem, da det ulykkelige Irlandske Blodbad indtraf, i hvilket saa mange engelske Protestanter bleve ødelagte. De indfødte Irændere havde naturligviis en Afsky for alle Engländerne, som havde nedsat sig der, men deres almindelige Mishag var steget til et besynderligt Had mod Pansfield, for medelst den ufærlige Maade, hvorpaa han behandlede sin elskværdige Kone.

Elvine var opdraget i den romerskatholske Religion. Pansfield havde bortviist hendes Skriftefader, og forbudet, at ingen Præst maatte komme i hans Huus. Dette var en Forøgelse af hans forrige Brøde, og opvakte mod ham saa højlig den andægtige Hyklers uheldige Iver, at han blev bestemt til eet af de første Offere, der skulde falde til Værelse for deres hellige Troe. De besluttede derfor at sætte Ild paa hans Huus ved Midnat, og ødelægge ham og alle hans protestantiske Tjenere i Luerne; dog ønskede de at frelse Elvine, og til den Ende sendte hende en forklædt Præst, der skulde advare hende om en forestaaende Fare, og sige hende, at hun under et eller andet Paaskud maatte forlade Huset den Nat.

Den uheldige Præst, som var sendt i dette Ørend, blev truffen og opdaget af Pansfield, førend han kunde give Elvine Underretning, om hvad der skulde foregaae. Den opbragte Egtemand, enten dreven af Ekinsyge eller ladende, som han var det, oversaldt den stakkels Præst og pryglede ham saa ubarmhertig, at han døde af disse Slag saa Dage derefter; hans Forbittrelse
gik

gik nu ud over hans ulykkelige Kone, som han jagede ud af Huset og indspærrede i en liden Sommer-Alkove i Haven, uden anden Føde end Vand og Brød. Hendes Indsluttelse varede dog ikke længe; thi Matten efter blev Fængslets Dør opstødt med den samme Haand, der havde sat Ild paa Baaningshuset, som hun havde seet i Flammer. Hendes Jamren over sin uværdige Mand's Skiebne, som hun troede at være omkommen i Luerne, opfyldte Lusten, og bevægede selv deres Hjerter, der havde lagt Plan til hans Undergang. „Hendes Sjæl selv Trøst forsagede“, hun besluttede at offere det Øvrige af sine Dage til Sorg over hans Død, og forblive i et selvwilligt Fængenskab just paa det Sted, hvor hans ubillige og misledte Brede havde indsluttet hende.

De Uroligheder, som da rasede i alle Dele af Irland, gjorde hendes ulykkelige Forsatning mindre mærkværdig end den paa en roligere Tid vilde have været, og hun maatte bære sin Sorg alene, usørgnaet af Sjender, og uden Hjælp af Venner.

De

De af hendes Tjenestefolk, som havde undgaaet Flammerne, flygtede til fjerne Kanter, for at finde Sikkerhed, og kun en eneste troe Pige blev tilbage, for at dele hendes Elendigheder, da hun nu ellers neppe havde noget at dele; hendes Gudsere vare udplyndrede og hendes Qvæg stjaalne; saa at hvad hendes Hænder kunde frembringe, og Melken af en Koe var al den Underholdning, der nu var tilbage for hende og hendes Opvarterke.

Tredie Nat efter denne bedrøvelige Hændelse, just som hun sad næsten drukket i Taarer, saae hun, ved Hjælp af Maanens Skin, et Menneske, hvis Figur lignede hendes Mand, komme ind i hendes lille Kammer. Syffelsat med den Tanke, at det maatte være hans Skygge, faldte hun sig ned paa Knæe for ham, bevidnede sit forrige Livs Uskyldighed, og bad ham om Forladelse, fordi hun imod sin Villie havde fortørnet ham. Men hvor stor blev hendes Forundring og Glæde, da han fortalte hende, at han havde undgaaet den skrækkelige Død, hans Fiender havde bestemt ham, og at han i de tre sidste Dage hav-

de været skjult i Hulen ved Duumore, som var omtrent $\frac{1}{2}$ Deel Miil fra hans forrige Bolig! Han søjede til, at han i den Tid havde levet af det petrificeerte Vand, som hang rundt om i Hulen; men da han ej længere kunde udholde Hungerens afkræftende Martren, havde han besluttet, at møde den Død, han i sin nærværende Forsætning ikke kunde undflye; at han nu var i hendes Magt, og at, om hun ønskede Hævn over ham, maatte hun overlevere ham som et Offer til hans Fiender.

Med en Henrykkelse, der næsten overgaaer al Beskrivelse, indsluttede hun ham i sine Arme, fornyede for ham sit Løfte om Kjærlighed og Pligt, og søj strax hen, for at bringe ham den Forskrifning, hendes usle Forsætning kunde tilvejebringe. De forbleve den Nat sammen, for hende den lykkeligste, hun nogensinde havde kjendt, og ved Dagbrækningen vendte han igjen tilbage til sin Hule; mod Middag besøgte hun hans lønlige Opholdssted, og bragte med sig den bedste Vederqvælgelse, hendes ringe Formue kunde
fore

forskaffe; og mod Natten vendte han igjen tilbage til hendes Omsavnelser.

De levede adskillige Maaneder sammen i denne angstelige og hemmelige Omgang, da Elvine, til deres fælles Sorg, befandt sig frugtsommelig. Denne tilstødende kummerlige Omstændighed svækkede ikke hendes lidenskabelige Hengivenhed for hendes tilbedede Mand, omendstjænt det gjorde hendes daglige Omhæve for ham mere vanskelig og møjesuld. Gjennem Regn, gjennem Taage, gjennem Frost og Sne plejede hun ham daglig, og om Natten opklarede hun sin nettede Bolig med den yndefulde Ufskyldigheds lyse Smil.

Midt i denne blandede Scene af Lykksalighed og Kummer blev Elvines Moder til en Datter, en ung Elvine, og baade hendes Glæde og Sorg blev fordoblet. Det elskede Barn fik sin Føde fra dens egne Bryst, der næsten havde nægtet sig selv Livets nødvendige Underholdning, for at pleje dets elskede Fader, som nu var bleven den sømteste bedste Mand; nu var Elvina, uagtet de
kum

lummerfulde Omstændigheder, den meest fornøjede blandt Koner.

To Aar og mere vare henrundne, inden Elvines Forsatning blev en Opmærksomheds Gjenstand endogsaa for hendes nærmeste Venner; Blodbadets sorgelige Scene var allerede længe siden forbi, men Irland var endnu sønderslidt af indvortes Oprør; Royalister og Parleментtilhængere vare blot nye Navne for Forsølgere og Forsølgte, og begge Dele ombyttede deres Navne, eftersom deres Partier steg eller faldt.

Men, nagtet de Stærme, som da havde raset over det ulykkelige Land, maatte dog Pansfield igjen have viist sig paa Livets Skueplads og tilbagefordret sin Ejendom, dersom ej den Præstes Død, han havde opofret for sin ildegrundede Mistanke, havde paadraget ham en criminel Forsølgelse, som han var vis paa ei alene vilde falde ud til hans Skade, men endog blive ført med den største Uvillie mod ham, især da Royalisterne, som da vare meest Romersk-katholiske, besad alle Embeder af Bigtighed og Magt.

Han

Han underkastede sig derfor sin Skjebne efter Elvines alvorligste Begjering, og ventede paa gunstigere Tider, for anden Gang at vise sig i Verden. Imidlertid blev hun heftigere tilskyndet af mange af hendes Paarsørende, at forlade det eensomme Opholdssted, at anholde om at faae Hr. Pansfields Formue tilbage og at leve som det passede sig for hendes Stand i Livet.

Til Svar paa deres Tilskyndelser anførte hun det Løfte, hun havde gjort ved sin Mands Død, at forblive indsluttet paa den Plet, hun havde valgt, for det øvrige af sine Dage. Hendes Venner bleve tilsidst kjede af hendes Paastaaenhed og lode hende nyde sin Eensomhed i Fred. Pansfields nærmeste Arving tog hans Ejendomme i Besiddelse og tilstod hans formeente Enke en ubetydelig Understøttelse, samt lod hende forblive paa det elskede Opholdssted, hun beboede.

Den Deel af Landet, hun levede i, var næsten ubeboet; hun var derfor ganske frie for forskende Djæves Evang; og ved Banen var det Liv, de førte, baade for Pansfield og Elvine

blevet mindre kjedsomt, end man skulde have tænkt sig det. Deres Frygt for at han skulde paagribes, blev hver Dag mindre, og i Vinters maanederne besøgte han kun sjelden sit forrige Tilflugtssted i Hulen.

Da de havde levet omtrent tre Aar paa dette eensomme Sted,

„forglemte af Verden og glemmende den“
hændte det sig, at en Præst af Naboefognet, som rejste om Vinteren over Duumores Sletter, nær ved Elvines Baaning, blev overfaldet af et heftigt Sneefog, og søgte under hendes Tag, for at undgaae Uvejret. Han gik ind uden Omstændighed, og, til sin store Forundring, fandt Pansfield, den unge Elvine og hendes Moder siddende ved deres lille Arnested. Et Syn, som dette, maatte have rørt ethvert Hjerte, der ej var gjort ufølsomt ved andægtigt Syklerleie. At see selv en Fjende, falden fra en lykkelig Forsætning, taalmodigen underkaste sig Ulykken, vilde have blidnet endogsaa det meest haarde Hjerte, der ej var besmittet med den sande katolske Sver for at havne sig over Kjættene.

En Begjerlighed efter Hevn, som han kaldte Retfærdigheds Krav over hans Broders Blod, opkom strax hos Præsten; dog ansaa han det for bedst at skjule sin Forbittrelse for nærværende Tid; og paa den knælende Elvines Bøn om at holde den Opdagelse, han havde gjort, hemmelig, lovede han Tausshed. Da Uvejret var forbi, rejste han, efterladende sig den Fred og Velsigelse, han ikkun bar paa Læben.

At ingen Troe og Love bør holdes mod Rjettere, er en af Moderkirkens Grundsaetninger, og vor gudelige Præst var for god en Søn, til at overtræde sin Moders Befalinger. Han gik derfor lige hen til den næste Dommer, og indgav en Klage mod Panesfield, angaaende det Mord, han havde begaaet paa den Præst, han dræbte Dagen før den Nat, hans Huus blev sat i Brand; og han viiste ikke alene Retten hen til det Sted, hvor den Anklagede maatte findes, men var endogsaa Landsfogdens (Sheriff) villige Ledfager, og førte dem til den arme Elvines lille, fredfulde Hytte, før Dagbrækningen.

De bemægtigede sig strax Pansfeld, som ikke var istand til at gjøre den ringeste Modstand, medens hans elskelige og forvirrede Kone tog sit Barn i sine Arme og løb i Forvejen hen til Stedets Fangehuus. De forbleve der nogle Maaneder; og uagter Elvines Venner og Familie i den Tid gjorde alt, hvad der stod i deres Magt, for at frelse hendes Mand's Liv, blev han dømt til Døde den følgende Landdag.

Elvine havde aldrig forladt sin Mand i Fængselet, men laae eller sad hos ham Dag og Nat paa Jorden i hans elendige Fangehul. Dagen før han skulde henrettes, bragte hun den unge Elvine til Faderen, og bad ham velsigne hende og tage Afsked med hende. Derpaa tog hun Barnet ved Haanden og førte det ud af Fængselet til en Naarbørendes Huus, til hvis Omhu hun anbetroede sit elskede Barn, og efter mangt et ømt Farvel vendte hun tilbage til sin Mand's Fængsel med en Mine af meer end almindelig Værdighed og Farning; hun satte sig da ned hos ham, tog hans Haand i sin og tilstaa lede ham saaledes:

Min

„Min Pansfield, du maa' døe ; Lovene have dømt dig ; og skjønt ingen Ondskab væbnede din Haand mod den ulykkelige Mand, hvis Død du er ansvarlig for, fordre dog Guds Love Fyldestgjørelse : Liv for Liv skyldes ; og kan vel din rolige Underkastelse under Rættens Magt udsone den Brøde, for hvilken du skal lide, udsone alle dine andre Forseelser ? Betragtet i dette Lys er Døden en liden Straf, vi betale for en overmaade stor Belønning, en lykkelig Udsdelighed ! Men hvorfor skulde Maanden at betale denue ubetydelige Straf paa gjøres endnu mere ubehagelig for os, ved at stilles offentlig frem til Skue, som Kjendetegn paa almeen Foragt, og efterlade en nedarvet Skjændsel paa vor Elskovs ulykkelige Gjenstand ? — At blive drevet til Døden ved almindelige Dødlers lave Hænder, kan det ansees for en selvwillig Udsonelses-Handling, eller antages som en Fyldestgjørelse for vore Forbrydelser ? Jeg troer det ikke. Lad os selv paaføre os den Straf, vi have fortjent, og ved at gjøre det, bevise vor egen Følelse for Ret ! Misdlerne ere i mine Hænder, jeg vil give dem i dine. Men

færk denne sidste Omfavnelse, — Nu, lad mig forsøge Baabenet“. Dragende derpaa frem af Skeden en lang skarp Kniv, som Irlanderne kalde en Dolk (a Sheen), stak hun den i sit sneehvide Bryst og sank død ned ved sin Mandes Side, han drog strax det ulykkelige Staal ud og stødte det i sit Herte. —

D. Albertsen.

Harpen.

En Fortælling af August Lafontaine.

Du kvæler mig, gode Anna, med dine Bebrejdelser, og forgjæves. Hvad kan jeg gjøre? Harry besidder min højeste Agtelse, og det som er endnu mere, min hele Taknemmelighed. Lad mig gaae min Vej!

Men, Emma, du elsker Adelskan.

Saa vist er det nu heller ikke, og om saa var, kjære Anna, om saa var.

Om

Om saa' var? er det dit Alvor, Emma?
Det er det farligste Bovestykke. Jeg raader dig
endnu engang: Vær Herre over dit taknemmelige
Hjerte. Det kan du! over Kjerligheden at vorde
Herre maatte være dig umuligt!

Anna, Harry elsker mig, Harry har redet
det mig fra Røvere, Harry's hele Sjæl hænger
ved min! Jeg er ham den inderligste Tak skyldig,
dig, han er en ædel Mand, lad mig følge min
Fornuft, der sandelig med alle Stemmer tilsiger
ham min Haand.

Sand Kjerlighed, Emma, kan ikke finde
Sted uden Agtelse, men den grændselsløse Agtelse
er ikke Kjerlighedens Moder, ligesaa lidet
som Taknemmelighed. Skjønne Sjæle kunne op-
ofre Kjerlighed for Pligt; men den Tilbøielig-
hed, som da opstaaer, kan aldrig vorde Kjerlig-
hed, det er en Lilie, som man har skaaret fra
Stammen; Planten lever endnu, men den frem-
bringer ingen Blomster mere. Endnu har du
det i din Magt, at besonne Harry med dit Ven-
skab, uden at synes utaknemmelig. Adelskøn
har dit Hjerte.

Jeg maatte være uretsfærdig, naar jeg ikke
skulde belønne Harry's inderlige Hengivenhed,
hans Stræben efter at behage mig, hans Omhu,
hvormed han forekommer mine fjerneste Ønsker,
mere end Adelftans — lad mig tilstaae det —
Uopmærksomhed for mig.

Denne Regning gjør Fornuften; Hjertet
derimod regner langt anderledes. Et Haandtryk,
et Øjeblik vejer paa denne Regning mere, end et
hoved Liv paa den anden.

Nej, Anna, min Taknemmelighed skal
vorde Kjærlighed. Lad os ikke tale mere
derom!

God, saa lad os holde op dermed! og har
du Lyst, saa sejle vi til hiin Klippe, som du seer
hisset ved Horizonten. Aftenen vil blive saa
fjøn, Søen er saa stille. Der kunne vi ganske
oversee Himmelen.

Som du vil, Anna, kun lov mig, ikke at
tale et Ord mere om Adelftan.

Her min Haand, Emma! lad os sejle der
over.

Baaden blev sat i Stand; begge Pigerne sprang deri, Aarerne hævede sig, og i en Time stode de paa Strandbredden af denne De.

Der paa Spidsen af Klippen er den Fjævneste Udsigt, sagde Anna; lad os stige derop.

Bed Omveje mellem stejle Klipper stige de derop. Da de drejede om en Klippe hørte de en Sang ledsaget af en Fløjte! De saae langt borte en Hytte, som tilhørte Fiskere, der endnu i Aftensoolen havde lagt deres Garn sammen og nu sadde ledige og sang.

Sangerens Stemme var naturlig og reen; begge Pigerne satte sig paa et mosbegroet Klippestykke og lyttede.

Lad os synge Hidallans Sang, sagde den ene Fisker. Han sang og Fløjten spillede en saare simpelt og rørende Melodie, som formedelt den raare Egn, formedelt Søevindens Hvinen i Klipperne, og formedelt Bølgerne Larm blev ubeskrivelig rørende.

Saaledes lød Sangen:

Piger, naar kun Læben Elskov byder,
Fjænt til Ederes Varm den ikke naaer;

bid, hvor om Hiddallans Klippe lyder
hvor en Bølges Suk, hengaaer.

Bluffer ej i Eders Sjæl den rene
stille Jld af trofast Kjærlighed,
sætter Eder da blant hine Stene,
hvor Hiddallans Sølv fandt Gravens Fred.

Hør hans Klage-toner da, som stille
gjennem Nattens Lust paa Klippen brød,
hør Komalas ængstelige, vilde
Skrig, som fra hin blodig' Bølge lød.

Seer Komalas Skygge, som hist svæver
stille, blodig, mørk paa Bølgen hen.
Kjærlighed, som ej i hede Hjerte lever, —
vogter Eder — lyver aldrig den.

Begge Pigerne saae forundrede paa hinanden.
De lyttede endnu længe, men Sangen var ude.
Begge Fiskerne talte endnu en Tidlang sammen,
og af denne Samtale mærkede Pigerne at Fiskerne
maatte vide mere af Hiddallans Historie.

Jeg er meget nysgjerrig efter at vide den
Historie, sagde Emma; lad os gaae til Fiskerne!

Jeg

Jeg elsker de gamle Folkesagn, især af saadanne
Menneskers Mund.

Pigerne stode op og nærmede sig Fiskerne,
som ikke lidet studsede ved at see to saa skjønt
klædte Fruentimmer her paa disse Klipper, og de
syntes i Begyndelsen at have stor Lyst, til at tage
dem for Komalas og Hidallans Skygger. I det
mindste gjorde de Mine til at lade deres Garn i
Stikken og løbe bort.

Smidlertid holdt et: God Aften Godtsfolk,
fra Emma dem tilbage og efter nogle ligegyldige
Spørgsmaal og Svar bleve de saa fortrolige, at
de med den godhjertigste Snaksomhed gavede sig af
med Pigerne, og havde tusende Spørgsmaal,
som da snart bleve besvarede.

Emma kom endelig frem med den Bøn,
dog endelig at fortælle dem Hidallans Historie.

Meget gjerne, sagde Jack; bring du imid-
lertid Garnet til Bugten, Tom! naar jeg er fær-
dig skal jeg komme efter.

Kom nu, Myladys, hisset paa Spidsen af
Klippen kan De saa godt see, hvorledes det er
gaaet den stakkels Hidallan.

Hvor

Hvorledes det, see? spurgte Anna.

Nu, det er den De, hvor alt det har til-
draget sig, som De strax skal høre, og af Histo-
rien hedder denne De endnu stedse Sarpepen og
Klippen der for os Sidallans Grav.

Der sejler om Natten ingen Skipper fra
uden Øsen, der for ved Klippen; dog de skal
strax høre det ordentlig, og der neden under ved
Klippen, kan ingen Fisk opholde sig. Vi fiske
stedse imod Norden til.

Sack hjalp Pigerne over Stenene, paa en
snæver Fodstie som i mange Krumninger snoede
sig til Spidsen af Klippen.

Paa Sjelbets Finding anviste han begge
Pigerne ganske bekvemme Sæder, han selv satte
sig ved deres Fødder, løstede en Haand i Beiret,
viste med en Finger ud i Øen, saae tilbage til
Pigerne, og begyndte:

Der, lige ud for min Finger, ligger en
De, om Middagen, naar Solen netop skinner
derpaa, kan man herfra see den som en Skye;
der levede for mange mange Aar siden en Pige,
hun hed Komala; just den Komala, hvorum

Can

Sangen taler; hun var nu saa fjon, at de store Herrer kom vidt og bredt fra for at see hende: og hvo der saae hende i Djet, det var klart som den fjære Soel, han blev som blind.

Nu, som Ordsproget siger! jo flere Elskere, desmere Stolthed og desmindre Kjærlighed; saaledes gif det Komala. Hun valgte og valgte og elskede ikke. Kjærlighed taaler intet Valg, og Forsængelighed endnu mindre; dog foretrak hun for de øvrige en ung fjon Mand, som hed Bles-samor. Efter nogen Tid hørte Barden Sidallan, i Skotland tale om hendes Skjønhed. Han gav sig paa Rejsen med sin Trylleharpe, som i ældgamle Tider havde tilhørt en Troldmand, og som var ham fjærrere end hans Liv.

Naar Sidallan spillede paa den, saa kunde han være omringet af tusende Fiender, saasnart de hørte Harpens Lyd, vare de sagtmodige som Lam, og gjorde ham intet, og ledsagede ham og gave ham Foræringer. Han ankam nu med Harpen paa Komalas De, og som han saae hende, saa elskede han hende.

Han

Han gjorde hende Foræringer, han fulgte hende hvor hun gik, som hendes Skygge. Han bar hendes Luner taalmodig som et Lam, og gjorde de skønneste Sange over hende, spillede dem paa Trylleharpen, og hvorhen nu Komala kom, hørte hun sin Skønhed besynge af Unge og Gamle, thi alle lærte Hidallans Sange, fordi de vare saa skønne.

Det vandt Pigens Behag, og hun fik Hidallan god, men Kjerlighed følede hun ikke for ham. Hun havde ham kjær, som en Broder. Naar han den hele Nat uden for hendes Hytte sang sine Sørge-sange, at hans Kjerlighed til Komala vilde styrte ham i Graven, stod hun ofte ved Vinduet og tørrede sine Øjne; men var han borte, saa tænkte hun paa Klessamor, ikke paa Hidallan.

Vil du dog engang elske mig, Komala? spurgte Barden ofte. Hun holdt ham op med venlige Ord, med elskelige Smil, og nærede Unglingens Haab. En Dag laae de begge ved Dens Strandbred mellem Blomster, Hidallan viste hende Grebene paa Harpen til en Sang, han havde gjort.

Hun

Hun var den Dag saa venlig som Søen i en stille Sommernat, og Hidallan svævede i Himmelen. Hun bandt Krandsen om Hidallans Harpe, Hidallan stod op for at hente flere Blomster, og imidlertid var Komala stegen med Harpen i en Baad, som stod ved Havbredden. Leende tilraabte hun Varden, som søgte efter hende i Bussene: Hidallan! lev vel! jeg bortfører din Harpe; og saa roede hun leende og spægende fra Strandbredden hen ad til Højen.

Hidallan bandt sine Blomster-Krandsen, for at lægge den skønne Røverinde i Lanker naar hun kom tilbage, og alt roede hun til Landet, da paa eensgang en rivende Landvind reiste sig, som drev Baaden til Siden. Hidallan raabte til hende at hun skulde roe fra Siden; hun var nu ikke saa langt fra Stranden, da et nyt Vindstød drev hende ud igjen.

Søen gik højt, Himmelen bedækkede sig med Skyer, og efter nogle Minuter jusede Orkanen derfra.

Hidallan! raabte Komala, og blev hvid og
blø som en Kridklippe. Rød mig, Hidallan!
Moret sank af hendes Haand.

Hidallan saae det rasende Hav, den mørke
Himmel, den blegnende Skjælvende Pige, og styr-
tede sig i de skummende Bølger, og kæmpede sig
gjennem Bøger og Storm til Vaaden. Han
naaede den, han svang sig op i den, og Komala
sank i hans stivnende Arm. Han lagde hende
ned, greb Moret og arbejdede utrættelig for at
vedligeholde Vaaden i Stormen. Han højede
sig over hende, for at det ikke skulde regne paa
hende, og saaledes jog Stormen ham til disse
Fjelde.

Omhyggelig ledede han Vaaden gennem
Brænding og Klipper herhen paa højre Side af
Klippen, her lige neden under os i Bugten.
Han bar den Skjælvende Pige i Land, drog Vaa-
den efter og lagde den sikker bag hine Klipper.

Endnu stedsse blæste en kold Vind med Regn
og Hagel. Han beskyttede hende med sine Klæ-
der, og sprang nu fra Fjeld til Fjeld som en
Etenbuk, indtil han fandt den Grotte, som
her

her paa Siden er hulet i Fjeldet, der hvor Klippen rager frem med de tre Epidser.

I fulde Løb gik han tilbage, han bar den Klagende i Grotten, laae for hende paa Jorden, kyskede hendes Hænder, trykkede hende til sit bankende Bryst, og jubkede og jamrede vexelvís over hendes Redning og over hendes Tilstand. Hun skjævede af Kulde, Klippen i Grotten er nøgen, og her den hele sydlige Strand Klippe eller Sand.

Han ilede endnu engang bort for at søge Riisbrænde til at varme sin Elskede ved. Han besteg her disse Fjelde, her hvor vi sidde. Vag sig stejle Klipper, og der paa hele Stranden intet Træ, intet Græsstræe, intet uden den hvide Sand.

Han fløj tilbage til Grotten, hun laae og åandede neppe, og Hidallan jamrede sig og vred Hænderne blodige. Komala, vær Du? raabte han, da faldt hans Dje paa Harpen; han greb den. Komala! skreg han højt, og brød derpaa Harpen i Stykker, tændte Jld i den, og en klar Flamme blussede i Vejret. Komala smilede

svagt til ham, og Ild vendte tilbage i hendes
Nafte Dje, og Rosen paa hendes Kinder.

Hidallan, raabte hun og slyngede sine Ar-
me om ham: Hidallan! jeg elsker dig. Tag mit
Hjerte, tag min Haand! Jeg kjender det Offer
du bringer mig. Hun bortkyskede af hans Dje
en Taare, som fald for Trylleharpen. Luen hav-
de forvandlet den til Aske.

Nu har jeg intet uden dig, Komala! intet
uden dit Hjerte. Komala! jeg ofrede dig alt, alt,
alt hvad jeg havde, min hele Rigdom, og ofrede
det gjerne. Elsker du mig?

Hun trykkede sine Læber paa hans, pressede
sit Bryst til hans, hede Taarer vadede hans Kin-
der, og bævende Ord og afbrudte Eder forsikkrede
ham hendes Kjerlighed. Saaledes stode de længe
i stum Henrykkelse.

Natten faldt paa, Stormen havde ophørt,
enkelte Stjerner skinnede gennem de adspaltede
Skyer. Komala sov blidt i Grotten og Hidallan
holdt Vagt ved Grottens Indgang, og lyttede
efter Pigens Aandedrag.

Med Morgenens første Dæmring besteg han Fjeldene, arbejdede sig gennem Afgrunde og Høje, forrev Hænderne paa de spidse Klipper, saarede Fødderne ved at flattræ, for at ryste Frugter i sin Elskedes Skjød naar hun vaagnede.

Der oppe fra Klipperne såg han den frugtbare Dal mod Norden. Han sloj højt jublende derned og samlede Skjødets fuldt af søde Frugter.

Klessamor havde paa hin De øjnet Komala i Fjellen, han saae hvor Stormen drev hende hen. Da Stormen hørte op, besteg han en Baad, og roede hele Natten igiennem hen til denne De; Bølgerne kastede Baaden hen imellem Klipperne, den kantroede og Klessamor reddede sig svømmende til Den. Han vandrede om paa Stranden og den første Morgenstraale førte ham til den Grotte, hvori Komala endnu sov.

Hun vaagnede da han traadde ind, rækkede ham venlig Haanden, thi hun holdt ham for Hiddallan. Han trykkede hendes Haand til sit bankende Hjerte.

Romala! sagde han smigrende. Morgenens Straale faldt paa hans Ansigt, hun gjenkjendte ham og Skjelvede. Klessamor! — Romala! — Hvor kommer du fra? — Før at redde dig! Han trykkede hendes Haand endnu engang til sit Bryst.

Hvor er Hidallan? spurgte hun ængstelig: hvor min Elskede? — Elskede? sagde den! Skjønne Ungling med bævende Stemme: Elskede? Han sank til hendes Fødder, han omfavnede hendes Knæ, en Taarestrøm vadede hans Skjønne Kinder.

Saa Skjøn havde hun aldrig seet ham. Klessamor raabte hun: Klessamor, gaae; Jeg elsker dig ikke.

Saa vorde Søen min Grav! sagde Klessamor mørk: lev vel, Romala! Han gik, kom igjen og raabte: jeg har elsket dig, o! jeg har elsket dig, og Døden er min Ven. Han gik, hun holdt ham, hendes Haand trykkede hans. Hans Kind hvilede paa hendes Skuldre, hans Taarer fløde i hendes Varm.

Romala! udbrød han og slyngede sine Arme om hendes Skjønne Liv, og trykkede hende til sig.

Hun

Hun skjælvede, hun stødte ham fra sig, hun brændte og derpaa styrtede hun i Vagdelen af Grotten, sank paa sit Leje og jamrede sig, og skjulte sit Ansigt med sine Hænder.

Klessamor styrtede til hendes Fødder, hans Mund flød over i sønne Klager, han fordrede Døden af hende, de sank nærmere, hun sank i hans Arm. Hans Kjerlighed bedøvede hende, hun var fra sine Sandser, Klessamor blev paastrængende. Et Hjerte fuld af Kjerlighed modstaaer ikke den Elskendes bedende Magt. Klessamor blev lykkelig.

Hidallan! med det Skrig fløj hun udaf hans Arme. Jeg Uhyre! han vil dræbe mig, han vil dræbe dig! derpaa vred hun Hænderne og jamrede højt.

Stille dog Klessamor; der er han! — Hidallan? — Jeg hører hans Stemme. — Han har reddet mit Liv, hans Harpe — og jeg! jeg! ja! der er han.

Lad os flye Komala! Han trak Komala udaf Grotten. Hun fulgte Klessamor halv godvillig, halv med Magt.

Klessamor førte hende igjennem Klipperne til Hidallans Jolle. Stig heri, Elskede! Jil, før han vjner os.

Klessamor! raabte Komala! jeg skal lade Manden ene her paa denne nøgne Klippe uden Vaad? — O Kjarlighed! Kjarlighed! hvilket Offer fordrer du! hun skjulte det blege Ansigt i Klessamors Varm.

Han har hende i Jollen.

Just nu kom den jublende Hidallan frem her hvor vi sidde, paa denne Klippe, betyngtet med Frugter. Hans Blik faldt ned i Dalen, og han vjnedde Komala, som presset til Klessamors Varm stod i den vaklende Vaad.

Komala! freg han med en frygtelig Angest, saa det gjenlød i Klipperne, og bævende trykkede Komala sig endnu tættere til Klessamors Varm, og Vaaden dansede bort.

Fiskerpigerne der paa hin De kan en Sang berom; jeg har nogle Gange hørt den synge af dem. Jeg kunde ikke standse mine Taarer.

Kan du Sangen? spurgte Emma.

Kun de sidste Stropher, sagde Jack, fra det
Sted af hvor Hidallan kommer frem her oven
paa Klippen, og seer Komala sige i Vaaden.

Hjæderen sang:

Tilbage Hidallan! alt hende hen,
med Rys bærer Manden i Vaaden nu ned,
Hidallan, hvi seer du paa hende som Steen?
Komala, o bær med ham Ynkssomhed.

O spring ej saa rast i Vaaden med!
Den klippige De og hans Gravsted da er,
Komala! Komala! hav Medlidenshed!
O lad dog din Redder alene ej der!

O Himmel! alt Vaaden far frem som en Vind,
hvor tæt hun til Alessamors Barm klynger sig,
hun kænner sig kjærlig til Ynglingens Kind,
og hører ej Vardens saa ængst'lige Skrig.

Forsteenet stod Hidallan, ham Målet forlod,
han stirred' paa Søen med døende Blis;
som livløse Marmor Hidallan der stod,
da Vaaden og med den Komala bortgik.

Der taus i tre Dage han nu hensad,
hans Stilhed bestandig end højere steg,
tre Dage nød han ej Drikke, ej Mad,
hans Dje blev tungt nu, nu Rinden blev bleg.

Og da nu den fjerde sig Solen lod see,
med brudende Stemme han saa udbrød:
O grumme Komala? O vee mig! o vee!
— nu Søen Hidallan optog i sit Skjød.

Her endte Skipperen sin Sang, og tørrede
begge sine Øjne; derpaa blev han langsom ved:

Her er det Sted, hvor han nedstyrtede.
Søen fastede den ulykkelige Hidallans Legeme op
paa Stranbredden. Otte Dage efter kom Komala
alene tilbage. Hun havde ingen Time havt Noe.
Hidallans Skygge stod hver Nat for hendes Leje.
Hun ankom her, bleg som en Skygge, udtøret
og mat. Hun fandt Hidallans Liig. Hun begrov
ham der neden under mellem Stenene, derfor
hedder Klippen der neden endnu Hidallans
Grav. Hun nød intet uden Vand af hin Kilde.
Da hun vilde sejle tilbage, mødte hende paa
Bølgerne Hidallans Skygge. Hun styrtede sig
udaf Baaden i Havet.

Siden den Tid hører man hendes Angests
Krig paa Søen, og mellem Klipperne Hidallans
Klage: og Fiskere have seet Komala svæve paa
Bølgerne, hun nærmer sig her Strandbredden,
seer ind imellem Klipperne, hvor Hidallans Skyg-
ge sidder og jamrer sig, og vover ikke at komme
til Stranden. Hun bærer en lang hvid Kjole,
som svæver efter hende paa Bølgerne. Jeg har
selv ofte hørt Hidallans Harpetoner i Grotten.
Naar Sydvinden blæser og det er Maanskin, dri-
fter ingen sig hid af Frygt for at forstyrre begge
Skyggerne.

Stille sadde begge Pigerne og lyttede endnu
stedse. Derpaa førte Jack dem en anden Vej ned
ad Klippen hen til Harpegrotten; de saae derind
og gysede. Derpaa stode de endnu et Øjeblik
ved Hidallans Grav med dybsindig Tausshed, og
nu ilede de om Klippen til Bugten, hvor deres
Bærte laae, efterat de rigeligen havde besjænknet
den troehjertige Jack.

Søen var glat som et Spejl, Aftenen klar og
mild. Paa hin Side af Klippen mødte de en Fi-
skerbaad, højt tonedede en Sang af enkelte Stemmer:

Saa rædsom hist i Dalen svæver
Hidallans Skyggebillede,
naar Maanen sig af Havet hæver,
dens Straaler fylde Klipperne.

Da stønnende Komala glider
i Taager rundt omhyllet hen,
paa klare Kilder hun fremskrider,
saa stille hist til Stranden hen,
Vor Hilsen J modtage!

og derpaa fore de stille forbi Klippen.

Begge Pigerne sadde stille paa Dækket, og
enhver var fordybet i sine Tanker. De ankom
om Aftenen Klokken ti paa Willmores Strandbred.

Emma blev endnu længe ene i Haven, og
Komalas og Hidallans Billeder svævede for hendes
Sjæl.

Den anden Morgen sagde hun til Harry,
som var fulgt hende i Haven: Kjære Harry, jeg
er Dem Tak skyldig; og troe mig, mit Hjerte
paatager sig gjerne denne Pligt. Lad mig tale ud.
— De synes at elske mig, og maaskee troer De
at jeg elsker Dem igjen. Min Adfærd kan have
givet

givet Dem Anledning dertil, — og om denne Vildfarelse forårsager Dem kun den mindste Kummer, saa er jeg rigtig nok Skyld i denne Kummer, men i Sandhed mit Hjerter vil redelig dele den med Dem.

Hun lagde sin Haand i hans: derpaa blev hun stammende ved. Jeg troede min Taknemmelighed imod Dem skulde vorde Kjærlighed. Jeg har taget fejl, denne Vildfarelse kunde engang gjort mig bitter, utaknemmelig og os begge elendige. Kjære Harry, hvo er Herre over sit Hjerter, Jeg elsker Adelsaan, jeg vil i Dag give ham min Haand.

O Kjære Harry, deres forunderlige Djævelstiger mig, hvor ulukkelig jeg kunde blive. Jeg gif paa en farlig Vej.

Lad os høre op, Harry; tilgiv mig de Forhaabninger, jeg har givet Dem. De vare ikke Koketterie, de kom fra min inderste Sjæl, kun ikke fra mit Hjerter. Endnu i Gaar, Harry, havde jeg besluttet, at gjøre disse Forhaabninger til Virkeligheder; men jeg kan ikke bedrage Dem.

Jeg

Jeg seer den fiendske Annas Haand! svarede Harry bitter.

Nej, kjære Harry, ikke Anna. Sejl De hen til den lille De, der sydlig ved Bassy; den hedder Harpeven, og lad Fiskerne, som der bge, fortælle Dem den Historie, som de i Gaar have fortalt mig. Denne Fabel, Harry, har aabnet mig Dinene. Jeg gad ikke gjerne været utaknemmelig, og derfor er jeg mindre taknemmelig. Lev vel, Harry, og naar De engang i en Kones Arm, som virkelig elsker dem, har glemt mig, og er lykkelig, saa lad paa denne Klippe den stakfæls Komala sætte et Mindesmærke; thi Komala har reddet Dem og mig, kjære Harry.

Emma gif og blev Adelskæns lykkelige Kone, og Harry sendte nogle Aar efter Arbejdsfolk til denne De, og lod sætte Komala og Hidallan et Mindesmærke paa denne Klippe, med de Ord: Taknemmelighed er ikke Kjærlighed!

Johanna Catharina Schulz.

Blandt vor Tids ædle Koner fortjener Mindet at vedligeholdes om Johanna Catharina, siden 1785 Raadmand Schulzes Kone i Magdeburg, forhen fra 1767:82 den afdøde Dr. Morgens-ferns, Datter af fordum magdeburgiske Raads-herre og Handelsmand Brömme. Hun døde den 14 Sept. 1796, i 49de Aar af hendes ved troe Opfyldelse af alle Pligter i hvert Forhold, og ved en i Stilhed utrættet velgjørende Virksomhed exemplariske Liv.

Ved hendes mangfoldige økonomiske og moralske Skrifter for hendes Køn, blev hun ogsaa i en større Kreds nyttig. Hendes første Skrift: Underviisningen for et ungt Fruentimmer som selv vil besørge Huusholdningen o. s. v., var, uden Hensigt at lade den trykke, skreven for hendes Søster som da giftede sig og for et Par unge Fruentimmer, som hun var traadt i Moders Sted. Disse viste andre Fruentimmer det; man fandt den skriftlige Anviisning lærerig og brugbar; man gjorde og ønskede Afskrivter; en Boghandler, som
hav-

havde hørt derom, ønskede at faae Bogen til Forlag, og fik den. Det første Oplag udsolgtes i to Aar; det andet, stærk forøget, er det Forfatterindens egentlig vedkjændtes som sit Arbejde; de følgende mange Oplag tog hun ingen videre Deel i, da Forlæggeren havde tilladt sig Tillæg, dem hun ansaae for uhenfigtmæssige. Saa stort Bisaldet og Ufsætningen er, denne Bog endnu finder, ønskede Forfatterinden for mange Aar siden dog meget anderledes deri. Hun arbejdede derfor i de sidste Aar af hendes Liv flittig paa et nyt Værk, hvorefter hun haabede at det skulde blive den fuldstændigste og nyttigste af hendes Bøger, Men Døden rev hende bort fra dette Arbejde. Endnu fire Dage før sin Død, skrev hun derpaa.

Til at udgive sine moralske og Opbyggelseskrifter for Fruentimmer blev hun opmuntret af en af sine Venner, den afdøde Præst Sturm i Hamborg. Hun havde for det meste kun opsat dem for egen Sysselsætning, thi hendes Aand var bestandig virksom, uagtet hendes Legeme svageligt, hendes Nærvebygning svag og smidelig, og derfor let rystet ved Lidelser, endnu mere ved andres

dres end ved egne. Kun det Ønske, at nytte andre paa mere end en Maade, kunde bestemme hende til anonym at udgive sine Skrifter. Honorariet derfor anvendte hun aldrig for sig selv, men stedsse til velgjørende Djemed. Omhuen for sit Huusvæsen og den ømmeste Omsorg for sine Slægtninge; nyttig Læsning, egne skriftlige Arbejder, som gjorde hende megen Fornøjelse, da de bleve hende saare let; — flittig Sysselsætning med Botanik, med Silkeavl (hvorved hun søgte at sysselsætte nogle fattige, ogsaa ved denne Lejlighed fik kongl. Præmier) med mangehaande økonomiske Arbejder og Forsøg o. s. v.: deelte hendes Tid. Aldrig fandt man hende anderledes end nyttig sysselsat. Hun havde den Fornøjelse, at see sin Unterweisung für weibliche Diensthoten indført i den magdeburgiske kongl. Industrie og Fattigeskole, som og i andre Skoleanstalter for Piger af lavere Stænder, og ofte erholde saadanne Personers hjerteligste Tak. Sin Bog var ogsaa eftertrykt under en anden Titel. Hendes Unterricht in der Küche und Haushaltung blev ligeledes eftertrykt og ofte oplagt. Hun havde den Fornøjelse

at see, at det nyttige i hendes Skrifter udbredede sig i en større Kreds. Endnu kort for hendes Død skrev den fortjenstfulde preussiske Statsminister hende til, at han havde givet det kongl. Magdeburgiske Kammer Anviisning, uden Betaling at uddele blandt trængende Jordbrugere et Par hundrede Exemplarer af hendes Unterweisung in dem Ackerbau für Arme und Unbemittelte. — Bæstedenhed, Taalmodighed og Standhaftighed i Lidelser, Sagtmodighed og Estergivenhed, dog uagtet denne — udholdende Fasthed i at udføre det hun erkjendte for Pligt; ægte Religiositet, ganske rettet paa det Praktiske; og almindelig virksom Velvillie, forbunden med egne Opofrelser, vare Hovedtræk i hendes Karakter. Uagtet foregaaende Legemsmerter døde hun med sjelden Munterhed og Aandsnærværelse.

Morgenbesøg i en gammel Romerin-
des Paaflædnings · Værelse.
Af Böttiger.

I det kongelige Kunstkammer i Portici, ikke langt fra Neapel, udmærke sig iblant de gamle Malerier, som af de omstyrrede Stæder Herkulanium og Pompeji ere udgravede og der opstillede, fornemmelig fire Stykker, der ikke, som de øvrige, ere malede paa de faste Vægge selv, men for sig indfattede, og altsaa allerede for halvandet tusende Aar vare af deres daværende Besiddere bleve anseete som større Kostbarheder. Det fjerde af disse Stykker flytter os ved Synet af sig i en Herkulansk Dames Pyntegemak. Den nyeste Skildrer af disse Seeværdigheder

udtrykker sig paa følgende Maade derover: „En staaende ung Kvinde lader sig af sin Selskabsyster Haarene kruse. En tredie sidder i samme Kammer, ved Siden af hende sidder den fjerde. De ere alle smukt og vellystig klædte“. Jeg skulde efter en gjentagen Betragtning af dette Sjonne og kun for oven noget beskadede Maleries Afbildning i de Herkulaniske Oldsager hellere saaledes fatte det Optrin, som her afbildes. Det er et Familiemalerie af en Moder med hendes to Døttre, som ere deres skønne Moder fuldkommen værdige, og, som Djensvidner forfikkre, have visse Familietræk ogsaa lige. Moderen sidder paa en høi og med et Godtrin forsynet Stol, saaledes som de i den Tids Koners Værelser som et sandt Sirbostab vare opstillede, og ved Billedhuggerarbeide, gyldne Lister og prægtige Dækker og Matradser ogsaa fuldkommen forfjente dette Navn. Hendes højre Haand hviler ommeligen paa hendes yngre Datter, som i en yndig Stilling henbøjer og hænger sig til hende. Paa den anden Side staaer den ældre Datter, og lader sig af en Slavinde lægge noget tilrette

ved

Bagdelen af hendes Haarpynt. Pynten er i
svært allerede fuldendt, Haarene ere flirligen
omflængede med et dobbelt Baand, fortil opstufte
ne med Pyntenaale, hvoraf man kun ser Hove-
derne, og flyde bagtil i skjodesløst nedrullende Lok-
ker over Skuldrene. Den fine Dragt med den
skjønstufne Indfatning, Ørenringe, Armbaand,
alt peger paa en festlig Dag. Kanskøe pyntes
her en Brud til sit Bryllup. Derhos ligge paa
et Bord under et Pynteskrin et hvidt og lyseblaat
Bindsel og nogle grønne Grene, sandsynligviis
til en Offerkrands. Under Bordet staaer en smal
nydeligen udkøjet Glasvandkande. Kort, det
Hele giver os en fuldkommen Forestilling af en
Dametoilette fra en Tidsalder og i en Egn, hvor
romersk Pragtstjerlighed paa det mest Tiltrækkende
forenede sig med græsk Smag.

Man hører saa meget tale om Romerinders
nes ødse Pragt og kostbare Pynt i hin Tidsalder,
da en udplyndret Verd nu lig omme og Luxus
vare sammenflydte i Rom; da Verden blev beher-
sket af de stolte Romere og deres endnu stoltere
Qvinder. Hvad nu de stolteste Fyrstinder neppe

i det overmodigste Herskelune torde forlange af deres Opvartersker, dette gjorde Konen til en romersk Naadsherre, en romersk Ridder — der havde røvet hele Lande, seet Konger for sine Fæder, og slæbet Slaver og Slavinder i Hundredevis fra de under Aaget lagte Provindser til sine Huse og Landgodser i Rom og Italien — alle Dage naar hun vaagnede i sit Huns muligt.

En heel Hær af Slavinder, hvoraf enhver var anvist sin egen Syssel, sin særdeles Virkefreds ved deres Herskerinders Paaklødning og Udpyntning, biede paa Vink fra deres vaagnende Domina. Saaledes lod den naadige Frue sig kalde af sit Tyende, saavel som af sine Tilbedere, og alle dem, der vare hendes truende eller bønshørende Blik til Liv og Død underkastede. Den store Eadernes Maler Lucian har leveret os følgende troe og levende Billede af denne Scene:

”Skulde nogen kunne see disse Damer i det Dieblis, da de endelig rejste sig af deres Morgensøvn: saa skulde han sikkert troe, han traf paa en Markat, med hvilken ved den første Udgang om Morgenen at støde sammen vi i det daglige

Liv

Liv pleje at holde for et saare slemmt Forvarsel. Derfor lukke de sig og paa denne Tid saa omhyggelig inde, at intet Mandssje kan udspejde dem. Nu træde de i en Kreds af tjenstfærdige Qvin-
der og Tærner, som alle omkap gjøre sig Umage for, at vække de hedengangne Yndigheder paa deres Herskerindes Ansigt fra de Døde. At vaske sig Sønnen af Djinene med frisk Kildevand og derpaa roff og munter at gaae til en huusmø-
derlig Syffel, hvilken affmagelig, gammeldags Paaastand! Nej der maae for alting paasmøres allehaande Salver og Pulvere, og Skjønheds-
tinkturer anstryges. Det Hele har tilfulde An-
seende af et offentligt Pynteoptog. Hver Tærne og Opvarterse har et forskjelligt Stykke af Toi-
lettet at hidbære. Den ene bringer et Sølvva-
skebæcken, den anden en Bequemmelighedsvase,
den tredie en Vandkande, atter andre Spejl og
Esser, saa mange som nogensinde i et Apothek
kunne staae i Rad og Geleed. Og alle disse inde-
holder intet uden Ligt, Lagn og Bedrag, i
den ene Tænder, i den anden sorte Djenhaar og
Djenbryne og andet desligt Kalkerie; den

første Kunst og den meste Tid ødes paa Haarpyn-
ten. Mogle, som have det Naseri at ombytte
deres naturlige sorte Haar med blonde og guld-
guult, farve det med Salver, som de derpaa i
Solen om Middagen lade indtørre. Men de,
som endnu finde sig i deres sorte Haar, øde der-
paa deres Mænds hele Formue, og lade det hele
lykkelige Arabien fra deres Haar duste En imøde.
Da varmes Brandejern ved en blussende Ild,
for dermed at skaffe krusede Lokker, som Naturen
nøgtede. Da maae Haarene trækkes langt ned i
Vanden næsten til Øjenbrynene, at ikke Tumes-
pladsen for Amorinerne paa Vanden vorder for
stor. Men bag til bølge i kolte Bukler Lokkerne
ned over Ryagen."

Men har ikke her Lucian noget for stærkt
sat Farverne paa, gjort sin Tidsalders stakkels
Romer formeget af det? — Vi vil see:

For Domina, — lad hende, dog uden
Præjudits for alle romerske Damer af lige Navn,
hedde Sabina, — kunde, naar hun vaagnede
fra den sidste søde Morgenflummer, ikke have
andet end et højstmodbydeligt og tilbagefrækkende
Udse-

Udseende. Rigtig nok er vor Lucians Udtryk med Hækatphysiognomie ikke det fineste og mest valgte. Men man dømme selv. Hun havde, efter daværende Skik, om Afstemen før hun gik til Sengs ladet sig lægge over det hele Ansigt en Deig af Brød, som var besugtet i Vefselmælk. Opfinderinden af dette Skjønhedsmiddel var den berygtede Poppæa, Kaiser Neros Kone, og man kaldte denne Brødkrustation, hvormed Huden blev holdt overordentlig blød og fin, efter hendes Navn. Natten over var naturligviis dette Skjønhedsklister paa Ansigtet indtørret og gav nu naar hun vaagnede hendes Ansigt Udseendet af et sprukket og brustet Kalk, eller Gibsovertræk, hvormed ogsaa den romerske Satirdigter, som vi skulde den nøjeste Efterretning herover, udtrykkelig sammenligner det. Regne vi nu den Omstændighed dertil, at vor Dame endnu før hun gik til Sengs havde aftaget nogle saare væsentlige Dele af det menneskelige Ansigt, saasom Djænbryne, Tænder, Haar o. s. v. tilligemed sine øvrige Klæder, og altsaa ogsaa fra denne Side lignede mere en

smuk Rones Dødningshoved, end det levende Mønster for en Praxiteles's Venus: saa begriber man endog, at Lucians Sammenligning med et Dyr, som allerede den gamle Digter Junius har kaldt en Karrikatur af Mennesket, var, om ikke den meest udsøgte, dog den mest træffende, som her lod sig gjøre.

Før Sabina endnu selv træder i sit Dressingroom eller Paaklædningsværelse, og modtages af den allerede i hele Timer paa hende ventende Sværm af Slaavinder og Opvarterinder, vinker hun ad den Slavinde, som har det Embede, at være Dørvogter for hendes Antichambre, og udsteder selv Befalinger om, hvilke Handlende, Spaamænd, Underhandlerinder og Brevbærersker nu alene kunne erholde Adgang. For ethvert andet Besøg er Sabina syg eller endnu ikke opstaaet. Hvo vilde og i flige Guldstændiggjørelser og Tilberedninger, som her først endnu vorde foranstaltede, af uindviede Dine lade sig belure, og see i en slig Nøgenhed; Har hun ikke steds været den lærvilligste Discipel af den store Mester i Kunsten at elske, og denne tilraabte ogsaa hende

de

de kloge Forsigtighedsregler : „ Aldrig finde
 Eders Elsker de Krukker, som indeholdt Eders
 Skjønhed! kun den hemmeligholdte Kunst hjæl-
 per. Væmmelig er den Varme, hvormed du
 bestryger Ansigtet, naar den af Varme løst dryp-
 pede dig fra Kinderne. I andres Nærværelse at
 tage Hjortemary egner ikke Pigen. Ej heller, at
 gnide sin Tand, naar den behøver Glattelse. Alt
 tjener til Skjønhed. Dog er det intet tiltræk-
 kende Syn at see det blive til, som kun naar det
 er til behager. Hiin Staty, som prunker med
 den kunstige Myrons Navn, var en raa Steen,
 var en uformelig Klode. Bedre er det, vi troe,
 du sover, naar du pynter dig. Efter fuldend-
 et Pynt staaer du der, et Mesterstykke. Alt nytter
 ikke, at Mændene see. Det meste af dine Smaa-
 sager væmmes vi ved, skues det indenfra“.

Sabina veed vist og, at i disse første Mo-
 menter af Skjønhedsskabelsen vilde Toilettebesø-
 get af en ung Herre opdage de farligste Hemmes-
 ligheder.

Neppe er Domina indtraadt i den ængstels-
 gen biende, talrige Kredt af sine Tærner og Pynte-

berederer, før enhver træder ind i sin Funktion, enhver stræber ved punkteligste Jagttagelse af sine Pligter og den smidigste Behændighed endog kun at fralokke deres Hærskærer et huldrigt Smil. For hvert Smykkeboks, for hvert enkelt Punt og Klædningsstykke, ja for enhver Deel af det Guldstændiggjørelse, Glattelse, Bemaling og Oppyntning ventende Legeme er en egen Slavinde bestemt, som aldrig har noget andet end denne Forretning at gjøre, men og ved den ringeste Forsømmelse i samme har at vente paa Djeblikket streng Tugtelse. Den hele Hær af Slavinder er, for den vedborlige Ordens Skyld, igjen afdeelt i mindre Squadroner og Hobe. De træde nu ligesom kompagnievis op.

Træde altsaa først i Råd og Geleed frem Sminkpigerne, Hvidt og Rødtpaalæggerinderne, Djenbrynmalerinderne og Tandpudserinderne. Man indbefattede denne Klasse's samtlige Forretninger under det græske Kunst og Modeudtryk: Kosmetis *). Thi ligesom ved visse Damer

Toie

*) Ovidius har digtet en Sminkkunst, Men hvoraf kun de første hundrede Vers ere kom.

Toiletter endnu for kort siden kun det var agtelses-
 stemplet og skønt, hvad der kunde udtrykkes i
 Franskmændens Sprog og benævnes af Paris:
 saaledes affecterede de romerske Damer at benæv-
 ne alt, hvad der hørte til deres Pynt, paa Græs,
 Opvartersterne og Pyntepigerne havde græs-
 Navne, om de og vare blevne fødte og opdragne
 som ærlige Bønderpiger i nærmeste Uvslgaard,
 og en Eminke havde saare slet anbefalet sig, som
 ikke var bleven overleveret i en Kasse med græs
 Paaskrift. De Piger saaledes, hvorom her Taler
 er, hedde Kosmeter, og vare saare nøje at skille
 fra Haarpynterinder og Haarfarverinder, som
 igjen udgjøre en ganske egen, for sig bestaaende
 Klasse. Skophion, en Pige med et Bækk, hvori
 findes ganske frisk malket lunkent Mellem-
 melk *), vasker Herskerinden med en Svamp de
 fra

komne til vore Tider. Kosmetikken udgjør
 en egen Deel af den gamle Lægevidenskab, hvor-
 over allerede i Oldtiden to Bøger, Archi-
 genes, ved Cleopatras Hof, Kriton ved
 Kaiser Trajans Gemalinde Platinas Hof have
 tilkrevet deres høje Herskerinder egne Bøger.

*) Mellemmelkens Sædthed var de Gamle saare vel
 bekendt. 500 Melmelinder maatte ledsage Kei-
 serin.

fra Matten af siddende Brødkorper af Ansigtet. Hvad hun her afvisker, hedder i Kunstsproget Kaptasma; Sæbekuglerne og Essenserne, hvor- med Huden gøres glat og glindsende, ere her kjendte under Navnet Smegmata. Ogsaa i dette Stykke, ligesom overalt i alle Salver og Specerier, der ikke ved chemiske Tilberedelser behøve at erholde deres Fuldkommenhed, gave de Gamle i Opsindsomhed vore Tider intet efter, i mange overgik de dem endnu langt. Varro kaldte i sine Satirer en saadan rynkesfordrivende Hudsalve saare komisk en Læderspænder, hvor- med Skomagerne pleje at udstrække Læderet og slaae det over Lysten. Phiale hedder den anden Glavinde, som besørger Sminkens egentlige Forretning, og nu bemaler de reentvaskede og udglattede Kinder med Hvidt og Rødt. Hun bringer sine Væsker og Muskelkaller, og det hele Apparat, hvormed alt dengang Fruentimmerne forfuskede Guds Skabning, for at tale med Hamlet, og

serinde *Sabina Poppea* paa hendes Rejser, at hun dagligen kunde bade sig i Bædekar fulde af Velsmagst og vedligeholde sin Hud ret blød.

og to smaae Skrin af Elfenbeen og Bjergkristal, som dengang, under det græske Navn *Narthexia*, udgjorde et kostbart Stykke af den qvindelige Toilette. — Foruden det ædende Blegghvidt, hvilket rigtig nok ogsaa allerede dengang var et saare yndet Sminkemiddel, vare næsten alle øvrige Sminker tagne af det uskylldigere Planter og Dyrrige *); og altsaa vare langt mindre ødelæggende og ædende, end vore Dages berøgte Skjønhedsmidler, og saaledes kunde, efter den bekjendte Fabel, *Psyche* ogsaa endnu for sin strenge Fru Svigermoder hente Skjønhed i en

Daa:

*) Grundlaget ved al rød Sminke udgjør en Moos, hvorefter endnu den Dag i Daa ved det middellandske Hav det bekjendte *Lakmoos* tilberedes, *Orseillen*, hvorom *Beckmann* i *Geschichte der Erfindungen* 1, S. 338 ff. saare lærdt har handlet. Denne Moos heed hos Grækerne og Rømerne *Fucus*, og dette blev den almindelige Benævnelse for al Sminke. Desuden betjente man sig ogsaa endnu af andre Karveplanter, især af *Alchusa tinctoria* Lina. Af Dyrriget var i Særdeleshed en af Smudsen af de attiske Saar, saaledes som den klæber ved nogle fædige Dele af Ulden, affogt Ekstrakt, *Oesypum* kaldet, og det pulveriserede Krokodilsmøg fra Ægypten, der blev brugt imod Uflet paa Huden og Fregner, en saare yndet Bestanddeel af Toiletten.

Daase fra Underverdenen. Medens den syffel-
 satte Phiale med denne Malen har alle Hænder
 fulde, hie ogsaa allerede den tredie Slavinde —
 Stimmi er hendes Toilettenavn — med en
 Musselskal i den venstre Haand, hvori en fin
 Sværte, der seer ud som Sod, og vel ogsaa lige-
 frem blev kaldet Sod, er indreven og vædet med
 Vand, og i den høire holdende et Slags Naal
 eller Pensel. Hvad nemlig endnu i Osten udgjør
 en Hoveddeel af den qvindelige Skjønhed og For-
 skjønnelsessyge, sorte Øjne og Øjenbryne, som
 i tvende skjønt hvalte Halvkredse ved Næse-
 roden løbe trangt til hinanden og ligesom møde
 hinanden, var ogsaa allerede hos de gamle Græker-
 inder og Rømerinder en ueftergivelig Fordring
 paa et smukt Fruentimmer; og ligesom i Tyrker-
 nes Serrailles Konerne ofte tilbringe hele Tiden
 med at bemale deres Øjenhaar og Øjenbryne
 med en sort Støv, som de kalde Surme-
 saaledes var dette ogsaa en særdeles Toilettesyssel,
 hos Rømerinderne, og fortjente vel af en Slave-
 inde at besørge. Hun hedder her Stimmi
 hvilket er det græske Navn for Øjensvæerte, som
 hos

hos Romerne med en ringe Forandring i Bogstaverne heed Stibium. Det var et Pulver af Spidsglas eller Bismut, saaledes som Orientalerinderne endnu bruge det til Surmi, og blev og ligesaaledes sat paa med to foroven noget frumt bøjede Grifler, hvoraf de tyrkiske Koner endnu betjene sig. Scimmi har med øvet Haand omskabt sin Herskerinde til en koevjet Juno. I hendes Sted træder Mastiche, Tandpudserinden. Hun rækker den naadige Frue det, hvoraf hun har Navn, Mastix fra Den Chios, hvilket Damerne hver Morgen plejede at tygge mod angrebne Tænders Fotraadnelse. Tillegemed de hvidguulladne, ejennemfigtige Korn af Mastixistacu fører Mastichieu i en gylden Musfelfal ogsaa fint pulveriseret Bimsteen, der ved Indblandelsen af et saare fiintrevert Marmor spiller i allehaande Farver. Dog dette kun for et Syns Skyld. Tænderne, som her forvarede i en nydelig Kapsel, af den kloge Tandpudserinde nu skal sættes i Rad i det tandløse Kjød, behøver ikke denne kunstige Politur, og de i alt Fald endnu tilovers værende Kindtænder kunne ved

ved intet Tandpulver i Verden glattes og bleges. Thi Bedrageriet med falske Tænder af Elfenbeen, der med Guld bleve indsatte i Tandkødet, er allerede saa gammelt, at endog allerede i Romernes ældste Love, de tolv Tavler, det Tilfælde udtrykkelig blev ommældt, naar et Liig havde falske Tænder indsatte med Guld. Af Martials Sinddigte slutte vi, at dette Tandbedrag paa hans Tid maa have været almindeligt. Saaledes indfører han engang Tandpulveret selv talende:

Qvinde, hvad vil du? unge Piger
jeg tjener; kjøbte Tænder pudser jeg ej.

Og saaledes var da overhoved dette første Morgenbesøg ved en galant Romerindes Pyntebord, uagtet den uhyre Prunk, som viiste sig i Mængden af de hende omringende og enkelt afrettede Slavinder, et trøstende eller og nedslaaende Bevist mere paa, at i den prisste Oldtid Gudinde Mode ikke alene har talt ligesaamange Dyrkerinder og Altære, som nu, men at og omtrent med samme Nøgelse og samme Andagt bragtes hende velbehagelige Morgenoffere, hvormed
endnu

endnu ved saa mange et Pyntebord denne albydende Gudinde modtager Hylding og Røgtelse.

Hvad den romerske Epigramatist sagde sin Landsmandinde „i Galla, dig flækker dit Pyntebord sammen af hundrede Løgne; imedens du lever i Rom, rødskarver dit Haar sig ved Rhin. Søm din Silkeklædning, aftager du om Aftenen Tanden, og totredie Dele af dig ligge nedpakkede i Kister. Kinder og Djenbryne, hvormed du tilvinker os Bønhørelse, malede Pigens Kunst, som om Morgenens pyntede dig. Derfor kan ingen Mand sige til dig: jeg elsker dig! hvad han elsker, er ej du! Hvad du er, elsker ingen Mand;“ det sagde sextenhundrede Aar senere la Bruyere ogsaa sine: ”Jeg har samlet Mændenes Stemmer, og næsten alle vare af den Mening, at det var dem ligesaa forhadet at see Fruentimmerne med Blegghvidt paa Ansigtet, som med falske Tænder i Munden og med Vorkugler i Kindbassen. Mændene protestere alvorlig imod ethvert Kunstgreb, Kvinderne anvende til deres Forhæsligelse. De paaastaar, at

2 Marg. 1 B. 3 S. D de

de for Gud og Mennesker vare uskyldige deri."

Tanker om Bærelsernes Udsiringer efter den antike Smag.

Af Hofmartsalk Frih. v. Racknitz *).

Alle Opdagelserne af Herculaneum, Pompeji og Stabia ere ikke alene for Kunstneren og Elskereren af de dannende Kunster, med Hensyn til Kunsten, yderst interessante, men de fortjene og i Henseende til Bærelsernes indvortes Udsiringer Opmærksomhed. De ere rige Kilder, hvoraaf mange skønne Ideer kunne søges og ved rigtig Udførelse bruges til Bærelsernes For skjønnelse.

Uden Tvivl have og disse Opdagelser hidraget meget til at fuldkommengjøre den Smag, der i nogen Tid har hersket i vore (de tyske) Bærelseres Udsiring. Tillige bevise de, at de Gamle fornemmelig udsirede deres Bærelser med Malerier paa Væggene.

Hvor

*) Darstellung und Geschichte des Geschmacks der vorzügl. Völker. Eb. 1. St. 4. S. 9. 13.

Hvor meget var det at ønske, at vi maatte følge dette Exempel! og dette Ønske er ikke ugrundet.

Den Skik at behænge en stor Deel Værelser med kostbare Silketøyer: Fløjel, Damast, o. s. v., er sandsynligviis ligesaa meget ved Stalshed, Egentjærlighed, og den Syge at synes rigere og fornemmere end Andre, end ved sand god Smag vor den almindeligere. Den Fordeel, som tillige herved tilfald Silkemanufakturernes, har begunstiget denne Skik, og man stræbte derpaa at gjøre den herskende. Endelig var det en Lov, som Eriksten foreskrev; og man troede, en Fyrstes, en fornem Embedsmands eller en høybaaren Rigmands Pragt-værelser kunde anstændig ikke behænges anderledes end med kostbare Silketøyer og derved sædvanlige Foraylninger.

Langt fra i det Hele at forkynde denne Skik Krig, kan man dog paastaae, at den er mere skadelig end fordelagtig for Kunster og den gode Smag.

Tilbøjeligheden til paa den Maade at udsire Værelser begynder ved de nu værende Landhuses

Decuration at tage af, og Tak være dem, som bidrage til denne Forandring! —

I Stæder derimod er denne Smag ved Møbleringen af fyrstelige Slotte eller de Storres Palladser stedsse endnu herskende, og stedsse troer man endnu, at under det franske Ord Appartement et med Silketøjer og Forgylbninger siret Børelse maa forstaaes.

Imidlertid kan man dog, uden at fornærme Anstandighed og Værdighed, udsire Fyrsternes og andre høje Personers Børelser paa en prægtig høj og tillige for Kunsterne og den gode Smag fordelagtig Maade, uden just at maatte tage sin Tilflugt til Silketøjer.

Rom beherskede næsten den hele Verden, og dog bestod Luxusen ved Børelsernes Udsving i Gjenstande, som for Kunsterne og den gode Smag vare fordelagtige — i Malerie og Billedhuggerkunstens Væker. Tyskerne derimod, som i deres af Naturen for Ræsten med alle Fornødenheder begavede Fædreeland dog kun avle lidet Silke, unddrage den indfødte Kunstner og Haandværker anselige Summer for at hylde fremmede

mede Møder og berige udenlandske Manufakturer.

Hvad vinde de derved? Intet, uden at de derved endnu mere afvænne sig fra den gode Smag, istedetfor at gjøre sig den egen.

Kan man vel i Grunden tænke sig et smagløst Kunstens Produkt, end Tegningen af de tunge store Blomster, som man finder i den sædvanlige eensfarvede Damast. Og dog pryder man dermed Bærelsernes Vægge, og betaler dette Tøj saa dyrt, at det til at betragte et maadeligt stort Bærelse kommer paa en 5 til 600 Daler.

Man sætte derimod, dette Bærelse var decoreret med et skønt Malerie, maaskee kun paa Lerred, saa skulde vi deri finde Næring for vor Aand, og de Gjenstande, vi her maatte see, levere os Stof til interessante Samtaler med vor Venner. Vort Øie vannede sig til det Skønne, og den indsøgte Kunstner fik ikke blot Lejlighed til Erhverv, men og til sit Talents videre Uddannelse. Kunstnernes Velstand virkede da for, delagtig paa hans arbejdende Medborgers Fortjeneste, og det indvortes Pengeløb blev i samme

Forhold fremmet, som fremmede Fabrikaters Indførsel forminskedes. — Og foruden alle disse Fordele er Værelsernes Udsiring med Malerie endnu forbunden med Besparelse.

Eh! i et med Malerie decoreret Værelse maa dette Malerie blive Værelsets fornemste Eisrat. Følgelig kunne de øvrige Møbler, som Stole, Borde, Skabe, naar de kun ere smagfulde, dog være simple; de skulle da fordre mindre Bekostninger, end Møblerne i et med Silketøj siret Værelse, som, for Harmoniens Skyld, maae være af lige Kjøstbarhed med Tapeteren.

Imod denne Mening lader sig nu vel den Indvending gjøre, at ikke blot eensfarvige Damaster forfordiges, men at man kan faae samme med de skønneste Arabeskar og brogede Blomster, og at Farvernes Levenhed i Silke er overordentligen skøn og glimrende. —

Uden at nægte, at ikke alene med desligt, men og med et Damasten saare ligt Tøj, som man kalder Lambasque, Værelser saare skønt kunne møbleres, undersøge man kun, hvormed get med et slikt Møblemangs Omkostninger havde

havde kunnet fæe til vore Kunstneres Opmun-
tring.

Uden altsaa ganske at forkaſte Bærellernes
Udſtring med koſtbare Silketøjer, torde det dog
være den gode Smag og Kunſterne tjenligt, efter
Romernes Exempel, i deres ſkønneste Tidsalder
i det mindſte, paa Landet og i de ikke blot til
Pragt opofrede Bæreller at hylde den ægte dans-
kende Kunſt, men at indſtrænke Brugen af Sil-
ketøjer og Forgylbninger til de Bæreller, hvor
ſig, med Pragt forbunden Elegants ſkal herſke.

Naturens Liſt eller Liſt over Liſt.

(Et afbrudt Stykke af en hidintil utrykt Roman).

En Mand i menneſkelig Skikkelse under Navn
af Nybezahl og en Filoſoff Balduin holde en
Samtale med hinanden, om Kjerligheden og den
Almagt over Menneſker.

— De ſatte ſig begge under et Hylbetræe.
Nybezahl ryſtede forſkjellige Gange med Hovedet.
Hør Gamle, ſagde han, du har din Spas med
D 4 mig.

mig. — Gientag mig det endnu een Gang. Kjerlighed er en Naturdrift? en Naturdrift hos alle Mennesker? Kjerlighed for et andet Kjon.

Gandske rigtig, sagde den gamle Balduin, du har fattet mig. Denne Drift ytrer sig i visse Aar, netop efter de samme regelmæssige Love, som Hungeren. Munkene, som de har bemærket i Klosteret, bevise ikke det modsatte. De maa leve uden at tilfredsstille denne mægtige Naturdrift, og derom tvivler jeg endog; men uden denne Drift lever intet Menneske.

‘Synderlige Skabninger, I Mennesker, naar jeg kun først vidste, hvilken Natur der havde Overhaand hos Eder: Dyret eller Aanden. Thi her ere I atter gandske Dyr. Naar denne Kjerlighed er en Drift, hvorom jeg næsten kunde tvivle, maatte den ytre sig overalt paa lige Maade? og har du ikke fortalt mig, i heele Tismer hvad forskjellig Gang den har taget hos Nationer.”

Denne Drift for et andet Kjon almindelig, er en Følge af vores dyriske Natur. Men hvorledes denne eller hiin udtrykker den; hvorledes denne

denne eller hiin behandler Konen : dette hvorledes ?
er en Følge af deres Tankemaade, deres Følelse,
det beroer paa Graden af deres Dannelse, af
deres aanderige Natur. Hos hiint Menneske,
er Driften blot dyrisk; han ønsker kun en Kone.
Han finder den og forlanger ikke mere. Men
her forlanger Manden ogsaa Ungdom, Skjønhed,
Aand hos Konen.

„Ungdom og Skjønhed — hvad har Manden
dermed at gjøre? Det maae jeg vide, jeg er en
Mand, og intet mere end en Mand. — Er Ung-
dommen da Blissdommens og Dydens Alder?
Kan en rynket Kone ikke være viis og god.“

Lad os ikke stride derom — Sandelig du
kan ikke troe, hvor vidt vore Philosopher gaae i
denne Punkt — Kort, Manden maae erobre et
fligt Fruentimmer, og hendes Kjærlighed med
Aand og Hjerter.

„Og naar Manden ikke fandt en saadan
Kone.“

Filosoffen smilte. — See, Rybezahl,
der ere vi nu atter Børn trods vores Fornuft. —
Naar vi ikke finde en saadan Kone, saa blænde vi
os selv saa længe, indtil vi troe at have fundet

hende. — Ynglingen holder da sin Elsktes En-
foldighed for Ufkyldighed, hendes Onskab for Vid,
Boeserie for Aands Kyrdighed. — Man gifter sig,
og enhver er i det ringeste fornoiet de fire første
Uger. — Da hielper ingen Tiltale, ingen Raiso-
neren. — Kjerlighed nedstyrtter Alt for sig, bes-
drager den fineste List, sprænger Baand og Fæng-
len, blænder Ynglingens uhyre Fordringer, saa-
velsom den Graahærdedes floge Erfaring, fort. —

„Hold! Hold! Hvorledes gjør den det? En
nye Side af Din Kjerlighed. Hvad var det?
Hvorledes gaaer det til?

Ligesom Hungeren gjør opfinderst, saaledes
gør ogsaa Kjerlighed. — Thi dens Trang er
uimodstaaelig. — Saasnart Kjerlighed vaagner,
saa synes en nye Aand at belive Mennesket, en
nye Fornuft, Kjerlighed's Fornuft. — Kjerlig-
hed opfinder i Minuter hvad Menneskeslægten først
vilde have funden i Aartusinde uden Kjerlighed.
Den opfinder i et Dieblif et nye Sprog, bestaa-
ende af Dinevink, Hovednik, Haandtryk, Sukke,
som de Elskende, og kun de allene forstaae. —
Ynglingen zitterer for intet, naar han elsker; han
kjen-

kjender ingen Fare. — Selv Døden er ham et let Offer. — Og med denne Villiens Kraft giver Kjærlighed en List, en Fiinhed i Jagttagelse, en Hurtighed til at opfinde Hjælpemidler, som man ikke før havde ahnet. — Kort, Kjærlighed hæver alle Aandens Kræfter, som om den først frembragte dem. — Den femtenaarige Pige bedrager med en forsærdelig Snuighed hendes listige Moder, som dog kjender alle Kjærlighedens Snigveje. — Og laae der end Have imellem begge de Elskende, Kjærlighed finder Vei over de stormende Bølger.

„Hold! gode Ven! jeg elsker ikke det overdrevne.“ Jeg kunde fortælle Dig en rørende Historie til Exempel derpaa. —

„Hvorledes? og denne Kjærlighed som gjør saa viis, blander saa grovelig? Holder, som Du forhen sagde Dumbhed for Ufskyldighed? Min gode Ven, det klinger lidt modsigende. Vel ere I Mennesker en Slægt fuld af Modsigelser; men dette var dog lidt for galt. — Det maatte jeg see, før jeg troer det.“ Han stod op og smilte. „Derom ville vi tale en anden Gang. Jeg seer Dig snart igjen gamle Balduin.“ Med disse Ord

Ord havde Rybezahls sig i Lusten, fløi hen i en dunkel Skye, og med Lynildens Fart forsvandt han.

Om et par Minuter var han igjen i Haven. Han stod for den Gamle, og bar et Varn paa sin Arm. — See Balduin, sagde han smilende, jeg vil dog engang forsøge, om den Almagt, som Du kalder Kjerlighed, ligger forborgen i denne lille Skabning. Og var det endog saa, saa skulde dog denne Skrigdals ikke overskride de Grændser, som jeg vil drage for den. — Denne Pige skal blive opdragen i Eensomhed, og hvad vil Du vædde? Din mægtige Drift vil tie i dette Bryst. Og vaagner den endog: hvad vil Du vædde, den skal ikke gjøre Barnet listigere end mig, Du skal i det ringeste see, at man kan vogte en Pige. — Med din Søn, som Du forhen sagde, et Præven ikke saa afgjørende, i hvor ærlig Du end gaaer til Værks, thi J kan ikke tie. — Men jeg, gode Gamle, kan det. Lev vel, vi see hinanden igjen.

Rybezah! hævede sig med sin lille skrigende Skabning i Luften, og forsvandt i de høiere Himmelegne for den Gamles Dine. —

Det lille Barn, med hvilket Prøven skulde anstilles, var et Barn af den allervarmeste og alserulykkeligste Kjerlighed. — Hendes Moder var den sønneste Pige i Egnen, Daatter af en stolt Sachsis Ridder. — En ung, modig, men fattig Adelsmand, i hendes Faders Tjeneste, vandt hendes Hjerter. — Begge de Elskende saae den frygtelige Umuelighed at besidde hinanden, og deres Kjerlighed voksede. — Som deres Haab svandt, steg deres Mod, deres Driftighed og deres Lidenskab. — Frøkenen aabnede den elskede Vending sit kydske Søvgemak. — Hun kunde ikke give ham Haanden, og gav ham sin Uskyldighed. —

Alt i otte Maaneder bar Kunigunde Pantet for hendes forborgene Kjerlighed under sit Hjerter, da hendes Fader drog i Krigen. — Den Elskte blev under Paaskud af en Sygdom paa Slottet, og saae Dage derefter forsvandt de begge. Fattige forladte, omkring vankende, uden Hytte, uden Tag,

Tag, uden Venner, og dog uendelig lykkelige, ankom de ved Foden af Risenbjerget. — Endelig slyngede den udmattede Kone sine Arme om hendes elskte Mand, og raabte: Disse utilgængelige Klipper vil beskytte os. — Dette sagde hun med Blik straalende af Glæde. — Ach! hun fordrede af Naturen intet uden Livet og en Plads til deres Omarmelser. Deres Lykke var deres fulde Hjerter.

Rybezah! havde allerede vandret en Tid lang usynlig ved Siden af dette elskende Par. — Synet af dem frydede ham. Han saae, hvorledes den unge Mand, med uendelig angstelige Blik førte den kjæle Kone, her rev en Steen af Veien, hiffet sprang i Tornene, og hviiede dem med blodige Hænder af Veien; og saaledes mere bar end førte den unge Kone. Vare de alle, tænkte han, som dette Par, det var en Glæde at hielpe dem, og han jævnedes for dem den Vei som de vilde gaae.

Nu satte Konen sig paa et Klippestykke. — Den Elskende tog hende i sin Arm, ved hans Læber forglemte hun den besværlige Vei, og den sorte

sorte Fremtid. — Den unge Mand saae med forskende Blik omkring i Klippen efter en Grotte. Han fandt intet, ingen Næring for denne Dag, og han anklagede sig selv som Morder af den allerædste Skabning. — Runigunde syntes ikke at føle sin sørgelige Forsætning. — Hun opmuntrede hendes Elste, selv Døden, sagde hun kjælen, er i dine Arme en Lykke.

Synderlige Mennesker, tænkte Rubezahl, hvorledes kan der boe saa megen elendig Egennytte i deres Hjerte ved Siden af denne sølende, alsind opoffrende Hjalmod! Ved Siden af denne Kjærlighed, dette høie Venskab, som jeg ikke fandt reenerne i Nandeverdenens Egne, saa megen Nedrigthed? Paa hans Vink fremssteeg bag Klipperne en nydelig Hytte, og nu traadte han som en Landmand hen til de Elskende, og bad dem at drage ind til sig. — Begge saldt henrykte ned for hans Fodder. —

Han kunde kun med Nøie stille dem tilfreds. De traadde ind i Hytten. — Rubezahl stjenkede dem Hytte, Hauge og Mark ved Siden af Hytten, og begge vare usigelig lykkelige.

Phi.

Fødselstimen kom. — Den kostede den unge Kone Livet, og Græmmelse dræbte nogle Maanedes efter Barnets Fader. — Nybezah! saae sig paa een Gang i Besiddelse af et Menneske. — Han havde lovet begge Forældrene ikke at forlade Barnet, og han havde besluttet at holde sit Ord. Han tog Barnet, efterat han havde begravet Faderen, paa sine Arme, og sagde: hvad jeg kan gjøre for Dig, arme Skabning, det vil jeg gjøre; naar jeg kun forstod at omgaaes Dig. —

Han spurgte sin Filosoff til Raads. — Saaledes vare de fra Forældrenes Historie komne paa Samtale om Kjerlighed, og saa kom Anden paa den Beslutning at ville modsiges Filosoffens Paastand om Kjerlighedens Virkninger ved Erfaring. Som sagt: han hævede den lille Pige med sig op i Lusten. — Hersfra udsøgte han sig en fra alle andre affondret Klippe. — Han fandt een og han nedkastede sig der med sin lille Pige. — Han vinkede: og rundt omkring Klippen sank alle Ud-gange. — Fra alle Kanter hævede Klippen Pigens Boepæl, sig steil og høit i Veiret. — Glatte vare dens Vægge, saa at ikke eengang en Fugl kunde

kunde finde en Nist, til at bygge sig en Reede i, raae og ufrugtbar var Egnen omkring. — Oven paa Klippen udbredte Rybezahls Naturens hele Rigdom. En nydelig Hytte stod i Skyggen af dustende Lindetræer. En frisk Kilde raslede frem af en Klippevæg, flyggede sig i tusende Krumninger giennem et Dække af Blomster, og tabte sig i en Steenrøse under Jorden. En Hække af Roser omgav Klippe, Den. Alle Aarets Tiders Frugter, alle Maaneders Blomster dækkede Grenene og Grunden. Lam græssede, og et par Kør laae i det seede Klovergræs. Riig Foer lokkede alle Egnens Sangfugle hertil, og tusende Stemmer gjorde dette lille Paradiis levende.

Det var et Dieblisks Værk. Nu har han det slumrende Barn paa et blødt Læie. Derpaa sagde han, i det han betragtede det, smilende: lykkelig skal du være! Kiærlighed gjorde dine Forældre ulykkelig; dit Bryst hulde Barn, vil ikke sikke imod dens Piile. Glæde skal have dit Bryst, men ikke Kiærlighed.

Han forlod nu Klippe. Den for at besøge sin Filosof. — Hans Godtrin styrtede Klipperne sammen rundt omkring, saa at end ikke den dristigste Jæger vovede at nærme sig Klippen. — En Muur omgav Anden af Klippen rundt omkring, og hindrede Pigen, selv fra at kaste hendes Blik ned i Dalen.

Nu besøgte han sin Filosof. — Han fortalte ham alle de Anstalter, som han havde truffet for at affondre Agnes, (saaledes hedde Pigen) fra Menneskene. — Og dog sagde Balduin: vil Kiærligheden vaagne i hendes Byst, som en navnløs, gienstandløs Længsel, men dog som en Green af vores Væsens naturlige Plante. — Om hun vil blive lykkelig derved, maae Tiden lære.

Kiærlighed vil ikke vaagne, siger jeg dig, svarede smilende Anden. Du siger, Kiærlighed er en Gud med Vinger, og jeg staaer dig inde for, at han, om han end havde Ornens Vinger, ikke skal flyve over min Klippe.

Ach! Gud give, sukkede Balduin, at Mennesket aldrig lærte at kiende denne døvende, marrende Lidenstak, Kiærlighed. Med smigrende Haand,

Haand tager den Menneskets Hjerte af Brystet for at trykke det! den gav Mennesket Kæmpekraft for deroed at udmarste sig selv; lover heele Himmelene, og naar Hjertet aabner sig for at modtage den, saa ghyder den i det aabne Hjerte den bitterste Veemod. — Du kjender min Historie, Rybezah!, du veed hvor uhykkelig Kærlighed har gjort mig.

Nok gode Ven! og om du vil, saa vil jeg indbygge dig ligesaa med Afgrunde, og jeg staaer dig inde for, din Søn skal blive en Olding uden at kiende Kærlighed. — Jeg kaster hift henne bag Sletten endnu et par Klipper, og din Søn er affondret fra Menneskene ligesaa got som Agnes.

Filosoffen betænkte sig lidet og tillod det med den Betingelse, at han igien vilde aabne Veien, saasnart han lystede. — Anden smilte. — Et par Klipper tilstoppede Veien, og Balduin og hans Søn vare fuldkommen adskilte fra Mennesker. Derfor blev ogsaa Rybezah! desto meere deres Ven. — Han anskaffede alt hvad der horte til den unge Hermanns Opdragelse, og Balduin

P 2

havde

havde aldrig levet lykkeligere end nu, da han var
affondret fra alle Menneſker.

Et Venſkab, ſom det der var imellem Rybe-
zahl, der aldrig fordrede noget, og Balduin ſom
ikke een gang havde nødig at være taknemmelig,
havde vel vanſkelig oplevet Enden af Prøven.
Dette Venſkab oplevede den. Rybezahl havde
imidlertid ved Pigens Opdragelſe ligeſaa vel den
gamle Floſofs Raad nødig, ſom denne behøvede
Kandens Hielp. — Alting gik ret got trods Bal-
duins Spaadom; at Agnes aldrig vilde lære at
gaae uden Viſtand af en Opvarterinde eller et Le-
dehaand.

Agnes lærte at gaae, Agnes lærte at tale.
Hun følede ingen Keedſommelighed; hun jagede
til ſtor Glæde for hendes Formynder, og til hen-
des egen endnu ſtørre Glæde, heele Timer om-
kring paa Klippen med hendes ſmaa Kaniner;
hun legte ved Kilden med Blomſter, og forlangte
intet Menneſke. — Hun gav heele Naturen om-
kring ſig Liv og Følelſe. — Hun talte med de
ved Vinden nikkende Blomſter, hun kyſſede de
duftende Buſke; hun ſluttede et næiere Venſkab
med

med hendes Lam, kivede med de vilde Kaniner, ærede de høie Bøge og Linde, pludrede med den raslende Kilde, betragtede med from Uerfrygt Himmelens høie Hvelving, den straalende Soel, den smilende Maane, og zittrede for den rullende Torden. Hun quiddrede glad efter de syngende Fugle, spøgte leende med hendes lille Hund, og passede med om kiærlighedsfuld Følelse hendes Duer.

Hun sad under en Rosenbusk, og lokkede med kiælen Kurren, med venlig fortroelige Blik de kiære Duer. De fløi omkring hende. De fløi paa hendes Skjød. De slog Vigen med deres Vinger. De hoppede paa hendes Skuldre. Agnes klappede Duerne, af hendes Mund maatte de hente deres Føde. Hun stulke dem i hendes Bryst, naar det regnede. — Duen var hendes Veninde, den havde hendes om meste Kiærlighed. Agnes havde endnu ikke een gang bemærket Muuren, som omgav Klippen. — Alle hendes Tanker, alle hendes Ønsker, alle hendes Drømme bleve inden for Kredsen af Rosen hækken. Ingen Ahnelse, om at der uden for

P 3 hende

hende og hendes Fader var noget, uden det hun saae, hævede sig i hendes Bryst. Enhver Uge var Rybezahl en Dag hos sin Filosof, og Agnes spurgte ikke eengang: hvor var du? Hun var lykkelig; og naar hendes Fader traadte igien frem af Busken, fløi hun ham smilende imøde og fortalte ham: høiende sig paa sine Knæ, Dagens Glæder, dens Epos, dens smaae Begivenheder. Hun ahnede ikke, at der endnu var noget andet at fortælle. —

Rybezahl fattede en reen Kiærlighed til Barnet, som han vilde vogte for det menneskelige Hjertes Kummer. Jo større hun blev, jo meere maatte hun nyttig beskæftige sig. Blomsterne kom ikke meere af sig selv frem. Planterne fortørredes, og Rybezahl lærte hende at plante Bøtter, at opdrage Blomster, og at dyrke Haugen. — Han fik hende en Teen. — Hun spandt Lammets Uld, og Hørret, som hun selv soæde. — Hun vævede nu selv hendes Klædning, og dette lette Arbeide blev hendes Livs Fornøielse. Han gjorde hende en Luth, hun lærte at staae paa den, og at synge dertil, Sange til Glæden,

Glos

Sliden og Naturen. Agnes sang med skøn Stemme hendes Læreres Sange, og i Tensomhed digtede hun selv Sange, til hendes Lam, til hendes Blomster, og Sange fulde af Følsomhed til hendes Due.

Saaledes forsvandt under Glæde, Arbeide og Sang et Aar efter det andet, og Agnes blev 14 Aar gammel. — Den blide Ufskyld laae paa hendes Ansigt, en fortroelig Venlighed paa hendes røde Læber og paa hendes opromte, fromme blaae Øine. — Hun var skøn, som hendes Moder, men endnu tusende Gange meere tillokkende. Hendes gule Lokker slagrede let om hendes Pande, ned over Skuldrene og Ryggen. — En Krands af Blomster, som hun hver Morgen flættede sig selv, var hendes eneste Pynt. Ingen Kunst, ingen Anstand ordnede hendes Klædning. En evig Foraars mild Lust fremtryllede paa disse Klipper, Grækenlands blide Himmelegn. Af hvid fin Linned bar hun een eneste Klædning, som gik hende ned til Fødderne. Bequemmelighed lærte hende at fastbinde den under Brystet. Hun tog den op ved sit Arbeide, og Blomsterne kyskede

de runde hvide Fødder. Let hængte hendes Klædning ned over den unge Barm, et blødt Klæde omhyslede det faste, kydske Bryst; som ingen Begjærlighed hævede, eller Duens Nik pirkede Klædet fra Barmen for at skjule sig der.

Men endnu blev altid hendes Tanker inden for Omkredsen af hendes Mure. Naar Maanen kom frem over den sidste Rosenhække, saa modtog hun den med glade Blik, og da spurgte hun vel hendes Lærer, hvorfra kommer den med dens skønne Lys? Hvorhen gaaer den? spurgte hun, naar den forsvandt bag Hækken. — Jeg veed det ikke, svarede Aanden, ligesaa lidt, som du, Agnes; og Agnes var tilfreds. Ikke sandt, sagde hun smilende, den gaaer til Hvile, naar den har lyst, heele Natten, som jeg, som Solen, Fuglene, som min Due. Men aldrig kom hun paa det Indfald, at søge dens Hvilested over Muren. —

Med vits og sigtighed havde Nybezahl betraget hende Forestillingen om, hvorledes alting blev. Usynlig for hende var Fuglens Rede. Alt var paa Agnes's Klippe: De. Intet blev uden

uden alleene Planterne. Ligesom hun aldrig
saae blev, saaledes saa hun aldrig Døden. Den
heele levende Natur syntes hende at være et evig
Selv, og da Rybezahls ikke lærte hende at tælle
Elden efter Aar, saa kom hun aldrig paa det
Spørgsmaal, naar blev jeg. Jeg er: det var
den eeneste Tanke, som hun havde. Hvad der
var med hende, det kiendte hun, og det var nok
for at gjøre hende lykkelig. Hun forlangte in-
tet meere. Hun levede tilfreds.

Filosoffens Søn Hermann, blev anderledes
opdragen, i hvor meget end Rybezahl trængte
paa, at lade ham ligesaa uvidende, som Agnes
og i hvormeget han endog havde foresat sig at gjøre
det. Det gik den gamle Balduin, som det
gaaer den gamle Aframond i Idria og Zenide.
Han havde overtalt Lila til at troe, at der uden
for ham, hende og Dyrene var intet levende paa
Jorden, og dog talede han med hende om Rid-
dere, om grusomme Skionne, om Konger, som
skulde modtage deres Diadem af Lilas Hænder.
Saaledes gik det og den gamle Balduin. I
Samtalens Heede forglemt han, at Hermann
ikke

fulde vide af Mennesker. Han brugte Forestillingen af Mennesker alle Dieblig, en Gang i det ringeste til en Lignelse, og maatte tilsidst frivillig gaae til den Bekjendelse, at Jorden var fuld af Mennesker. Saaledes aabnede han Drengen en Vej til tusend forskellige Spørgsmaale, som, da han kun besvarede dem dunkelt, gjorde Drengen endnu nysgierrigere, og kastede en Ild i hans Fantasie. Drengen begyndte ogsaa strax at svæve med sine Blik ud over Klipperne og at flattere den misfornomme farlige Vej op ad disse Klipper, som omgav Sletten, var ham fiere, end Legen paa den blomsterfulde Eng for hans Hytte.

Seer du hans Forlangende efter Mennesker, sagde Balduin. Rybezahl fandt det i dette Tilfælde meget naturligt. Men han fortalte ham hans Agnes's Tilfredshed, og drog deraf den Slutning, at Kiærlighed var en kunstig Plante, som den af andre Mennesker antændte Fantasie opdrog. — Rybezahl troede næsten at have Seieren over Filosofien i Hænderne, da Agnes selv begyndte at tilintetgjøre hans Triumph.

Hun

Hun var nu femten Aar gammel, og Nybezahls bemærkede, at Agnes's Glæde ikke var meere saa lydelig, saa vedholdende, som tilforn. Han formerede hendes Arbejde, og hendes reene, sorgfrie og ahnelsekløse Glæde vendte tilbage. — Dog kun for en Tid lang. — Derpaa viiste der sig atter, just ikke Bedrøvelse, men dog en stilfære, en i sig selv indsluttet Munterhed, en større Alvorlighed i hendes Dø. De vilde Spøg med hendes Kaniner tog en Ende. Hendes Stemmes Tone blev kælner, hendes Bevægelse mindre levende, hendes Sange meere udtrykfulde, hendes Gang langsommere. Nu stod hun i Minuter, saa i Quarterer, endelig i heele Timer under den stjernefulde Himmel, betragtede den taus, og forfulgte Maanen lige til hen over Murene. Og spurgte hendes Lære hende; hvorefter seer du Agnes saa vidste hun selv ikke, hvorfor Sønet af den høie Stjernhvalving nu var skjønnere end tilforn.

— Mig synes, sagde Nybezahl, Agnes, du elsker ikke dine Lamm som tilforn, ogsaa din Due ikke meere. Agnes loftede Lammene til sig og kyssede

kyskede Duen, men kun et Dieblif. Hvoraf kommer det Agnes? spurgte Rybezah. — Agnes veedste det selv ikke, hun troede neppe, at hendes Fader havde Net. — Man bliver alvorligere, troer jeg, sagde hun smilende, naar man bliver gammel. — Skulde min Filosof dog vel have Net, tænkte Rybezah, og han erkyndigede sig naie efter Agnes's indvortes Tanker, efter hendes hemmeligste Følelser.

Agnes fortalte ham med den meest sorgsrie Ufkyld alle hendes hemmeligste Tanker. — Ach! hun kunde ikke sige ham videre, end at hun nu hellere end tilforn betragtede Astenhimmelen, fordi den var større, end som Hauen her. Hun veedste ikke videre, end at han ønskede een gang som en Fugl at kunde svæve i den blaae Hvalving, at kunne ledsage den stille eensomme Maa-nes Gang.

Det er umueligt, kjære Agnes, sagde Rybezah. — Jeg veed det, lagte Agnes til, jeg vilde ogsaa kun, naar det var mueligt. — Jeg vil det ikke! Aanden var glad, at Agnes ikke ønskede andet. Han saa ikke, at dette Ønske reiste

reiste sig af Længsel, efter at trænge ind i det Uendelige, for at finde en Gienstand for hendes Følelser. Og om det var mueligt, hvad vilde Du da? Agnes vidste det ikke.

Disse gienstandsløse Følelser og Tanker kan igien Ach! kom enhver Gang forstærkede igjen. — Agnes sad nu ofte nedsænkt i længselfulde Drømme, fra hvilke, hverken hendes Dues Rurren, som sad paa hendes Skulder, eller hendes Lams glade Legen kunde drage hende.

Rybezahl foreholdt hende hendes Uafnemmelighed imod Skabninger, som hun elskede saa ømt. Hun trykkede Duen ømt til sit Bryst men uden at drage sit Blik tilbage fra Skyerne. Og endelig da hendes Faders Vebreidelser ikke ophørte, saa begyndte hun at forsvare sig, og hun skød Vebreidelsen for Uafnemmelighed paa Duen. — Thi troe mig, lagde hun til nikkende med Hovedet, som om hun først fandt den Tanke nu, jeg elsker min Due ømmere end tilforn. Thi see sagde hun efter nogen Eftertanke, jeg siger dem det, at jeg elsker dem, men den — Duen kan ikke tale — Ach! sukke Agnes, om den kunde

kunde tale som jeg, du skulde see hvor jeg vilde elske den.

Hurtig afbrød Rydezahl Samtalen. — Den syntes ham at føre til Forestillinger, som han vilde hindre, — Men Agnes afbrød ikke saa hurtigt hendes Drømme. — Det var — Taler! En Stabning, foruden hendes Lærer, som kunde tale, ønskede hun. Hun sagde det til hendes Beskytter. Nu, du har jo mig Agnes, mente han. Hun sank til hans Bryst. Ja, sagde hun, dig har jeg. — Og dog er du ikke fornøiet. Hun taug, thi hun vidste ei, hvad hun skulde svare. Hun trykte Duen til sit Hjerte, saasnart hun var alleene: ach! sagde hun, om du kunde tale, hvor kjær vilde jeg ikke da have dig! hvor inderlig kjær!

Hun tog hendes Luth. Længselfulde Melodier tonede af dens Strenge; Sukke ledsagede de harmoniske Toner. — Det var ikke meere hendes Barndoms glade Sange, som hun sang til Echo, hendes Sange vare ikke uden Echo af hendes bevægede Hjerte. — Meere-tankefuld og indsluttet i sig selv gif hun nu under hendes Træer, med Ar-
mene

mene slagne over hinanden, med Hovedet næst hængende i Barmen. Hun hørte ikke meere Suglenes Qviddren. Hun lagde sig ved den sagte raslende Væk, med Haanden under hendes Hoved, og drømte. — Aftenen, den stille Nat begyndte at blive hendes Yndlingstid. Da sad hun i de tykkeste Buske med hendes Luth, sang og spillede med stille Blik vendt imod Stierne, eller ledsagende Maanens eensomme Gang

Rybezah! lyttede efter hende i hendes Drømme. — Bebreidelser, Formaninger, selv Arbeide hjalp ikke meere. — Hun spandt, hun plantede, hun vandede, hun opbandt sine Blomster, hun vævede, men man saae paa hendes Blik, hvor liden Deel hun tog i sine Forretninger. Naar Dagens Forretninger vare endte, tog hun sukkende sin Luth, sneg sig i de dunkleste Buske, og sang med bævende rørt, harmonisk Stemme.

Rybezah! raabte eengang: ja han havde dog Ret min Filosof, som han lyttede efter hende en Aften,

Hun

Hun sang:

Veemodig du bag Skyen træder
Og leder men bedrager dig.

O Maane! Af din Taare væder
De Blomster, Duggen liig.

Du venter, søger, græder nu
Du er alleene, du!

Jeg følger med veemodigt Die
Bag Skyens Nat din høie Gang,
Og sorgfuld stiger mod det Høie
Min Luths den blide Klang.
Jeg græder Maane, af! som du,
Jeg er alleene nu

Hør, Balduin sagde Nanden, ved det næste
Møde til sin Ven du synes at have Næt i det
ringeste fra een Side. Min arme Agnes føler
sig alleene og ønsker Selskab. Om det nu er din
Drift for det andet Køn, eller Drift til Selskabs-
belighed, det er endnu uafgjort.

Wals

Balduin triumferede lydelig. Men sæt endog sagde Aanden, at det var Kjærlighedens første Spire, som dog endan er tvivlsom, saa har jeg dog i det ringeste den Seier, at Kiærlighed ikke skal hielpe hende ned fra hendes Klippe-De, som du ligeledes spaaede. — Jeg vil dog i det ringeste give alle Mødre et Exempel paa, at man kan vogte en Pige, naar endog Kiærligheds Drift begynder at hæve sig i den unge Barm. — Det vil jeg, og jeg tilbyder dig endnu en Gang at vædde med dig saa høit, som du vil.

Nu alle Mødre have ikke heller, som' du, strax en Klippe-De ved Haanden, for der at indspærre deres Døtre.

Rybezahl fortalte nu den gamle Filosof Synptomerne paa hans Agnes's Sygdom. — Det var den gamle Filosof om at gjøre, at kjende dem nge, da alle denne Piges Følelsers Udbrud dog maatte være den reene Natur. De tvende Venners bestandige Samtale var nu atter Agnes og hendes Forsætning. — Rybezahl var menneskelig nok til at falde paa den Tanke, at give hende et Selskab, som hun saa meget længtes efter, og

han foreslog dertil, Filosoffens Søn, den unge Herman; som ligeledes sandt det utaaligt, at han aldrig kunde komme over de steile Klipper, bag hvilke han ahnede Menneſker; og ſelv Piger, thi Yndlingen havde været liſtig nok til at lokke ud af ſin Fader et par Ord, ſom angik Qvindekønnet og Kiærlighed.

De iynnderligſte Foreſtillinger hævede ſig i hans Siæl, de ſvrigſte Ønſker, de heftigſte Begierligheder, og om Rybezah! ikke havde gjort Klippen utilgiængelig, ſaa havde Yndlingen beſtegen den. — Tusinde Midler havde han allerede forſøgt, til at klattre over Klipperne, ſom aahnede ham et Blik, kun et Blik, ind i det forøvnſkede Land, hvor de ſkønne tillokkende Skabninger ſkulde være, ſom hans Fader talte ſaa fabelagtig om. — Som ſagt Anden, følte at det var menneſkeligt at ende begge de unge Folkes Qual. — Men Balduin, Menneſket var ſaa umenneſkelig, at han bad Anden fortsætte ſin Prøve med Agnes. Har man ikke aabnet Hunde levende, ſkaaret det halve Hoved af Skilpader, for at gjøre Forſøg: — og Filoſoffer gjorde det!

Han:

Nanden rystede lidt betænksom med Hovedet over Filosoffen og hans Forsøg. — Det er din Lykke, sagde han, at Nander ikke tænke saa filosofisk. Ellers vilde det gaae Eder stet. Smidslertid forsikkrede Balduin ham, at Agnes's Lidelser ikke vare saa smertelige, som han troede. — Du troer ikke, hvor søde disse Taarer ere.

Efter nogen Tids Forløb fandt Rybezahls ikke allene det, men endogsaa meere end han havde ventet; han fandt sin Agnes fuldkommen tilfreds igien, ja han fandt hende gladere, end han havde seet hende nogensinde tilforn. En liflig Rødme straaledede atter fra hendes blege Kinder; hendes Blik funklede af Henrykkelses Straaler; hendes Gang var let, dansende, triumferende; hendes Stemme lydelig, jublende. Denne hurtige Forandring hos den sørgende Agnes opvakte Rybezahls Forsærdelse. — Han spurgte efter Grunden til hendes Munterhed. — Agnes kunde ikke angiv den. Hun kunde ikke sige andet, end at hun følte sig uendelig glad og lykkelig. Hendes Sorgesange til Maanen ophørte. Hun grublede ikke meere, hun havde intet mere at spørge om. —

Hendes Luth tonede atter Glæde og Lykke. Et nyt, et høiere Liv havde bemestret sig hendes Siæl. Hun var bleven en anden Skabning. — Hun var inderlig rørt. Hun kunde ikke finde Ord til at beskrive hendes Ven hendes lykkelige Følelser. — Hendes sunklende Blik strømmede af Glædes-Taarer. Hun lagte sig ved Rybezahls Bryst, hun omfavnede ham, men heftigere end tilforn. Hun gik endnu alleene, og mere end tilforn, for sig selv op og ned i Alleen: og hun smilte, hun dansede dertil, hendes Bryst fløi, hendes Puls klappede, hun sprang af Glæde. Rybezahl saae hende, forfærdedes, fløi til sin Ven, for at spørge ham til Raads.

Den gamle Balduin kunde ligesaa lidt finde sig i Agnes's Lykke, som Rybezahl. En Aarsag maatte der dog findes. Man indbildte sig, at Agnes havde været syg, og hendes nærværende Følelse var den høie, skønne Følelse over hendes Helbredelse. Anden erklyndigede sig nøiere derom ved hans Tilbagekomst. Hun besvarede alt, hvad han spurgte hende om, med et Ja, raabte endelig med lutter Frydstrig: ja, jeg var syg, og
nu

nu er jeg for evig frisk. Og hvad som endnu var mere, hun blev sund, glad og munter, og med enhver Dag tiltog hendes Lykke.

Nu havde Nybezahl vnuden sit Spil med den gamle Profet, og han nagede ham uophørlig med hans Kiærlighed, især da Agnes ikke forandrede sig, uagtet han endog lod hende mærke med at der paa hiin Side af Rosenhækken vel kunde opholde sig Skabninger, som hun. Agnes hørte denne Formodning med den ligegyldigste Miine i Verden, hun kastede ikke engang et Blik hen til Muuren, som adskilte hende fra Skabninger af hendes Art.

Nybezahl vovede endog at spørge hende, om hun ikke engang ønskede sig ned fra Klippen? Hun svarede: hvorføre skulde jeg det? her er jeg dog saa lykkelig! Og allerede i det samme Dieblis syntes hun at have forglemt: at der var en Muur. Hun fløi syngende bag ved et Par Sommerfugle, og vandede roelig hendes Blomster. Den gamle Balduin forfærdedes ligesaa meget som Aanden over, at hans Instinkt holdt sig saa stet.

Giv Aht, den vil endnu komme, sagde han. Men Agnes var nu 16 Aar, og den gamle Balduin kunde slet ikke begribe, hvorforsø denne Drift nu skulde yttre sig, da den havde været saa længe stum. Og dog — kunde han ikke opgive sin Troe paa denne mægtige Drift.

Og virkelig havde Balduin alt for meget Ret, og Agnes's Glæde, som satte begge Filosoferne i Forfærdelse, var netop en Følge af hendes vaagnede og alt lykkede Kiærlighed.

Den unge Hermann havde altid, og altid forgiæves søgt en Vei over Klipperne, og hans Begiærlighed vilde dog tilsidst have lært ham et Middel at bryde sig en Vei over de steile Klipper, om ikke Rybezahl, som var opmærksom paa Yndlingen og hans Arbeider, altid i en Minut havde forstyrret en heel Dags Arbeide. Rybezahl beundrede hemmelig Yndlingens vedvarende Mod, som uden at lade sig forstyrre af nogen Hindring arbeidede uafbrudt for at opfylde sine Ønsker. Han saae, at der hørte et heiere Væsens Kraft, til at holde denne Yndling fast i Dalen.

Ende:

Endelig — han opgav ikke Haabet om at undfly, — besluttede Hermann at opgive de unyttige Arbejder, og at gaae Lyst til sine Vaaben. Naar hiin gamle Mand (Nybezahls havde antagen en Oldings Gestalt) var hos hans Fader, saa bad hans Fader ham altid at gaae bort, i hvor gierne han ellers var i sin Sønns Selskab. Den Gamle blev den heele Dag hos hans Fader. Hvad talte de? Hvad andet kunde de vel have at tale om, meente Hermann, end det, hvoraf Yndlingen var saa uendelig fuld: om Mennesker, om Kiærlighed? Naaskee endog — Yndlingen zittrede af Glæde ved den Tanke, — kunde de tale om den Bei, som førte til det forønskede Land. Han besluttede at lytte efter dem. Den næste Gang, som Oldingen kom igien, var Hermann forlangst gaaen med sin Bue og Piiil paa Jagt. Han havde endog tagen Levnetsmidler med sig for en heel Dag, og begge de Gamle vare meget sikkre. Men usformærkt kom Yndlingen tilbage, og han sad i sit Sovestue, som han alt om Morgen tidlig havde formærkt, stum som Døden, og lyttede.

Hans Fader var aldrig vant, til at gaae ind i sin Søns Sovekammer. Han troede, at en Yndling havde en Ret til at have sine Hemmeligheder for sig, naar han ikke frivillig opdaagede dem.

Der sad Hermann med Dret lagt til Døren og lyttede. Han hørte tale om den eensomme Piges Sorg. Hans Hierte begyndte at pikke, hans Næse funklede. Oldingen beskrev Pigens indtagende Skabning, gientog hendes Ord, hendes Sang til Maanen, og Yndlingens Bryst hensmeltede i Medlidenhed. Han hørte at den Gamle imod Aftenen vilde vende tilbage til Pigen. Han hørte tale om hendes Boepæl, om de høie steile Klipper, om Umueligheden at komme op til dem. Han blev bleg, og bævede. Han hørte om hendes Langsel efter Mennesker. Som jeg! sukede han, som jeg!

Han sank i søde Drømme. Tusinde underlige Billeder fløi igjennem hans Fantasi: En Pige! Hvorledes var hun dannet? omtrent som han selv, dette havde han sammensat sig af Samtalen. En Pige! og han heed en Yndling.

Han

Han hørte sin Fader beskrive Yndlingens Kiærligheds Magt til Pigen, og ved disse Ord slog allerede hans Hjerter af rasende Kiærlighed til den dyrebare Agnes.

Hvor var hun? hvor vare de Klipper, paa hvilke hun boede. Han hørte, at hendes Opholdssted skulde være en Hemmelighed. O hvor! hvor sukede han smertelig, vil vel sige mig, hvor hun boer, denne hulde, dyrebare, elskede Skabning? Sagte steg han ud af Dagvinduet, og skulde sig imellem de Klipper, hvortil hans Fader altid ledsagede Oldingen. De kom begge henimod Aften. Hans Fader tog Afsked fra den hemmelighedsfulde Olding, og vendte tilbage. Den Gamle havde endnu ved Afskeden talt længe med hans Fader, flere Gange havde han viist hen til en vild Egn. Skulde hun ikke leve der? tænkte Yndlingen. Paa en Gang løste den Gamle sig op i en Taage, hævede sig i Lusten. Yndlingen stirrede næse efter ham, saavidt han kunde see. Taagen tabte sig over Klipper, som laae gyselig høit. Sørgelig vendte Yndlingen hjem til sin Fader, han gik trede for den underfulde Olding, som var et

Menneske, og dog tillige en Skye. Og dog vorede han, at kæmpe med ham.

I Samtalen, som han lyttede efter, havde han hørt, at det netop var Oldingen, som gjorde alle hans Bestræbelser for at undslippe unyttige. Imidlertid var det ham kjær, at man troede om ham, at han havde været beskæftiget i den modsatte Side af Dalen. Han besluttede at fortsætte sine Arbejder der, for at mislede hans Opseer, imens at han gik paa Udførelsen af et bedre Haab.

Saa snart Nybezahl var igjen hos hans Fader, fløi han ad den Gamles Vej hen til Klipperne. Han havde fra sine sædvanlige Arbejder været vant til at flattere som en Gemse. Han oversteeg alle Klipperne, sprang med hidsig, trodsig Mod over de frygteligste Afgrunde, og havde bestandig den høie Klippe, over hvilken Taagen var forfunden, i Sigte. Hvor han saae en steil glat Klippe, der stirrede han op, forsøgte at flattere op ad den. Han besteg Klipper, som kun kunde være Fugles Opholdssted; men ingensteds fandt han, hvad han søgte: Have, Hytte, den

den Elskede. Dybere trængte han ind i Klipperne. Solen var hans Pedsagerinde.

Endelig stod han ved Foden af den høieste Klippe, hvis Vægge vare glatte som poleret Marmor. Han omgik den fra alle Sider, overalt var den steil og glat som Is. Han besteg en Klippe langt derfra, og nu saae han paa det øverste af den høie Klippe Toppen af blomstrende Træer række i Veiret. O der er det! raabte han og hans Dine funklede længselsfuld derop. Han styrkede ned i Dalen. Han saae op ad dens glatte Væg i Hviden. Der var ikke en Kluft, hvori han kunde fæste en Finger.

Forrvielsesfuld gik han omkring Klippen. Han raabte Agnes! kun Echo i Klipperne svarede Agnes. Han besteg atter den næste Klippe. Tusinde Gange raabte han Navnet: Agnes! Intet svarede ham uden Echo. Græmmelse og Forrvielse bemestrede sig ham. Han sønderbrød rasende sin Bue, han sønderbrød sine Pile. Han rev Hoftehornet fra sin Side, for at slaae det mod Klipperne. Ach! raabte han det er Midlet.

Han

Han satte Jagthornet til Munden, og blæste rasende i det, saa det lød rundt omkring i Klipperne som Torden. O Agnes! raabte han og strakte Armene ud imod Klippen! har du nu hørt, at jeg er her, Elskede?

Agnes havde hørt det. Hun sad just da i hendes Eensomheds veemodige Kælelser i Haugens dunkle Buske. Ach! sukede hun, skal jeg altid blive her, og altid allene. Da tonedes Hornet op bag Muren. Agnes lyttede. — Endnu een Gang slog Hornet i Klipperne. Hun sprang op, hun fløj til Siden af Haugen, hvorfra Tonerne lød. Alting stille, frygtelig stille. Den tredie Gangklang Hornet op bag ved Muren, som fra det uendelige, fra Evighedens Rum. Agnes begyndte at zittere.

Hun saae stivt paa Muren. Bag ved den, saa indbildte hun sig, laae tyk Mørke, uendelig Afgrund. Hvo raaber der? saa spurgte hun ved sig selv, bævende. Ach! hist dybt i dunkle Afgrunde! hvo kan være der? Hun lyttede. Da tonedes en sød, himmelsk Melodie op til hende, Toner, Toner, søde, smeltende, som hendes
Siel

Siel kun kunde tænke sig dem. Saarer trængte frem af hendes Dine, og dog vred hun Hænderne af Angest. Hun raabte fuld af Skæk lydelig paa hendes Faders Navn, frygtelig lydelig. Den Fissne Stemme taug strax.

Hermann havde hørt hendes Skrig. Han lod Fløiten falde af de zittrende Hænder, som han hørte den elskte Piges Stemme. Stemmen trængte ham lige til Sielen. Han lyttede. Alt blev igjen stille, da begyndte han at synge en Sang, som han i disse Dage havde gjort til sin forborgne Elskte.

Skal jeg dig da aldrig finde;

Al! ved Sol og Maane jeg

søger dig, i dunkle Lunde

Søger dig paa Fjeldets Wei.

Paa' de steile Klippers Ode,

Over skovbegroede Dal,

Drømmebilled jeg imøde

Slyver dig med Lyst og Qual.

Hvor

Hvorledes blev ikke Agnes, da hun hørte en Mennestemme, en Mennestemme som ach — det haabede hun med Himmelens Henrykkelse! — som sang om hende. Tusinde Liv havde sig i hendes Bryst, enhver fyldte hende med Henrykkelse, med uudsigelig Glæde. Hun vilde tale; ach! hendes Læber kunde ikke udtale de zittrende, af Sukke afbrudte Ord. Hun havde Armene bævende i Beiret. Taarestrømme trængte af hendes Dine, hendes Bryst fløi, hendes Fødder zittrede. O bliv! bliv! det brød hun endelig utydelig frem. Paa een Gang hørte hun sit Navn; Agnes! O bliv! bliv! raabte hun med frygtelig Angest. Hun zittrede for, at hendes Stemme skulde forlade hende. Jeg kommer! raabte hun: ach! hun vidste endnu ikke, hvorledes hun skulde naae Spidsen af Muuren. Modig havde hun trængt sig igiennem Rosernes Tørne.

Muuren var ikke høi, men den tette Rosenhække, som stod rundt om for ved den, hindrede enhver fra at komme til den. Rask hente Agnes et Bord, saa en Stool. Hun satte Stolen paa Bordet. Hurtig var hun op paa den

den, og Muuren naaede hende til Brøstet. Hendes Dine fløi som taagede rundt omkring i Egnen. Hermanns Stemme, som raabte hende imøde: o elskede, dyrebare, hulde Agnes, drog hendes Dine derhen, hvor han var. Han strakte hende Armene imøde. Taarer brøde frem af hans Dine. O Agnes, raabte han zittrende af Glæde, hvor uendelig elsker jeg ikke dig!

Hun smilte til ham; hun strakte sine Arme imod ham, hun kaldte ham med de sømteste Navne som hun kunde finde: Due, Maane, Soel! Hun kaldte ham elskede, dyrebare Væsen! Diebliffene vare kostbare. Som den første Hensykkelses Storm var forbi, spurgte Hermann Agnes, om der ikke gaves nogen Vej ned fra hendes Klippe. Agnes steg høiere; det var hende, som hun skulde styrte ned i hans Arme. De klagede, de bejamrede Umueligheden, af at kunde synke i hinandens Arme. Solen sank dybere, og Hermann følte, at han maatte forlade hende, om han ikke gandske vilde tabe hende. Agnes vilde ikke vide af Adskillelse. Hun tilsvor ham,

ham, at blive; og Hermann forklarede hende det Forhold hun stod i til hendes gamle Bogter. Agnes, raabte han, Himmelen har ført os tilsammen og intet skal adskille os — Nei, din Klippe vil ikke være uoverstigelig. Kierlighed Himmelen vil vise mig Midler til at redde dig; men Agnes, jeg beder dig, vil du ikke tage mig for evig, saa tie. Din Tyran har den Hensigt, at indfængsle dig der oppe for evig. Mærker han, at du kun veed, at der gives et Menneske foruden ham paa Jorden, saa tilslutter han mig Veien til dig med uoverstigelige Klipper. Du veed ikke, hvor mægtig han er

Mægtig! raabte Agnes lydelig, saa skal han dog ikke hindre mig fra at styrte ned i dine Arme, ach! og naar jeg kun et Dieblis kan hvile i dine Arme, ved dit Bryst, saa vil jeg gierne døe sonderknuset. Tabe dig? nei dyrebare, inderlig elskte Væsen! jeg vil tie; kun vend snart tilbage til mig. Hermann lovede det. Han maatte med Magt rive sig løs fra den elskte Klippe, thi Solen stod allerede langt nede paa Himmelen.

Han

Han fløi hen over Klipperne og undkom lykkelig for den mægtige Aands Vlik. Tyrann! Fængselmester! tænkte Agnes, som hun var allene; og hun elskede hendes Lærer saa ømt. Hun havde gierne opdager ham alt, men tabe ham, som hun elskede saa inderlig. Ach! for den Priis, havde hun bovet at tie det for sig selv, hvor lykkelig hun var. Ach! hun var ikke i Stand til at see ham i Dag, thi hun var ikke sig selv mægtig. Hurtig lagte hun sig paa sit Leie. Hun sov allerede dybt, da hendes Lærer kom; en Søn, for hvilken hun havde givet tusende Liv. Hvor skrækkelig lang syntes hende ikke de sex Sole, som skulde glide hen over Klippen, førend hun saae igien sin Elskede; og dog, trods denne frygtelige Reedsomhed, bleve Dagene hende til Minuter; saa meget havde hun at tænke, at spørge, at formode, at drømme, at nyde. Endnu vidste hun intet, flet intet. Hvo var det Bæsen, som hun elskede saa inderlig, saa usigelig? Hvor levede han? Var han som hun? Var han et Menneske? Hun erindrede sig hans Udseende, de brune Lokker, de røde Kinder, de sunkslende Vine, hans Stemmes dy-

bere Toner, som dog klang saa rørende, saa reene, saa smeltende. Og alle disse Spørgsmaale skulde hun beholde hos sig i en Evighed af sex Dage. Tusinde Gange svævede de Spørgsmaale paa hendes Læber, som hun vilde gjøre hendes Fader. Tabe ham? hun taug ængstelig og zittrende. Hun fløi hen i Tensomhed. Hun udgrædte der sit fulde Hjerte, hun talte paa sit Hjerteslag Dagenes Længde. Hun var høist lykkelig og høist ulykkelig.

Yndlingen gif det ligesaa. Men meer qual-
frie henrandt for ham de sex Dage. Thi han
tænkte paa Midler til at bestige Klipperne med
sin heele Siels til Naserie anspændte Kraft.
Han vilde fortvivle, om han ikke udsandt noget
Middel. En Stige; men hvor skulde han skaffe
den over Klipperne; og rundt omkring Klippen
var ikke eengang et Træ for at gjøre den der; og
naar den var færdig, hvor skulde han da skule
den for den Gamles Dine.

Og dog maatte det være en Stige. Det
vilde ikke gaae ham af Tankerne. Paa een
Gang faldt det ham ind at gjøre en Stige af
Reeb.

Reeb. Den lod sig bære, Kiule. Han kregg lydelig af Glæde. Alle hans Jærgergarn hentede han tilfammen; alle de Snorer, som han fandt i Hytten, tog han. Han slættede af Vidier Reeb. Han gjorde Dag og Nat ikke uden Reeb, og Stigen var Dagen tilforn færdig.

Han havde alt gjort Prøver med den, da den endnu var kortere. Han mærkede dens Mangler og Fordeele. Et par Jern Kroge befæstede han ved Enden af den, og nu bar han den Afstænen tilforn den halve Vei til Klippen, og skjult den i en mørk Hule. Den anden Morgen, saasnart Oldingen var hos hans Fader, fløi han som en Piiel hen til Klipperne. Han fandt sin Stige. Han slæbte den næsten bukkende under Byrden endelig til Foden af Klippen. Allerede længe havde Agnes ventet paa ham.

Hun hilffede ham med et lydeligt Frydestrig, og i Diebliffet sank Yndlingens Arme næsten kolde og livløs ned af Fortvivlelse, thi hvo, skulde skaffe Stigen i Hviden, skaffe den i Agnes's Hænder. O! han havde nær sønderslaget sin Pande imod Klipperne. O jeg Ulykkelige! raabte han

op til hende. Han jamrede, han vreed sig i Hænderne, med vilde fortvivlelsesfulde Blik betragtede han Stigen, som nu var unyttig. Agnes jamrede med ham, uden at vide, hvorfor. Endelig erfarede hun Årsagen til hans Fortvivlelse. Hun spurgte: om hun ikke kunde hjælpe ham? Ach! hun havde ingen Snor, for at vinde Stigen op. Hun vilde rive hendes Slør, hendes Klæder i Stykker, for at knytte det til hinanden, men hvorledes skulde det bære Stigen. Ach! fuld af Smerte og Klager vreed hun Hænderne imod hinanden.

Paa een Gang raabte hun frydefuld; og har du neden under en let Snor? har du? jeg veed et Middel til at skaffe den op. Agnes forlod hurtigt Muuren. Hermann knyttede den nederste Deel af Stigen fra hinanden, som var omvunden med tynde Snorer af hans Jærgergarn. Han vandt de lette Snorer af. — Nu var Agnes igien ved Muuren med hendes Due paa Skulderen. Hun viklede Duen løs ind i sit Slør, saa at Duen endnu kunde slagre lidet for at hindre Faldets Magt. Derpaa kastede hun Duen ned fra Klippen.

pen. Vind, raabte hun, Duen Snoren ved Foden, den vil bringe mig den. Duen slagtede til Foden. Hermann bandt den Snoren ved Foden, og den kiælne Due bragte den endnu kiælnere Pige Snoren.

Lydelig jublende vandt nu Agnes Stigen op, hun hængte Jernkrogene ved Muren. Klippen blev bestegen under de lydeligste Frydeskrig, og den dristige Yndling sank i den af Kiærlighed drukne Piges omslyngende, zittrende Arme.

Hvo beskriver de Hjertets Kølelser, som det menneskelige Livs sødeste Dieblik har naaet? Der stode de begge Naturens skønne Børn, den eene i den andens Arme, trykt til den andens Hierte, Mund ved Mund, Pande ved Pande og holdt saaledes hinanden fast i taus, henrykkelsesfuld Omarmelse. Sukke vare deres Ord, Taarer Tegnet paa deres Glæde, det stolte Maal for alle deres Onsker var nu opnaaet. Hermann kom først igien til sig selv. Han betragtede med et veemodigt Smil den skønne Pige. Han kyssede hendes Pande, hendes vaade Pine, hendes friske Mund, de nydelige, brændende Kinder

det slagende Bryst. Agnes smilte, og holdt ham med fast omslyngende Arme. Endelig kom Ord, hendes Hjerte bar ikke meere hendes Henrykkelses søde, beklemmende Byrde. De satte sig. Tusinde Spørgsmaale flød nu fra Agnes's Læber. Hvem er du? Hvorfra er du? Er du hvad jeg er? hvor boer du? Ligesaamange Gien-spørgsmaale havde Hermann. Agnes beundrede hans Klædning, Hermann hendes. Han var et Hoved høiere; Agnes begreb det ikke. Hun kaldte sig en Pige. Ja, ja, raabte Hermann, en Pige maae du være, det føler jeg paa den uendelige Kiærlighed jeg har til dig. Han kaldte sig en Yndling. Hvad er da en Yndling, spurgte Agnes, i det hun saae paa ham. De kunde begge ikke udfinde Forskiellen, deres høitslagende Hjertes ahuede den. De søgte intet uden deres uendelige Kiærlighed til hverandre.

Men den ilende Soel var alt ved at gaae ned. Med bævende Blik havde Hermann alt flere Gange betragtet den. Det var for ham, som styrtede den ned fra Himmelen, Agnes! raabte han, fuld af Skræk, og viiste hen paa Solen.

Eolen. De maatte skilles ad. Agnes troede vel at kunde skule Yndlingen. Men hvorchon, spurgte Yndlingen, treffer ikke den underlige Ods dings: Die? Jeg maae gaar! De toge tusinde Gange Afsked. De skiltes ad med Fortvivlelsens Taarer.

Agnes beholdt Snoren oppe. Hermann steg ned. Agnes kastede Stigen ned. Han skulde den og sig i en Klippehule, til det blev Nat; da fløi han den bekiendte Vej tilbage til sin Faders Hytte, og Agnes sad og sørgede, og var lykkelig, og graad og var lykkelig, og brød ud i Forbandelse over hendes Skiebne og den Gamle, og var uendelig lykkelig. Hun kunde neppe svare da Rybezahl kom tilbage; hun sank bestandig tilbage i hendes Lykkes stille Eftersyndelse, hun sank paa nye i Drømme til Hermanns Bryst. Rybezahl maatte overlade hende til sine Taarer.

Hvad han frygtede for, skede ikke. Jo nærmere Agnes's Lykkes Dag, kom igien, jo gladere blev Agnes. Dagen førend hendes Hermann skulde komme igien, steg den lige til Kaserie. Det eeneste som trykkede hende, var,

at hun ikke turde opdage for Nybezahls sin Lykke. Ak! det blev hende saa svært at tie. Ach! hun følte, at Glæden er noget, som tilhører alle følende Væsener; hun meente, den heele Natur maatte deele hendes Lykke med hende. Hun gjorde sine Duer, sine Lam, Fuglene paa Grenene, de duftende Buske til sine Fortroelige. Hun meddeelte den aandende Lust sine Sukke, hun bad Kilden at tilmumse den elskte Yndling hendes Navn. Kiærlighed havde med et Trylleslag gjort heele Naturen levende for hende.

Neppe havde Nybezahls forladt Klippen, saa stod Agnes allerede ved Muuren, og lyttede hen over den. Endelig hørte hun Tonerne af Hermanns Fløite, og nu var hun hurtig som en Fugl ved Muuren. Stigen blev fastgjort, og Hermann sank med endnu heftigere Henrykkelse, end den første Gang, i Pigens Arme. Begge havde i den lange Skilsmissetid tænkt paa tusinde Spørgsmaale som de vilde gjøre hinanden. Agnes havde i hendes Kiærligheds første Henrykkelse forglemt at gjøre tusinde Spørgsmaale, som hendes Nysgierrighed saa gierne ønskede besvaret.

Nu

Nu laae hun ved Yndlingens Bryst; nu kunde hun erfare, hvor Maanen, hvor Solen var nede. Hun forglemte atter at spørge. Tusinde Spørgsmaal vilde hun gjøre om hans Kiærlighed; hun vilde spørge, om han elskede, længtes saa inderlig, som hun gjorde; men Naturen forekom hendes Spørgsmaale. Hun sank nærmere til ham. Naturen førte begge dens skønne Børn ad Kiærligheds Wei, og Agnes blev den lykkelige Hermands Kone.

Naturens store Hemmelighed var nu opdaget for dem. De vidste hvem de vare; han en Mand, hun en Kone. Ingen Anger, ingen Kummer ledsagede denne Opdagelse. De havde fulgt Naturen, de følte sig for evig inderligere foreenet, end de havde ventet. Det var alt. Uskyldigheden fløi ikke ved deres Omarmsler af deres Siæle. Bøllysten antog Hyrdernes hellige Karakter, og Uskyld forsvædede dens Glæder. Deres Kiærlighed døde ikke i Nydelsen; Fantasien havde ikke antændet deres Begiærligheder; Nydelsen var ikke Maalet, som deres Bøllyst og Fantasie drev dem til. Nydelsen var kun en Glæde meere for deres Kiærlighed. Na-

N 5

turen

ruren vilde efterhaanden skænke dem alle dens hellige Glæder rene og ublandet.

Det lykkelige Par ahnede ikke, at deres Glæde endnu kunde vore. De vare endnu ikke uden Mand og Kone. De vidste ikke, at Navnene Fader og Moder indbefattede endnu saligere Glæder. Og om de havde vidst det, ahnede de ikke, at deres Kiærlighed kunde give dem disse hellige Navne. De vare allerede uendelig lykkelige; og det som endnu var meere, de rædmede ikke for deres Lykke.

I froe Enighed, i nyderiig Stilhed, med from kummerløs Højsomhed sadde de begge i de tielike Buske, Agnes paa Hermanns Knæ, med hendes indtagende, glade uskyldige Ansigt lænnet op til hans, med hendes Arme slynget om ham, gandske hengiven til ham, som med smilende Omhyggelse kyskede hende; Duen hoppede fra Agnes's sagte bankende Brøst hen paa Hermanns Skuldre, og deelte deres Kys. De kiendte intet Ønske uden det at kunde sidde saa evig. Dette eeneste Ønske blev utilfredsstillt. Solen dalede og de maatte skilles ad. De skiltes vel ad med

Taa!

rer, men de gave efter for Nødvendigheden. Graværelsen gjorde kun deres Lykke endnu søleligere og meere indtagende. De længtes efter hinanden, men Længsel gjorde dem ikke ullykkelige. De vandre sig til kun at see hinanden een Dag om Ugen; og de vare lykkelige.

Ryhezahl saae sin lykkelige Agnes, hendes Munterhed, den høie Tilfredshed, som glindsede fra hendes Pande, og forfærdedes. Hun havde ikke et Ønske, ikke et Forlangende meere. Hun forvirrede ham ikke med nysgierrige Spørgsmaal, hun bedrøvede ham ikke meere med selsfulde Sange og Klager. Hun lod Solen og Maanen gaae deres Vej uden at spørge meere: hvorhen gaae de. Hun forsikkrede hendes Lærer med Dine glindsende af Glæde: at hun vidste intet, slet intet at ønske, saa at han endelig maatte troe, hun havde ingen Ønsker meere.

Anden havde altsaa vunden Seier over Filosoffen. Filosoffen blev vel derved, at hun endnu een Gang maatte begynde at finde sin Forfatning utaalelig: men Agnes's Lykke tiltog med enhver Uge; hun blev altid glædere, og hvad der for-
gede

gede saavel Mandens som Filosoffens Forsærdelse, var, at hun begyndte at tale om Ting som Rybezahl ikke havde sagt hende et Ord om. Hun vidste, at Colen gik ned langt borte bag hendes De. Hun opdagede Ting; som ingen havde lært hende.

Naturlig! hun lærte af Samtaler med Hermann meget, som hun igjen lod slippe fra sig ubetænksom i Samtaleu med hendes gamle Lærer. Hvoraf veed du det, Agnes! spurgte Manden. Jeg tænker mig det saa ud i mine eensomme Timer, jeg tænker, det maae saa være. Nok, den eensomme Agnes udfandt tusinde Ting; giættede meget; ahnede meget ofte Ting, som virkelig vare saaledes: men at hun havde et Hjerter; at hun kunde elske, det ahnede hun ikke. Hendes Forstand gjorde uden Underviisning store Fremstridt: kun hendes Hjerter, hendes Drift til det andet Rion blev stum og død.

Hvor meget har du ikke feilet, gamle Balduin! sagde Rybezahl til sin Filosof. Jeg kunde næsten fristes til at ansee den menneskelige Forstand for en Drift af eders Natur: thi Digen taler

ler om Ting, bruger Ord, som hun aldrig har hørt; men din Kiærlighed; din Drift til det andet Køn — ikke et Spor deraf. Hendes Hierte er saa roligt, uden al Bevægelse; men hendes Forstand er i evig Anspændelse, og jeg frygter for, at Pigen vil til Slutning af sig selv, tænke sig til: at du boer hernede med din Søn; at jeg kommer til eder: men uden nogensinde at føle Lyst til at see Eder. Nu staaer jeg dig inde for: din Kiærlighed er en Uting, og din Kiærligheds List ligesaa. Filosoffen rystede atter med Hovedet, tvivlede om alt det. De disputerte evig uden at afgjøre noget. Begge heraabte sig paa Erfaringen; og imens at de disputerede, sadde begge de Elskende tilsammen og nøde i al deres reene Hiertes Uskyld og Enfoldighed den Lykke, om hvis Tilværelse begge de Blise strede. Saaledes øver det simple, gode Menneſke Dyden, imens at Filosoferne med den bitterste Umenneskelighed stride om Dydens Grunde.

Maaneder vare forsvundne, og Agnes's ranke Tallie tabte sig, uden at de Elskende mærkede det. Hendes Dyrst hævede sig. En sød Mathed bemestres

mestrede sig efterhaanden den glade Pige. Hendes Lam bleve hende alt for hurtige, hun kunde ikke mere hoppe op og ned i Havens Gange med den sædvanlige Hurtighed, hendes Klædning blev hende for trang. Hun bar allerede i Maaneder sin Kiærligheds Pant under det moderlige Hierte, og vidste det ikke. Det var; som hun ahnede den høie Lykke at blive Moder. Hun sølte synderligere, søde, renere, mere vellystige Sølesser i sit Bryst. Hun laae fuldkommen tilfreds, med en sød, mat Længsel, med en himmelsk Velvillie i Hermans Arme.

Ingen Sygdom, som hos denne Verdens Koner, var Forbudet for den høieste, moderlige Lykke. Naturen gav dens elskte Datter, dens Agnes, denne Lykke uden Smerte, uden Angest, som Naturen altid giver. Agnes nærmede sig den store Time, i hvilken hun skulde blive Moder, uden Anger, uden Frygt. Hun sølte sig forandret, hun sagde det til den elskte Yndling. Men denne Forandring var ikke uden en inderligere Omhed, en helligere Fortrolighed, en længselsfuld Hvile

Hvile, en sød himmelsk Beemod, en sød Drøm
ind i Fremtiden.

En Morgen vaagnede Agnes i Følelsen af en
let Smerte. Det var den lykkelige Dag, paa
hvilken hun saae den elskte Yndling. Hendes
Bryst slog høit, ukiendte Følelser blandede med
en sød Smerte bevægede sig i hendes Varm. Og
dog hævede hun sig op fra sit Leie, og sagde sin
Lærer Farvel. Han forlod Klippen, uden at
ahne noget, uden at frygte for noget. Med
Nøie listede Agnes sig hen til Muren. Neppe
kunde hun vinde Stigen op. Hun følte sig mat-
tere end nogensinde tilforn. Yndlingen forkræf-
tedes, som han vilde slutte Agnes i sine Arme,
for Vigens blege Ansigt. Hvordan er det med
dig, Agnes? spurgte han, i det han betragtede
hende nøie. Jeg veed det ikke, sagde hun og ry-
stede sagte med Hovedet. Det er mig saa syn-
derligt. Det er, som en nye Verden sank hen i
min Siæl, eller som jeg sank hen i en anden
Verden. Hvad du har fortalt mig om Døden,
hvorledes Livet efterhaanden afkræftes, Dret, ikke
hører mere, Diet ikke seer mere, Følelsen forsvin-
der

der; saa, saa er det med mig. Og ved disse Ord vakkede hun i hans Arme til hans Bryst. Hun blev blegere. Ach, Herman, sukkede hun med det sidste Smil, og kastede det forsmægtende Blik hen paa ham, mig synes, jeg dør nu! Lev vel! Hun lagde de blege Læber til hans Kinder, den sidste Rødmes Straale forsvandt af hendes Kinder. O vee! raabte hun, — Fødselens søde Smerte angreb hende. Herman lagde heude sagte ned i Blomsterne, knælede ved Siden af hende, var bleg som hun, raabte med frygtelig Angest: Agnes! elskte Agnes! Skabningen omkring ham forsvandt i Dunkelhed. Han sank afmægtig ned ved Siden af sin elskte Dige.

Endelig hørte han som langt borte hans Agnes's Stemme raabe: Herman. Han aabnede Blik, og i Agnes's Arme, trykt til hendes moderlige Bryst, laae en deilig Dreng. Agnes betragtede Barnet med forfærdede, men uendelig følsomme Blik. Hun vædede det med Henrykkelsens Taarer, hun bedækkede det med Kys. Hun havde endog over det forglemt den elskte Vndling, som med umaalelig Forfærdelse betragtede dette nye

nye Skuespil, slog sine forskende Blik rundt omkring, for at søge, hvo der havde bragt Drengen. Agnes! raabte han endelig, hvad er det? Agnes hørte det henrykte Dje paa den Elskte; hun sagde med frydfuld Stemme: denne deilige Skabning har jeg baaret under mit Hierte, og Hermann og jeg vidste det ikke.

Du? raabte Hermann og sprang op, og i hans Dje traadte den glade Bevidstheds Flamme. Agnes, jeg veed det, o Agnes, jeg veed det, det er din Søn, og du er hans Moder! du har født ham! din Søn! du hans Moder! Forgieves har din Fader skjult det for mig. Han kaldte den rugende Nattegal, naar den sad ved Siden af de usfærede smaae Skabninger i Redet, de Smaaes Moder. Som vore Rid i Dalen blive Mødre, saa er du bleven Moder, og — nu sank han zittrende af Glæde ned for Agnes's Fødder, og bøjede det brændende Ansigt ned over den deilige Dreng, og omfattede tillige med bærende Hænder sin Agnes: og Agnes! o dyrebare! o dyrebare! dyrebare! over Alt elskte Agnes! o Gud! hellige Natur! o Henrykkelse uden Ende! jeg er
hans

Arg. 1 B. 3 S. S

hans Fader! det er min Søn! vor Søn! vi ere hans Forældre! jeg! du! Han overstrømmede Barnet med Kys og Taarer. Han vilde rive det fra Agnes. De holdt begge Barnet omarmet, de raabte tusinde Gange, og altid lydeligere, og altid glattere! Fader! Moder!

Begge de Elskendes Lykke steg til en utænelig Høide. Ethvert Minut bragte uendelige og altid nye Glæder. Drengen aabnede sine Øine og Agnes var glad; Drengen streg, og Agnes gjættede paa tusinde Aarsager til hans Skrig. Vil vor Søn spise som vi? spurgte hun hurtigt: Hermann besaa det, og Agnes vilde hente ham de sødeste Frugter. Nei, Agnes, raabte Hermann glad, du har baaret ham under dit Hierte, og du maae nære ham ved dit Hierte. Agnes saa smilende og rødmende paa Yndlingen. Han tog Barnet, lagde det ved Agnes's fulde Bryst i hendes Arme. Den Spæde omfattede med sine smaae Hænder det moderlige Bryst, og drak sin første Mæling. O Gud! raabte Agnes med frydstrømmende Blik, hvor uendelig god er ikke Naturen! Ach, Hermann, ach, jeg ah-
nede

nebe ikke den søde Lykke, ikke den Muelighed, at jeg selv, jeg kunde ernære mit Barn! Ach hvad for et Moderherte maae ikke Naturen have, at den gav mig, hvad jeg neppe vovede at ønske, Kraft til ernære mit Barn ved mit Herte med mit Blod.

Under disse Samtaler, under disse uendelig store og dyrebare Nydelser var Dagen forspunden. Drengen hængte nu for første Gang ved Agnes's Bryst, og drak, som Aftenlusten havede sig. Da bad Yndlingen den elskende Moder at gaae med ham i Hytten. De sadde endnu bestandig i de Blomster, blant hvilke Agnes var bleven Moder. Agnes, den natte Agnes reiste sig med Nøie; støttet paa Hermann, og betragtede Barnet med kiærlighedsfulde Blik, gik hun sagte, ledsaget af hendes Elskte, ind i Hytten. Drengen slumrede og Agnes lagde ham sagte paa hendes Leie, og begge Forældrene stode Haand i Haand ved den Smaae og med Saliges Høiesser saas ham slumre. Med eet vendte Hermann sig forskrækket til Agnes. Men, Agnes, spurgte han uroelig og sørgelig, hvor skal Drengen blive

af? Agnes Die sunkede i en høiere Flamme.
Hvor? spurgte hun, her ved dette Hjerte; ved
dette Dyrt, som ernærer ham; ved denne Varm,
som gav ham Livet! Lad ham komme, vor
Kjærligheds, vor Lykkes Fiende! Mit Liv maas
han røve, men min Søn ikke.

Men, sagde Hermann, os vil han evig ad-
skille, paa en høiere Klippe vil han slæbe dig,
og jeg vil døe af Smerte. Og du, Agnes, og
du! Agnes! lad os — flye.

I dette Dieblik lød Agnes's Navn i Haven.
Det var Rybezahls Stemme. Agnes blev bleg.
Hurtig! hviskede hun, og rev Dækket af hendes
Seng op; Kiul dig der med min Søn! her!
Yndlingen tog Drengen ved sit Dyrt, Kiulste sig
i Sengen, og Agnes drog Dækket let over begge
de Elste og sløi saa Aanden i Møde. Ach!
tænkte hun, hvad for en ond Skæbne bringer
ham saa tidlig tilbage. Hun samlede al hendes
Mod for ikke at forraade sig. Saa tilig? spurgte
hun smilende og gav Aanden Haanden. Saa
bleg — Agnes! spurgte Rybezahl, i det han
betragtede hende ndie.

Jeg

Jeg befandt mig ikke vel denne Morgen, men nu er alting got. Jeg er den lykkeligste Skabning i heele Naturen.

Fordi du med mig er den eeneste, som kan tænke sig lykkelig, meener jeg. Men hør, kiære Barn, sæt dig her ved mig, eller, — Luften er saa skarp — lad os gaae ind i Hytten. Agnes satte sig strax paa en Græsbænk, og drog ham ned ved Siden af sig. Rybezah! vinkede med Dienbrynene, og den skarpe Vind taug. En blid skøn Lust omsusede Pigen. Saa usædvanlig tidlig i Dag! spurgte hun endnu een Gang.

Det var virkelig nogle Timer tidtgere, end han pleiede at komme; og det havde naturlige Aarsager. Aanden havde i Dag atter disputeret heftig med Filosoffen om Agnes. See, sagde han, efterat han endnu en Gang havde skildret ham Agnes's Tilstand, see, ikke det mindste Spor af Kiærlighed vaagner i hendes Bryst. Du maae altsaa tilstaae mig, at du har taget Feil? Jeg tilstaae det! raabte den gamle Balduin, det kan jeg ikke. Det er umueligt, at det er saaledes, som du fortæller. Agnes er ikke

lykkelig, eller om hun virkelig er lykkelig, saa har Kiærlighed giort hende lykkelig; naar hun intet ønsker uden for Klippen, saa holder Kiærlighed hende fast der, og har bedraget dig.

Bedraget mig! kiære Balduin, du taler i Vildelse. I heele Egnen er ikke et Menneſke; og levede end Tusende der, siger jeg dig, Klippen er saa glat, at ikke en Fugl kan bygge Nede i dens Bøge. Derfor ſtaaer jeg dig inde, at hun ikke veed, at der foruden hende og mig lever et Menneſke paa Jorden.

Striden blev hidſigere. Balduin meente, at Rybezah! havde got ved at fortælle om en Pige, ſom ingen ſaae uden han alleene. O, gode Ven raabte Rybezah! hidſig, naar det ikke er ſaa, ſaa vil jeg overbevise dig om, at du er en Nar med din Kiærligheds Almagt. Jeg vil hente dig Pigen. Hun ſkal desuden nu iblant Menneſker, og du ſkal ſee, hvor ſremmet det vil være hende, naar hun ſaaer din Søn at ſee, i hvor ſkøn han end er. Nu paa Stedet vil jeg hente hende. Han oppebiede ikke den Gamles Svar. Han forſvandt for at hente Agnes.

Der

Der sad han nu altsaa med Agnes paa en Græsbank. Smilende tog han ved hendes Haand: du har Ret, kjære Barn! jeg kommer i Dag tidligere end sædvanlig, og det for din Skyld. Dine Sandser har vel sagt dig det, det er ikke den hele Jord, denne Have til hiin Muur. Jeg havde mine Aarsager til at fortie dig det. Men nu vil jeg føre dig ind paa Jorden.

Agnes hørte henrykt til. Alt vilde hun falde ned for hans Fødder og opdage ham alt. Dog gjorde hun først endnu nogle Spørgsmaale med tilsyneladende Ligegyldighed: paa Jorden, siger du? ikke sandt, der gives Menneſker der, som jeg? Nei, kjære Agnes, svarede Rybezahl smilende, vi ere begge de eeneste fornuftige Skabninger paa Jorden. Kom, Agnes, laa dine Arme om min Hals. Jeg vil saa bære dig paa Jorden. Nei, raabte Agnes i det hun foer tilbage, jeg vil ikke see Jorden. Nei, nei, ingen Magt ſkal bringe mig herfra. Det er min Værdi, her vil jeg leve.

Rybezahl bad, græd. Intet hielp. Agnes blev derved, hun vilde leve paa Klippen.

Aanden søgte at vække hendes Nysgjerrighed. Forgæves. Agnes blev ved alle hans Fortællinger om Jordens Skønheder gandske ligegyldig. Han maatte gaa videre. Men hvorledes, Agnes, om der nu levede Mennesker som du og jeg paa Jorden? hvad da? End ikke da? sagde Agnes. Jeg vil ikke forlade denne Klippe. Slet ikke. Nybezahl begyndte at afmale hende Menneskene med de nydeligste Farver. Forgæves. Agnes vilde ikke. Nybezahl erklærede endelig efter tusinde frugtesløse Forsøg den arme Pige gandske tør, at hun nu maatte forlade Klippen med det Gode eller med Magt. Efter hans Vink sank tillige en Deel af Muuren, og han førte hende til Kanten af Klippen. Hun saa den vide Slette ligge for sig ved Glandsen af den nedgaaende Sol. Hun blev ikke nysgjerrig efter at see den nærmere.

Nybezahl omfattede hende med et mægtigt Væsens Styrke.

Ach! raabte hun lad mig i det ringeste først sige min dyrebare Eensomhed — Farvel. Han satte hende ned. Hurtig udsandt hun et Middel, til uadskilt fra sin Elskte, og sit Barn at forlade Klip-

Klippen. Hun saae med rædselsfulde Blik ned i Afgrunden. Det svimler for dig ved denne Dybde, sagde Aanden. Ja, raabte Agnes hurtigt, det svimler for mig! Got, jeg vil, naar du befaler det, men und mig kun at forlade Klippen paa en Maade, som synes mig sikkest. See, jeg vil falde, naar jeg seer Afgrunden neden under mig. Jeg vil lægge mig i min Seng, drage Dækket over mit Ansigt, og du bærer mig da med Sengen, hvorhen du vil.

Rybezahl, smilede og bevilgede det frygtssomme Barn det. Agnes fløi, men, sagde hun i det hun vendte tilbage, lov mig, at du ikke tager Dækket bort; jeg vilde ellers styrtede ned af Skræk. Han lovede det. Hun fløi i Hytten, i hendes Kammer. Rybezahl vilde med hende. Hun bad ham at blive tilbage. Thi, sagde hun, hvorledes kunde jeg lægge mig ned i en Mands Mærværelse. Han lovede det. Kald da paa mig naar du ligger.

Hun fløi i sin Hytte, i Hermanns Arme, som bleg og zitterende endnu laae under Dækket. Hurtig kastede hun sig ned i Sengen. Hun rakte

Barnet det moderlige Bryst for at affholde det fra at skrige. Hun sluttede begge Armene om den Elste, trykte ham fast til sig, sagde ham med et par Ord deres Reise fra Klippen, og bad ham, at være ret roelig. Derpaa raabte hun: Nybezah! jeg er færdig.

Handen traadte ind i Kammeret. Nu, sagde han, du har ogsaa tilgavns indpakket dig. Sagte sank Hytten rundt omkring Sengen. Nybezah! hævede den sagte i Beiret paa sit Hoved, svang sig med den i Luften, og tog Veien igiennem Lusten til Baldwins Hytte. Undervejs faldt det ham ind at overraske Agnes. Hurtig udbredte han en stummervækkende Duft rundt omkring Sengen. Agnes sov ind ved sin Elstes Barm, omsluttede ham kærlig og fast. Ved hendes Bryst hængte det spæde Barn sovende, og Hermann overvunden af dets Tryllekraft trykte sine Læber til Agnes's Pande. Med sine Arme sluttet om det skønne Liv sank han i den dybeste Søvn, og faae Minuter derefter tvang Nybezah sig med sin Byrde igiennem Luften, i det sig selv aabnende

nende Kammer, og satte Sengen ned ved Siden af den forkrækkede Balduin.

Her er Pigen, raabte Nybezah!, her i Sengen. Hun sover den dybeste Søvn, og hun skal sove, til din Søn kommer tilbage. Naar kommer han? Du skal see, selv naar hun seer din Søn, vil hun dog bede mig at bringe hende tilbage paa sin Klirpe, som hun med Taarer har forladt. Eller naar Synet af Yndlingen vækker Kiærlighedens døde Kraft hos hende; vel, saa har vi dog den Spas, at see en først vaagnende Kiærligheds Naturudbrud.

En først vaagnende Kiærlighed? sagde Balduin, og det lidt spodsk.

Du vil ikke troe det? du skal altsaa see og erfare det. Naar kommer din Søn?

Sædvanlig naar det er mørkt. Men lad mig see Pigen. Han tog fat i Dækket.

Lad hende være bedækt, jeg har lovet hende det. Hun skal selv affæste Dækket, naar din Søn er her. Hvilke Spring vil ikke Gyren gjøre, naar han nu endelig saae en Pige hvis Tilværelse han kun ahnende ønskede. Agnes
slum

slumrede endnu bestandig under Dækket; det blev Midnat, og Hermann kom ikke.

Rybezahl blev utaalsmodig. Hun skulde vægne, raabte han, og i Morgen skal hun vække din Søn; thi han kommer jo ikke. Han vinkede med Haanden. Sønnen forsvandt, og et dybt gabende Suk lød under Dækket. Agnes! raabte Aanden, vi ere paa rette Sted. Kom frem. Agnes taug. Agnes! raabte endnu en Gang Aanden, vi staae paa fast Grund. Pige, kom! Nu!

Ach Gud! sukkede Agnes uden at bevæge Dækket. Nei, nei, jeg kan ikke.

Du kan ikke, raabte Aanden, saa kan jeg. Nu Gamle, nu skal du see, at du er en Nar. Han rev Dækket fra de Elskende og foer lydelig skrigende tilbage ved Cyret.

Agnes havde med den eene Haand omfattet det spæde Barn, som roelig ved det moderlige Bryst drak sin Næring, med den anden havde hun omfattet den gamle Balduins Søn. Hendes Ansigt laae paa hans Bryst. Yndlingen hævede halv bedende, halv truende sit Ansigt i Veiret
til

til Rybezah! Tilgiv, underfulde Væsen, raabte han, tilgiv den allerømmeste Kiærlighed. O tilgiv mig, raabte Agnes. Kiærlighed betvang mit Hjerte.

Balduin stod forfærdet der, ligesaa forfærdedes Nanden. Hvorledes gaaer det til? raabte Balduin. Hvorledes kommer du til Pigen i Sengen? spurgte Nanden.

Kiærlighed! raabte begge de Elskende paa een Gang, reiste sig op, og kastede sig begge den ene i den andens Arme ned for Nandens Fødder. O tilgiv mig for dette uskyldige Varns Skyld, tilgiv den ømme Moder.

Moder! spurgte Rybezah! endnu forfærdet. Du, Moder! til dette Varn! og han Faderen? sig mig hvorledes? hvorledes er du kommen paa Klippen. Begge de Gamle hørte med stedse stigende Forundring. Du Hysterinde, raabte Nanden, du kunde saa bedrage mig?

Ah, Kiærlighed sukkede Agnes.

Balduin omfavnede hans Søn. Seer du nu? sagde Balduin med en betydende Miine til Nanden.

Ry.

Nybezah! loe høit. Sandelig raabte han, du har seiret over mig, og jeg tilføjer dig endda oven i Riøbet Bevist for din Seier paa mit Hoved. Nu da, raabte han, naar jeg ikke var i Stand til at vogte en Pige, saa er vel intet Menneske. Saa tag din Kone, Hermann, jeg er hendes Fader. Klippen og mit Venkab være Ederes Brudekat. Hermann sank glad i Agnes's Arme. Balduin signede sine Børn og sin Sønnesøn. Nybezah! raabte; det seer jeg, Naturen gav Kierlighed sin heele Almagt. Og, raabte Agnes og Hermann i det de omfavnede hinanden, den gav elskende Hjertets Himmels Salighed.

C. B.

Denne Scene af en hidindtil utrykt Roman, tagen af Maanedskriftet Der Kosmopolit ønsker Oversætteren maatte i lige Grad moere Euphrosynes Læserinder, som den har moeret tvende af Oversætterens Veninder, for hvilke han først læste den. Dersom den heele Roman ligner denne Rapsodie, der i Oversætterens Tanker kan læses som et Heelt for sig selv,

da

da skal han og oversætte den, naar den engang
udkommer. Oversætteren.

Fragment.

Af Fru Silsverbjelm.

Hvad var da min Lidelse? Skjæbnens Forure-
telser? — Nei, Indbildningens. Med en oprørt
Følelse strakte jeg mit forskende Blik over et Rum,
som ei tilkommer mig. Alt var fremmed, —
alt forøgede min Rædsel. De blik indbefattede
Seflers Skjæbne og jeg daanede af Smerte. —
— Og nu — disse Rædselens Dage forsvinde,
Taarerne standses, og jeg begynder at smage Fre-
dens salige Ro. Endnu omgivet af hørende
Storme føler jeg ej deres Susen i min Siæl.
De true — jeg kan ej forstrækkes. Haabet, den
sødeste af alle Følelser, modsætter sig deres Ind-
tryk; og jeg seer, at det Nærværende er tungt ene
i Sammenhæng med et Tilkommende. Dette
forstrækker mig ej meere. — Jeg troer, jeg dyr-
ker et Gorskyn. Han befaler over alle skabte Væse-
ner: — de lyde. Uden hans almene Styrelse
fulde

fulde Dølgen drukn: Dalsen, Stormene ødelægge,
 Lynet knuse: hele Naturen komme i Forvirring
 og Uorden, jeg seer de Parter, som i tredive Aar
 have givet mig Føde, — den Hytte, som lige-
 saalange havde beskyttet min Hvile. Herandrin-
 ger herse der, men endda tjener Alt til sin Bes-
 temmelse. Medens Hytten ældes, vore de Gra-
 ner, som skulle give mig nyt Læ mod Vinterens
 hæftige Slinger. — Jeg veed ej hvorhen Skjæb-
 nen fører mig; men jeg veed, at den styres af Fors-
 synet, og jeg er fornøiet. I Dag straalet Solen
 med en fortryllende Pragt: i Morgen indsvæbes
 den kantske i mørke Skyer — Vjerge bave ved Tor-
 denens Vælde, Lynet gennemtrænger de tætteste
 Lunde; — men Rødselen forsvinder — Parken er
 forfrisket — Luften er renset: — Alt dette tjener
 til at holde Naturen vedlige. Sorg og Glæde
 omskifte i mit Liv. Begge opilde min Siæl.
 Jeg kunde ej være Menneske uden Følelser og
 Deeltagelse, ej lykkelig uden at have prøvet
 Ulykken.

Adspredte Tanker.

Alf Bru Silfverbjelm.

Er et glad Liv ej min Vob, saa kan jeg være
lykkelig ved et roligt.

Det er lettere at taale en Ven, som har
forurettet os, end den som har fundet os skyldige
i Brøde.

En Urimelighed er det jo at paaatae, at et
Menneske ligesaavel kan være, som synes saadant
som det vil? De kaade Fejl, som nage vore Inders
a Harg. i D. + D. ste,

ste, under Udvøelse de største Dyder, ere os medfødt *): og den som aldrig har behøvet at følge sig, har enten aldrig været i nogen Fristelse, eller ogsaa aldrig vel gennemgaaet den. Udsiden forvarer jo Kjærnen?

Alt for faa Omforger ere ikke nyttigere end for mange. Menneſket kan umuligen være uden Bekymringer; og de uforudsagte volde mere Lede, end de nødvendige.

Det egner ene en svag Dyd at være fremmed for sig selv: og selve Beskedenheden, som saa sjelden er skilt fra Fortjenesten, er en delikat Overbevisning, som opløfter Sielen over alle Bidnesbyrd udenfor sig.

Fro

*) Dette er en rigtig Sætning: enhver kan ville, hvad den bør ville. U d g.

Frokosterne i Landsbyen.

Anden Frokost.

Klosteret og den lille Kund.

Da vi vare samlede i Buegangen omkring Theeborder, tog vor elskelige lille Gamle saaledes Ordet:

Troer De paa Stjerner? jeg, mine Venner, jeg for min Part, troer derpaa; jeg smigter mig selv med at have en, og De vil alle være enige i at jeg har Grunde derfor. Min Stjerne vilde da, at, for bedre at faae mig til at glemme og bedre at bringe min unge Mand af rette Vej — (thi han havde for at see mig forsøgt alle de Midler, Elskov og Daarlighed opfinde) udtænkte min Farbroder at føre mig, uden Parm, til Abbediet Pont-aux-Dames, hvor han havde Forbindelser.

Abbedinden gav ham sit Ord, at jeg skulde være utilgængelig og usynlig for alle Mandfolk; og saameget som det beroede paa hende, blev jeg det hun havde lovet. Min Farbroder havde betroet hende at jeg havde i Hovedet et lidet Korn

kjærlig Galleskab, som jeg maatte helbredes af, sagde han; og Kjærlighed var Abbedinden en Torn i Djet. Jeg veed ikke hvad den havde gjort hende; men den Ulykkelige kunde ikke uden at gysse høre dens Navn. Gud være hendes Sjæl naadig! hun vaagede saare nøje over mig; men denne Narvaagenhed forulejlighede mig ikke det mindste, thi jeg havde hverken Middel til eller Haab om at give det eneste Bæsen, jeg tænkte paa, Efterretning fra mig.

Han maa være bleven træt, sagde jeg, af at kalde mig med Djnene; og mistvirlende om at see mig igjen, maa han have glemt mig. Ak! han har gjort vel. Hvi kan jeg ikke ogsaa glemme ham! Jeg havde taget med mig min eneste Trøst, den lille Bagtelhund, som jeg havde fra ham; og det var den, der modtog mine Klager. Denne Fornøjelse blev mig misundt; og saa Dage efter min Ankomst betydede Abbedinden mig, at jeg maatte skille mig ved den. Hverken mine Taarer eller mine Bønner kunde bøde hende og hele Klosteret var Vidne til min Trøstesløshed.

Kjære lille Florette! Havde man i sinde at drukne dig, eller overlade dig til de Forbigaaende? Lykkeligvis foreslog en af mine Selskabsystre, som tog Deel i min Smerte, mig, for at formilde denne, at sende Florette til sin Moder og anbefale hende den. Hun var fra Rosay, en liden Bye nærvæd Klosteret; og naar hendes Moder kom at besøge hende, vilde hun bringe min lille Bagtelhund med sig; jeg skulde undertiden see den igjen. Det var for mig en usigelig Trøst, og jeg betragter som et Forvarsel den Fornøjelse, jeg sølede derved. Jeg sendte da Florette til min Venindes Moder. Brevet hvormed jeg ledsagede den skulde have bevæget dem til Medynk. Abbedissen selv blev rørt derved; thi man skrev intet som hun jo saae: saadan var Klosterets Lov.

Jomfru Nuisy (det var det unge Fruentimmers Navn) var langt fra, at ride hvilken Ret hun havde erhvervet sig til min Erkjendelighed; hun sølede ikke Værdien af den Skat, der var hendes Moder betroet; og naar jeg sukkende, med Taarer i Øjnene, talede om Florette, loe hun over min Barnagtighed. Hun var meget

lykkelig! Hun havde fra sit Vindue intet seet som mætrede hendes Hjerte.

De begriber mit Hjertes Tilstand. Hvad var der blevet af hin uhyggelige unge Mand? Hvad tænkte han om mig? Tænkte han endnu paa mig. Hvormeget var han ikke at beklage, om han elskede mig bestandig! og hvormeget var jeg det ikke, om han ikke elskede mig mere! Disse Gdeer forfulgte mig, forlode mig ikke mere hverken sovende eller vaagen; og imidlertid var Gjensigten for min Uro ikkun et Par Smaamil fra mig.

Som Soldcontroleur i Meaux, og i den Tanke at jeg bestandig var i Fængsel hos min Onkel, fortæredes han af Kjærlighed, af Uergjerrighed, af Utaalmødighed efter at komme frem og at kunne tilbyde mig en Lykke anstændig nok til at erholde mig af mine Paarørende.

Da hans Embedsforretninger endelig en Gang havde kaldt ham til Rosay, og han befandt sig i et af de Selskaber, de smaa Byer danne, seer han paa Skjædet af et af de Fruentimmere som vare tilstede en Vagtelhund gandske lig den,
han

han havde givet mig. Ligheden tiltrækker sig hans Opmærksomhed; han nærmer sig, han holder af den lille Bagtelhund, han lovtaler dens Skjænhed, og i det han holder af den, gjenkjenner han den Bjælde, det Halsbaand, hvormed han havde smykket den. O! Madam, udbrød han ivrigt, hvorfra har de faaet den nydelige lille Hund?

Fru Luise ønskede intet hellere end at fortælle dens Historie. Al! sagde hun, det er af Medynk at jeg har forundt den Fristed. En ung Person, min Datters Selskabsyster, havde bragt den med i Klosteret, hvor de ere sammen. Klosterlovene tillode hende ikke at beholde den der. Det stakkels Barn vidste ikke til hvem hun skulde betroe den; hun var utrøstelig. Min Datter har et godt Hjerte; hun kunde ikke see hende i denne Tilstand, uden at røres over hende og begge to bade mig bære Omsorg for dette uskyldige Dyr, som, uden mig, skulde have været forladt. For at gjøre sin Fortælling mere bevægelig, lod hun mine to Breve læse (thi jeg havde skrevet hende nok et for at takke hende for den Gæstfrihed, hun

havde været saa god at unde Florette) og alle bleve bevægede derved.

Jeg overlader til Dem at forestille sig det Indtryk, saa haandgribelige Vidnesbyrd paa den Pris jeg satte paa min unge Elfers Gave, gjorde paa ham. Med et frømtet Smil over den naive Følelse, som herskede i mine Breve, bad han om selv at læse dem; og i sin overspændte Henrykkelse, slugende med Øjnene disse Træk gjorde ved min Haand, tilbedende denne Underskrift, Philippine Oray de Volsan, som han for første Gang saae, var han nærvæd at dse af Længsel efter at kysse den. Men denne Længsel holdtes tilbage af Frygt for at røbe sig.

Han indlod sig temmelig i Samtale med Fru Muisy, talde med hende om hendes Datter, lod hende sige alt hvad hun vidste, og alt det han vilde vide om det Kloster, hvor jeg var fange. Hun holdt udførligen Portale over den fuldkomne Tryghed, Uskyldighed der nød, over Fru Abbessens Narvaagenhed, over hendes yderlige Strængheid i at at forbyde al Afgang, al udvortes Forhindelse; og Slutningen blev, at
en

en streng Indelukkeelse, ugjennemtrængelige Mure, endog utilgængeligt Tralværk, og uovertalelige Dørvogterfær adskilte mig fra hende : sørgelige Gjenstand for Betragtninger !

Jeg var der, derpaa var han sikker ; men et uforsigtigt og fejlslaget Forsøg paa enten at skrive mig til, eller at see mig, skulde udrive mig fra dette Kloster, og føre mig længere fra ham, uden at han skulde kunne gjenfinde mine Spor. En himmelsendt Lykke var denne korte Afstand imellem hans Post og mit Opholdssted ; en endnu meget forunderligere var Mødet af den lille Hund ; men jo kostbarere denne Lykke var ham, desmere maatte han holde paa den.

Førend at angribe Pladsen, begyndte han med at bespejde Forstandningen og alle Omgangene. Intet Haab om at trænge did ind, intet Haab engang om at nærme sig til Talegitteret. Han opdagede endelig, at unge Bønderpiger fra Avlsgaarden i Nabolaget bragte til Klosteret snart Potter med Gløde, og snart Blomster eller Frugter som Klosterets Kostgængerinder kjøbte ved Tralværket. Han var blond, det har jeg

allerede sagt Dem, og havde endnu paa Hagen disse Duun, som er en smuk Huds Blomster. Han saae intet lettere, intet sikrere at gjøre, end at klæde sig som Bondepige, og, med Bøtte paa Hovedet og under Armen en Kurv fuld af Blaa-blomster og Roser, at fremstille sig ved Klosterets Talegitter.

Jeg indfandt mig der med mine Selskabsystre; og uagtet jeg ikke havde seet Elosan uden temmelig langt fra, gjenkaldte disse blaa Dine og disse blonde Lokker mig hans Billede. Den letteste Lighed skulde have været nok til at tildrage sig min Opmærksomhed; men jo mere jeg betragtede ham, des større blev min Bevægelse. Endelig, imedens mine Selskabsystre fore over Blomsterne fæstede jeg mine Dine paa hans; og et Forstaelsens Øjeblik var for mig et Lysets Træk. Nu, Gudsue, afkjøb mig mine Blomsterkoste, sagde han til mig med en sagtnet Stemme; see der er en, jeg omhyggelig har bundet. Jeg tog den; og i det jeg betalte den, saae jeg Skreven i den Haand, han rakte mig: den er for Dem. Aldrig følede jeg sliq Bevægelse. Det Indtryk, mit

mit Hjerte modtog ved Lyden af denne smme Stemme, som jeg for første Gang hørte, den Henrykkelse hvori jeg var ved saa nær at see disse af Kjærlighed besjalede Træk, disse Dine ganske gnistrende af Lue, og paa samme Tid Frygt for at en af mine Selskabsystre eller vore Vaapasserinder skulde blive vaer hvad der foregik i ham og i mig selv, fort: Glædens mest levende og Frygtens mest isnende Kraft paasørte mig en Bæven som skulde have forraadt os, isald Klokkens Lyd ikke havde affortet Scenen.

Mine Selskabsystre tænkte til Lykke ikke paa mig. Batten og Kurven havde hurtig Afserning; man talede ikke uden om Blondinen; og jeg fik at vide, at hun havde lovet at komme igjen tre Dage efter Christi Legems Aften, og at medbringe Blomster i Overflødighed til at pryde Kirken og Alteret m.d.

Ene i min Celle, overgivet til mine Betragtninger, eller, bedre talet, overladt til min Kjærligheds Galskab, beundrede jeg hin Stjerne der syntes at styre vor Skjæbne, og at beherske os begge, da jeg ved at løse min Blomsterkøst
for

for at sætte den i Vand, opdagede under det
Siv som knyttede Blomsterne, et Baand af Pa-
piir, hvorpaa vare skrevne disse Ord: "Himlen
elsker os, kjære Philippine; den gjør Under for
os. Vore Fjender troe at adskille os og — for-
ene os. Jeg har et Embede i Meaur, som er
ikke langt herfra. Det er i Rosay, at jeg fik at
vide, hvor De var skjult. Deres Abbedisses
Haardhed, har, ved at skille Dem ved den lille
Hund, De værdiger at holde af, sendt mig den
for at aabenbare mig Deres Opholdssted. Kjærlig-
hed har ladet mig finde dette Middel til at see
hinanden. Vore Hjerter ere indbyrdes bekendte.
Vi have vidst, at vi elskede hinanden, før vi
kunde sige hinanden det. Lad os dog forsikre
hinanden en uforanderlig Bestandighed! Begge
ere vi uden Forældre, uden Formue, men begge
ædelbaarne; det er nok. Min Glid og en Emuls
Tid skal skaffe os en sorgsrie Forsatning. Haab
og Mod, det er alt hvad Kjærlighed behøver.
Jeg behøver begge Dele; nægt mig ikke et Ord,
som giver mig dem.

Hyppolyste Closan.

Hun

Hvo vilde have været umenneskelig nok til at nægte ham det, dette saa efterhigede Ord? Jeg stræbte imidlertid at blande Følelse med Fornuft. Jeg tilfød ham, at jeg var rørt ved den Godhed, han havde endnu at sysselsætte sig med mig; men jeg beskylde ham for Uforsigtighed. Jeg fremsatte for ham Førligheden af et Kunstgreb der skulde have gjort mig til en Fabel i Klosteret, om det var blevet opdaget; og jeg endte med at raade ham, for hans og for min Rolighed, at glemme en Ulykkelig, som levede kun af en Farbroders, en Formynders Velgjerninger, og som deraf burde og vilde være afhængig. Sandt at sige, haabede jeg nok at mine Raad ikke skulde blive fulgte.

Tre Dage efter lod han sig igjen see midt i en Sværm af unge Bønderpiger, som kom om kapp med Blomster at bestrø Klosterets Kirke. Omsorgen for dermed at smykke Alteret blev betroet til Kostgængerinderne, og under Monners Opsyn vare vi tilligemed Bønderpigerne, den halve af den lykkelige Dag, sysselsatte med Krands, Baand og Dufte af Blomster.

See

See her ere vi da, min unge Elsker og jeg, paa Knæ for Alterets Fod, ligeover for hinanden, skilte fra hinanden blot ved en Kurv, hvorfra vi valgte Blomster. Begge vore Hænder svævede uden Ophør om imellem disse Blomster, uden at tørde røre hinanden. Omringet af Vidner, har jeg i mit Liv aldrig været mere urolig og bævret mere; har jeg i mit Liv aldrig tilbragt mere fortryllende Øjeblik. Jeg havde min Seddel at give; jeg puttede den under en Rose; og i Øjeblikket var den greben med en beundringsværd Behændighed. Nu blev jeg mere rolig, og jeg saa ham gaae fornøjet bort. Vi vare begge langt fra at forudsee den Ulykke, der biede os.

Misundelsen hører til Mennesker i alle Raar. Iblant Nabolagets Døttre havde Blomsterhandlerinden fra Creguy alt for meget udmærket sig ved Skjønheden af hendes Offer, og ligeledes ved en vis smagfuld, net og ædel Adfærd, som hendes Selskabssystre ikke havde. Hun blev betragtet med Kinsyge Øjne; og Ondskab fandt hos hende noget særdeles og tvertrodt. Hendes Skabning, hendes Adfærd, hendes Mine,

Mine, og saa hendes Træk, og saa hendes Stemme, og saa disse blonde Duun, der begyndte at pippe, alt dette vel undersøgt frembragte Mistanke. De mest poliske gjorde ham Spørgsmaal, som han saare hurtig undveeg ved at tage Afsked med dem; men i deres Samtaler blev hans Person gjennemgaaet saa vel at nogle vøddede paa at Blondinen var en forklædt Snushane.

Dette Ny naaede Klosteret; Abbedinden blev underrettet derom; og alt kom i Bevægelse. Ingen begribe med hvilken urolig Nysgjerrighed mine Selskabsystre sysselsatte sig dermed, og hvorledes en Sværm af unge Indbildninger gik fra Gisning til Gisning. Jeg paasørte mig selv en uohørt Kamp for at adsprede min Forfærdelse, og jeg tog Plads iblandt dem som fandt Tingen utrolig.

Alle hine unge Bønderpiger havde lovet at komme igjen Dagen før Helligdagene; hun fra Cressy havde udtrykkeligen forbunden sig dertil; man ventede hende, og imidlertid havde Abbedissen ladet i Cressy selv indhente frygtelige Efter-

ret.

retninger. Jeg var fortvivlet over ingen at have at betroe mig til for at lade Elosan vide den Fare der truede os.

Han kom igjen, som han havde lovet, med en endnu prægtere Kuro, og med en endnu mere bestemt Adfærd. Men — den Dag kom Kostgængerinderne ikke ud af Klosteret. Dørvogtersterne ene modtog Ofterne; og man lod de unge Bønderpiger sige at Fru Abbedissen vilde takke dem ved Talegitteret. De indfandt dem der; og efterat have holdt en Lovtale over deres Nidkjerhed, affærdigede Abbedissen dem. Jeg aandede igjen, da jeg erfarede at hun fra Cressy var den eneste man havde holdt tilbage og at Abbedissen tilspurgte hende.

Hvorfra er J? spurgte hun hende i en Dommertone. Han begreb let at man for at rage ham i Løgn, kun ventede hans Svar; og virkelig var Blondinen fra Cressy der ingenlunde bekjendt. Han var deran; han maatte undvige, jeg maatte ræddes; og lod han sig overvælde af Spørgsmaal, var han forloren; til Lykke faldt det ham ind at give Abbedinden Snak for Pengene.

Jeg

Jeg er fød i Cressy, Frue, sagde han; og jeg var der endnu, om ikke en Ulykke havde truffet mig der, og nødsaget mine Forældre til at tage hen til Bondebyen Roise, for at unddrage mig fra en Ransmands Forfølgelser, som vilde bortføre mig. — Bortføre Eder? — O Gud! ja Frue; i en Alder af sexten Aar kom det kun an paa mig at have ladet mig bortføre af en ung Mand fra Hoffet, som ofte kom til Cressy, og, anvendte tusinde Rænker paa at forføre mig; men, Himlen skee Tak, jeg saldt ikke i denne Bedragers Snarer. Og see, nu fortæller han hende den unge Mands Forsøg, Angreb, Kunstter; hvorledes han forfulgte hende i Haver, i Lunde, og med hvilken Iver han anraabte mig om at tage til Paris for der at blive en Dame af Stand.

Jo mere Liv han gav sine Malerier, des mere undredes Abbedissen opmærksom, bevæget, urolig, over, at en ung uskyldig Pige var undsluppen Forførelsen; og ved hver ny Fare, ny Urolighed. Udbrød hun, den Ulykkelige! han var ung, siger I; og han var ganske og af en

elskverdig Skabning? — Ja, Frue, han var
nydelig, velskabt, det tilstaaer jeg; men uagter
han ogsaa var saare blid, saare smigrende, leed
jeg ikke derpaa, thi der var i hans Blidhed et
Træk af List og af Ondskab: ved hans Dine over-
alt var noget Besynderligt; snart vare de smæ-
gende, og snart vare de dristige og rindrende,
som to Stjerner. Da sagde han mig de sømme-
ste og utroligste Ting. Jeg vilde heller intet
troe deraf. Men jo mere jeg gjentog, at han
var en Løgner, desmere svor han paa det Mod-
sætte. — Ak! min Datter, man maatte flye
ham. — Ah! Frue, jeg gjorde intet andet end
undveeg fra eet Krat til det andet; men han vidste
bedre end jeg alle Gjenvejene og jeg fandt ham
gjen uden Ophør. Undertiden var jeg aandeløs
iog saa træt at jeg maatte hvile mig i Græsset. —
I Græsset! — Da løb Klager og Suk for mine
Fødder. — For Dine Fødder, mit Varn! —
Jeg skammede ham ud derover. Det klæder
smukt, sagde jeg til ham, for en ung Mand af
Deres Stand at ligge for en Bondepiges Fø-
der! Han svarede mig, at Skjønhed var Verdens
Dronning

Dronning. Opbragt derover maatte jeg endelig
nøde ham til at rejse sig; og jeg havde endnu
megen Møje med at rive mig løs fra hans Hæn-
der. Jo mere jeg stødte ham tilbage, desmere
kyskede han mine. Hvilken Dumdriftighed! sagde
Abbedissen; han kyskede dine Hænder. — Og
dersom De havde seet, Frue, hvilke Djekast han
gav mig i det han kyskede dem! Det er ikke alt.
— Hvad da! — Skulde De troe det, Frue?
han havde en Dag den Driftighed at liste paa
min Finger en rig Demant; men jeg, jeg kastede
ham den i Næsen og sagde til ham: Vort, min
Herre, med sligt; vi bære ingen Ring, uden den
vor Mand giver os. — Meget vel, min Datter!
og siden, haaber jeg, har han ladet Dig i Roe?
— Af nei, og jeg havde endnu Ondt nok at
friste. — Men, uforsigtige, Du tøvede ogsaa
længe med at underrette Din Fader og Moder!
— Af! Frue, hvergang han havde bedrøvet mig
bad han mig saa ydmygeligen intet at sige derom,
antaahte mig saa mange Gange om Tilgivelse, og
med saa bønfsaldende en Stemme at jeg havde
Taalmødighed af Frygt for at gjøre os ham til

Fiende. Endelig imidlertid, en Dag da den Ondskabssfulde overraskede mig ene som jeg plukfede Jordbær ved Indgangen til Skoven, om Morgen, i det Øjeblik da Fuglene vaagne . . . —

— Al! Ulykkelige, hvad vilde du der? — Jeg har sagt Dem det, Frue, jeg vilde plukke Jordbær. Men jeg seer, at det er silde, min Moder maatte blive bekymret. Det er Tid at jeg begiver mig paa Vejen. Et Øjeblik, sagde Abbedissen, jeg vil i det mindste vide . . . —

De skal faae Alt at vide, Frue: jeg kommer igjen i Morgen, og fortæller Dem det Øvrige. Men dersom jeg tøvede længere, vilde min Moder skjænde, og De vilde dog ikke, at min Moder skulde skjænde paa mig. Ved disse Ord bøjede han sig ærbødigen for hende, og forsvandt som et Lyn.

Hvilken Tildragelse, sagde Abbedissen! der seer man hvad Ufskyldigheden er udsat for i Verden! jeg skjælver i Sandhed endnu for hende; og jeg længes efter i Morgen, for at see hvorledes hun har kunnet trække sig ud derfra.

Dagen efter ventede hun Blondinen med den mest levende Utaalmodighed; men Blondinen kom ikke igjen. Abbedissen, som nu ikke mere tvivlede om at hun var gjækket, blev rasende opbragt derover. Hun lod i Roise anstille de samme Efterspørgseler som i Cressy. Udsendingenes Evar blev, at de der intet Spor havde fundet af denne Blomstersælgerke; at hendes Komme til Klosteret var en Snak for Landsbyerne i Raabølager; og at man der var overbevist om at Blondinen var en Blondin. Jeg skjævede; thi mine Selskabsystre havde hørt Alt og fortalt mig Alt. Den Troløse! Den Nedrige! sagde Abbedinden, han har bedraget mig, og med sine Løgne har han troet at undgaae mig; jeg skal ramme ham, og han skal komme til at fortryde det. Nu søger hun i sit Hoved om hvo den Skjælm kunde være, og hvo iblant os kunde have trukket ham did. Snart fæstede hendes Ideer sig paa mig. Hun vidste at jeg bar i mit Hjerte hin Kjærlighed, som min Farbroder havde betroet hende. Hun skrev ham Hændelsen til, og beskrev ham hin farlige Forsører. Truffen af Ligheden

ilede min Farbroder saare hurtig til Blancour for at faae at vide, hvor han havde ansat den unge Fuldmægtig. S Meaur, sagde Finanzmanden. S Meaur! De har der gjort noget smukt, sagde min Farbroder. Det var i Nærheden af Meaur, at jeg havde stjult min Myndling. Han har faaet det at vide, han har taget hende udaf Rødet; De skal faae at see hvad der er foregaaet; Abbedissen skriver mig det til.

Allerede stødt over sin Søns Misgunst, blev Blancour det endnu mere ved den Bommert de havde begaaet, min Farbroder og han, den ene uden den andens Vidende, ved at bringe den yndede Medbejler nærmere til mig; og før at befrie sig des sikrere fra hans Efterstræbelser, besluttede han at lade ham sætte fast. Premierministren var en gammel Prælat som lod andre gjøre Bod for hans Ungdoms Smaaasynder: og vor Fiende havde hos ham mere Indflydelse, end behøvedes til at sælde en Ustyldig.

En ung Mand's Dumstriftighed, som, ved Hjælp af en Helligdag og under Paaskud af Nidfærthed for at pryde Altene, havde forklædt, som

som Pige indsneg sig i et Kloster for der at overraske en ung Faderløs, han alt i hendes For- mynders Huus havde forfulgt; denne Dumbdriftig- hed blev Cardinalen forestillet, som en forbry- derisk Vanhelligelse i allerhøjeste Grad. Den Gamle var endnu godhjertig nok til at see kun Pletfindighed i det som hans Raads Kasuister kaldte Kirken's Forhaanelse; og nogle Aar i Saintlazare syntes ham en noksom streng Røvelse for en Fejl hvis Undskyldning han fandt i sine Elfskovs Grindringer. Elsan saae sig da bort- ført, og blev bragt til Saintlazare.

Abbedissen havde ingenlunde aabenbaret min Hemmelighed, og havde end ikke tilkjende- givet mig at hun var underrettet derom; men i hele Klosterets Nærværelse forkyndte hun at den Forvovne var straffet, og nævnede det Huus hvori han var bleven indsluttet. Ved Navnet Saintlazare blegnede jeg, gysede jeg; jeg saae at alle Dine vare fæstede paa mig, og at min Smerte forraadte mig. Nu vel, ja, udbrød jeg i det jeg lod mine Taarer frit Løb, jeg er Aarsagen til hans Ulykke; men jeg kalder Himlen til

Vidne paa at jeg er den uskyldige Karsag, og at der er intet Strafværdigt i hin Ulykkelige's Hensigter.

Hvad Dem angaaer, Jomfrue, De er uskyldig, derom har jeg ingenlunde tvivlet, sagde Abbedissen; og Døviset paa at jeg troer det er at De er endnu her. Men gjør ikke Fordring paa at retfærdiggjøre en ugudelig Forsøger, en vanhellig Kirkeraner, siden De tvinger mig til at sige i hvad Grad han er Forbryder. Mine Taarer flød dobbelt hæftige; og uagtet den Stolthed, jeg satte imod min Ydmygelse, kunde jeg ikke gjøre den Modstand; jeg besvor Abbedissen at udvirke af min Farbroder at han vilde give mig et andet Opholdssted; hun lovede mig det: men enten hun håabede at berolige mig, eller min Formynder gav sig Stunder for at indstutte mig end sikrere, eller han, for at føre mig tilbage, vilde trætte mit Mod, nok: man lod mig sukke, og fortæres af Smerte.

Det var ikke mere Tralværet, det var ikke mere mit Klosters Mure som bandt mig, det var Saintlazares Mure: paa mit Hjerte hvilede
hele

hele Vagten af Hængelaafene og Slaaerne som indsluttede den unge Ufskyldige. Der var det at en uretfærdig Magt med Haardhed overvældede den hvis hele Brøde var at have elsket mig for meget. Jeg saae ham ene, trøstesløs, fortvivlet, maaskee i sin Smertes Anstod tvingende sine Vogtere til paa ham at øve deres ubøjselige Grumhed. Ved dette Skilderie, der uden Ophør var nærværende for min Tanke, oversvømmede jeg min Seng med Taarer, og jeg fyldte min Celle med Klager, som maatte gøres. Mit Fængsel blev mig rædsomt; jeg besluttede at ud-
drage mig deraf. Det lykkedes mig med Livs-
fare; og Gartnerens Snore, borttagne en Aften af hans Hytte, sammenbundne i Trin, hængte til mit Vindue, og til Grenene af et Træ, hvis sidste Grene strakte sig ud over Muren, bleve det farlige Middel, jeg anvendte for at undslye. Men undsluppen denne Fare og fri endelig paa Marken, ved Dagens Anbrud, hvad skulde blive af mig? det er det Interessante.

Jeg havde mere end eengang i Klosteret hørt tale om en gammel Præst i Nærheden, den

blideste, mest overbærende, tjenstvilligste Mand. Det var Præsten i Mareuil. Man havde ladet mig see hans Bue og Bejen dertil. Min Plan var at gaae hen og kaste mig for hans Fødder, at bede ham om Fristed, og betro ham den modige Beslutning jeg havde taget; men jeg maatte, uden at opdages, naae ham, og dertil havde jeg ikke mere Tid. Arbeidet med min Undvigelse havde medtaget Nattens Timer; og da jeg endelig saa mig fri paa hin Side Muren af Klosteret, slog Dagens Frembrud mig, i det den bestraaede mig, med en ny Forsærdelse. Bønderne skulde see mig og angive min Flugt, man skulde anholde mig, bringe mig tilbage i mit Fængsel. Hvilken Skam for mig! hvilken Forbrydelse vilde man ikke gjøre mig af at være undvegen herfra! jeg Ulykkelige! det var intet at see mig, fange igjen; jeg skulde see mig vanæret. Mit Mod forlod mig; jeg gav mig til at græde. I det jeg græd, anraabte jeg Himlen, jeg tog den til Vidne paa mit Hjertes Ustyld; paa Knæ anbefalede jeg den en stakkels Forladt, som var bragt til yderste Fortvivlelse.

I det

Idet jeg holdt min Bøn bemærkede jeg, paa Quincys Side, en liden temmelig tyk Lund, og det faldt mig ind at skjule mig der indtil den følgende Nat. Der skal jeg finde Vand, sagde jeg til mig selv; og Hungeren skal jeg udholde.

Jeg begav mig paa Vejen til Lunden; og efter at have skjult mig vel der, drog jeg Bøjret siddende paa min lille Pakke, og med Tak til Himlen fordi den havde budet mig dette Tilflugtssted. Skulde De troe det? Jeg sølede endog en Smule Fornøjelse i der at høre Fuglenes Sang; og alle hine Ideer om Frihed, Kjærlighed og Lykke, som deres Stemme vækker i Sjælen, sønede min i et sødt Drømmerie. Jeg fandt Fornøjelse i at see Kaninen og dens Familie lege rundt om mig, og "at gjøre Morgenrøden deres Opvartning imellem Thimianen og Dugen."

Jeg forudsaae ikke at det for mig skulde være Uarsagen til en af de rædsomste Farer, man i min Alder kunde løbe.

En Skovfoged gaaer med Flinten under Armen over Sletten og nærmer sig Lunden hvor jeg var skjult. Ung og raske gif han med saadanne

danne Skridt, at han saare hurtigen kunde naae mig, om jeg vilde flygte; og jeg havde ikke Styrke dertil. Forsærdet ved hans Nærmelse gik jeg endnu dybere ind i det Tykke af Træerne, og der holdt jeg mig ubevægelig uden at torde drage Bejret. Den Fare at rammes af det dræbende Bly faldt mig slet ikke ind; Frygt for at opdages syffelsatte mig ganske aldeles.

Jægeren gik nogen Tid rundt om mig, og med eet saae jeg at han sigtede lige paa min Bust. Skuddet gik af, Blyet hvinede rundt om mig, og i en Bevægelse af uovervindelig Skrak udstødte jeg et Skrig. See nu var jeg forraadt.

Fogden, næsten ligesaa forfærdet ved at see mig som jeg, udstøder ogsaa et Skrig og spørger mig om han ikke har saaret mig. Nej Himlen skee Tak, sagde jeg til ham. Ja tilvisse, Himlen skee Tak, sagde han og blev rolig. Nu betragtede han mig med en overrasket og tilfredsstillt Mine. Hvilken Skade, sagde han, og hvilken Jammer, om jeg havde dræbt saa nysselig en Turteldue! Og hvad gjør hun i denne Skov? Venter hun der sin Durik! Denne for-

tro:

trolige Tone mishagede mig. De seer, sagde jeg til ham, en Forladt som Ulykken forfølger og som søger at undvige den. Jeg opbier her Natten. Natten, sagde han smilende! Natten i en Skov, paa Eders Alder! og hvorfra kommer I? Fra et Kloster hvor man holdt mig fangen. — Og hvor har I i Sinde at gaae hen? — Til en gammel Mand ikke langt herfra, som skal være mig i Faders Sted. — Hvem er det, den Gamle? Jeg kjender hele Nabolaget. — Tilgiv, det er en Hemmelighed. — Eders Hemmelighed, jeg gjætter det, mit smukke Barn, der stikker Kjærlighed under. Jo, jo, disse Klostereventyrer ligne hinanden allesammen. Der er altid Kjærlighed i Spillet. Ja, jeg vædder paa, at I har en Elsker, som man forbyder Eder at see og at det er derfor I er undvegen. Tilstaae det ligesvem. Ved at finde mig her, sagde jeg til ham, har De Ret til at forestille Dem alt hvad Dem behager, men Himlen er mit Vidne at der er intet som strider imod Erbarhed og Ufskyldighed i min Opsørsel.

Under

Under denne Samtale vare hans Mine sæde paa mine. Jeg sad, han stod: hans Farning var dristig; og dog havde hans Mine og hans Blik noget jeg veed ikke hvad for uroligt og tvivlsraadigt: han blev nogen Tid ubevægelig og tankefuld, begge Hænder styttede paa hans Flint; og fuld af Frygt ved hans Opmærksomhed, iagttog jeg ogsaa Taushed. Hvor gammel er De? spurgte han mig. — Sytten Aar. — Sytten Aar! og De har tabt baade Fader og Moder? — Af! ja. — Er De rig? — Nej. — Jeg er velhavende, jeg er ugift; og naar Dem intet fattes uden en god Mand Jeg er Dem forbunden; men jeg har ikke i Sinde at tage denne Bestemmelse: jeg vil endnu tilbringe nogen Tid i et andet Kloster. — Kloster! Der er intet i Verden saa kedsommeligt. Troe mig, Jomfrue, en velhavende Skovfogeds Hytte er, uden Skryderi, tusende Gange bedre, end det Njønnefte Kloster i Verden. Og nu begyndte han at afmale mig det glade Liv, vi der skulde føre. Jeg forkortede Samtalen ved at bede ham om at forlade mig og fortsætte sin Jagt: Jeg, sagde han, lade

lade Dem her alene til Natten, det gaaer ikke an. De er min Tro alt for nydelig til at forlades. Jeg forlader Dem ikke, og i Aften ledsager jeg Dem. Nej, sagde jeg, De maa forlade mig, eller jeg gaaer selv, til Trods for den Fare at gribes og slæbes tilbage i mit Fængsel. — De er da meget bange for mig? — Nej, men jeg veed, at det ikke er mig anstændigt at være her ene med en Mandsperson. — Og hvo skal bevogte Dem, naar jeg gaaer? — Himlen, som bevogter Ustyldigheden. — Det vil den gjøre vel i: thi for de unge Piger er det ikke sikkert i Skovene. Og han betragtede mig med endnu mere levende Øjne. Lad mig da være, sagde jeg ham indstændig. Jeg har bedet Dem derom, paa mine Knæe besværges jeg Dem. Nu syntes han at tage sin Beslutning. De vil det, sagde hun? vel, man maa lyde Jer. Men Dagen er lang; har I noget at leve af? — Ak! nej, jeg har intet. — Jeg vil lade jer beholde Brødet og Vinen, jeg havde bestemt til min Frokost. Tak, sagde jeg til ham, men I maa tillade mig at betale jer denne Tjeneste. Jeg havde taget min Vørs op; men han

var

var ædel nok til haardnakket at afflaae de Penge jeg bød ham. Jeg takkede ham; og som den sidste Godhed bad jeg ham om Tausshed. O! hvad Tausshed angaaer, sagde han smilende, den maa betales mig; og jeg vil have intet mindre end det lille Hjerte som hænger der paa denne nydelige Barm. Jeg vilde nødig skille mig ved det, sagde jeg til ham. Jeg har imidlertid megen Lyst dertil, faldt han ind med tindrende Øjne! lad mig i det mindste kysse det. Og i det han sagde disse Ord, førte han Haanden did. Jeg soer forstrækket tilbage.

Ved at see mig blegne, standse han; og efter et Øjeblik's Tausshed sagde han til mig med en afbrudt og næsten qvalt Stemme, jeg er ung, men jeg er en brav Karl; ja, det er jeg, og det vil jeg være. Lev vel, jeg vil ikke være den som vil misbruge den Tilstand hvori De er. Men bliv ikke liggende i denne Lund; nej, troe mig, bliv ikke liggende i den. Jeg vil lige indtil Natten vanke her rundt om, for at passe paa Dem; men langt fra. De skal ikke igjen saae mig at see.

Jeg har siden anstillet Betragtninger over den voldsomme Forsætning hvori jeg saae denne

Jeg

unge Mands Sjæl, over hans Stemmes Forandring, over den Ild, som belivede hans Ansigt og fremsprang af hans Dine, over det uroffelige og slugende Blæk, han fastede paa Guldhjertet, og jeg har beundret den faste Beslutning, hvormed han forlod mig, efter at have kastet sin Vinsflaske og sin Madpose for mine Fødder. Mangen Helt havde maaske ikke været saa højsjælet; og jeg tvivler paa, at Scipios Afholdenhed, hvorefter man har talet saa meget, var mere værd Lovtale end min Skovfogeds.

Jeg holdt Maaltid af hans Gaver; og da Nattens Besværliighed havde gjort mig nogle Timers Søvn til Nødvendighed, overgav jeg mig dertil. Endelig kom Natten, jeg tog Vejen til Mareuil.

I Morgen naa vi did; thi jeg har i Dag, sagde hun, gjort en temmelig lang Vandring; jeg trænger til Hvile.

Menneskets Skabelse.

En Fabel.

Af M. Lafontaine.

Efter de udsødelige Guders Billeder havde Prometheus dannet to Skabninger af Leer: et dristigt, skjønt Værk. Der stode de. Med Skarberkfjærligheds Øje betragtede han dem, og nu hidkaldede han alle de Salige for at beskue hans skønne Værk. I en Kreds om dem stode de Udsødelige, og beundrede den guddommelige Etons Kunstværk.

Lader os alle berige det med Gaver! raabte Zevs. Han lagde den mægtige Haand paa Billedets Bryst. Brystet hævede sig under hans Haand, og Liv rullede stille og skjult i Billedets Arter. Venus saae smilende og velsignende paa det levende Menneske, og Zevs's indvendige, skjulte Liv tindrede i det skønne Øje, paa Rosenfinden, straalende fra den hvide Pande og formerede sig i Lemmernes Bevægelser.

Jeg gav ham Sjælsen, raabte Gudinden triumferende.

Mi.

Minerda kyskede Menneskets Pande. Jeg gav det Guddoms-Gnist, Viisdom! sagde hun rolig. Menneskets Pande trak sig i tænkende Folder; Djet straaledes mildere, men skønnere. Det fastede studsende og tænkende Blik paa de Uddødeliges Skare, som omringede det.

Merkur berørte det tænkende Menneskes Læber med sin Stav. Hvo er jeg? raabte Mennesket; hvo er jeg? og hvorfra?

Apoll lagde sin Strengesleg i Menneskets Arm; Muserne dansede omkring det; dets Fin- gre svævede hen over Strengene; det sang sin egen Fødsel i en deilig Fabel.

Nu trængte Amor sig frem. Den lille Gud berørte Menneskets Bryst med sin Fakkell. Et Lyn foer i Menneskets Øje, en stærkere Rødme i dets Kinder. Brystet slog hestig; det udbredte sine Arme og sank til den første Qvindes Bryst, som Amor i det samme ogsaa havde berørt. Hun omfavnede Manden med vild Begjærlighed. Nu fastede Gratierne deres Slør om Qvindens Skuldre. En skønnere Rødme svævede hendes Kind. Det vilde Lyn, Amors Fakkell havde en-

kendt i hendes Dje, forsvandt i en sømmere Længsel. Hun skjulede sig i Gratiernes Elør, og unddrog sig Mandens vilde Omfavnelser. Raskende vilde Manden sønderrive Gratiernes Elør. Neppes berørte han det, førend Breden var forsvunden af hans Dje; et bedende Blik mødte Qvindens Dje; en smigrende Stemme flød fra hans Læber.

Flora smilede. De ere lykkelige, sagde hun, og vinkede. Tusende Blomster isarte Jordkloden sig. En tæt Rosenbusk trak sig sammen omkring de Elskende, og skjulede dem for Guderne Dje. Ceres gød velsignende Sæd i Jorden: en Høst stod underfuld frem omkring Rosenbusken, og skønne Frugter bøiede sig ned ad Grenene.

Vulkan gav dem sin Ild og sine Konster. Juno sagde til Zevs: Du gav dem Liv; jeg formerer det! Og fra den Tid af kaldede Guderne hende Lucina. Mars gav Manden Vaaben og Mod. Kort, alle Guderne gave de nye Mennesker hvad de formaaede. Prometheus takkede dem smilende, og de steg igjen op til Himlens fald.

salige Boliger, glade over, paa nærende Jord at have efterladt lykkelige Mennesker, en Guderne lignende Slægt.

Men Prometheus, bekymret for sine Menneskers Lykkelighed, nedsteg i den altbestyrrende Skjebnes hellige, dunkle Grotte, og anraabte den herskende Gudinde om en Gave, som kunde lykkeliggjøre de nye Mennesker. Den gamle strænge Gudinde smilede. Det see! sagde hun derpaa alvorlig. Jeg vil give dem rigeligere end de andre Guder: tre Foræringer.

Prometheus takkede den frygtelige Gudinde. Og mig ikke Din Tak, begyndte hun atter, før end Du kjender mine Gaver. Det er anderledes Foræringer, end de Guderne gave. — Guderne give intet uden hvad der er got, sagde Prometheus tvivlende; nævn mig Dine Gaver, store Gudinde!

Guderne skænkede Dine Mennesker guddommeligt Liv, og gave Billedet af Støv evig Kraft. Jeg giver dem Spønnen. En Deel af enhver Dag skal Menneskets Følelse være udslukket; med døvede Sanser skal han ligge der, og

hverken see Solens frydsulde Skin, eller Jord-
den, eller Himlen. Som en Billedstøtte af Leer-
skal han ligge uden Bevægelse, og Livet skal da
skjule sig alene i Hjertets Slag.

O Frygtelige! raabte Prometheus forfø-
ret: vil Du fordærve Guderne's Gaver? O lad
Mennesket beholde Nydelsen af Livet, Synet
af Solen og Følelsen af dets egen Kraft!

Skjæbnens Gudinde smilede. Jeg elsker
Menneskene, sagde hun blid og formanende; men
det beroer paa Dig, Japetide, om Du vil mod-
tage mine Gaver.

Din anden Foræring, Gudinde?

Guderne skænkede Mennesket Guddoms-
Gnisten, Tænkraft. En Deel af denne Kraft
vil jeg tilintetgjøre; jeg vil give dem Glemsel.
Den skal kaste et let, skjulende Slør over Forti-
den. Fortidens Billeder skal kun være lette,
forvirrede og usynlige for dem, ligesom Skyg-
gerne, ikke klare, levende og tydelige, saaledes
som de ere det for Guderne.

O Gudinde, sagde Du ikke nylig, at Du elskede Menneskene? Jeg skjælver for Din tredje Gave.

Guderne gave Mennesket Liv. De skal glæde sig derved; men kun til en Tid. Da skal Døden, min tredje Gave, nedbryde Livet. Det Legeme, som Du dannede, skal igjen vende Støv. Erindringen om Mennesket skal forgaae, og Guderne Aande, som besjelede dem, skal igjen vende tilbage til Guderne.

Prometheus sittrede. — Attraaer Du ikke mine Gaver, vedblev Gudinden, alvorlig og roslig, saa staaer det til Dig. Mennesket maa da see til hvorledes han uden disse Gaver kan vende lykkelig. Ønsker Du dem eengang i Tiden, saa begjær, Skjæbnen er stedse god, giver, endog imod sin Villie, de bedste Gaver.

Bedrøvet forlod Prometheus Gudindens Grotte, og vendte tilbage til sine Mennesker. — Hvilket Syn frembød sig for hans Øjne! Den guddommelige Krafts Udmattelse laae i deres dorske, vaandesfulde Miner. Deres Støv-Legeme var sjunken under det guddommelige Livs Kraft.

Lidende følede deres udmattede Legeme endnu
stedse Gudernes Landes evig virksomme Kraft.
Sufte fremtrængte sig af deres forrigfulde
Bryst. Med smertelig Længsel ventede de paa
det Øjeblik, da det udmattede, kraftløse Legeme
igjen erholdt ny Styrke til i Forening med
Sjælen at hige efter Livets Nydelse. Rædsomme
Timer, disse Asmagtens Timer, forenede med
den angstelige Følelse af Asmagten!

O Gudinde! raabte Prometheus, og ud-
strækkede Hænderne mod Skjæbnens Grotte. Et
Varn med blidt Ansigt, og bekrandsat med Val-
mue, svævede fra Grotten af igjennem Lusten
med ndslukket, omvendt Fakkell, Gudernes fryg-
telige Tegn paa Forstyrrelse. I mindre og min-
dre Kredse omsvævede han med umærkelige Flag-
germuus-Vinger Mennesket. Stedse dybere sank
Menneskets Hoved imod dets Bryst; dets Blik
blev stedse mattere; ubemærket lukkede Øjet sig.
Begge sank de ned paa Græsset, og den blideste
Molighed forjog Livs-Mærkerne af Ansigtet og af
de hvillende Ledemøder. Mennesket sov. Med
Følelsen af Livet forsvandt tillige den ubehagelige

Høielse af Afmagten. Ny Styrke gød sig umærkeligen i Musklerne. I det de vaagnede sølede de sig begavede med fornyet Kraft. Mennesket takkede Guderne for den søde Søvn.

Nu var Mennesket lykkeligt, længe lykkeligt; og Prometheus ønskede sig ikke Gudindens andre Gaver. Kvinden blev Moder; glade Børn spøgde imellem Blomsterne omkring Menneskene, og forøgede deres Lykke. Der sadde begge de glade Forældre i Lovhytten; deres Blik gjennemføre den forbigangne Tid, og vendte stedse med Tilfredshed tilbage. Deres Hjerters Omhed tiltog daglig, og fik ny Styrke af Erindringen om deres Tilværelses første, salige Timer. Moderens Førefødte var nu bleven en Yngling. Kjerligheden førte ham i hans Søsters Arme, og selv Prometheus saae her en Omhed, en varm Kjerlighed, der var et Billede paa hin søde Omhed, som de første Mennesker sølede. Denne Kjerlighed fandt han ikke længere hos de første Mennesker. Deres Hjerters Gld var dæmpet, Ungdoms: Kraften uddød, og, da den tredje Menneskeslægt var kommen paa Jorden, blev intet andet tilovers

Æ 5

for

for dem, end Erindringen om Kraftens og Styr-
kens fyrige, glade Vaar.

Corrigfulde sadde Menneskeslægtens Foræl-
dre hos hinanden; Avindsyge saae de henryk-
kede Ynglinge de skjælvende Moer. "Saaledes
"vare ogsaa vi!" sagde Qvinden til Manden,
"O Skade, at den Tid er forbi! Hvor kolde ere
"ikke nu vore Følelser! hvor slappede alle vore
"Kræfter! Forhadte Erindring! forhadte, quæ-
"lende Billeder af vort Foraar!" Og Qvinden
sank grædende til Mandens Bryst, som selv
trængte til Trøst.

O Stjebne, du har Ret, raabte Prome-
thens. — Gjennem Rosenhækkerne kom paa en
graa, skjulende Skyetaage, som flyvende, en
Dreng, bekrandsket med Nattens Skygger, ifklædt
snart flinnende, brogede Farver, snart et graat
Oevandt, og omsvævede de første Mennesker. Et
muntre Blik straaede af begges Øjne. De lyse
Billeder af Ungdommens Dage vare forsvundne;
som Skygebilleder, afklædte deres lyse Farver,
svævede de kun nu og da frem af en fjern Skum-
ring. De nuværende Glæder forekomme Men-
nesker

neffene l'gesaa vellystfulde, som de forbigangne. Diet var igjen muntert, Brystet let. De nøde det Nærværende, og taalede let og froe de smaae Ubehageligheder, uden at sammenligne dem med de forbigangne Glæder.

Prometheus skjævede for Gudindens tredje Gave. — Den sjette Menneffeslægt levede allerede paa Jorden. Som Auroras elskede Eithonus, saaledes hentæredes ogsaa de første Menneffer stedse meer og meer af Alder og Svaghed. Neppe havde de endnu Talens Brug tilbage; selv udstrækkede de deres Hænder imod Guderne og anraabte dem om at fjerne dem ved Udødelighedens forhadte Byrde. Prometheus bestræbede sig for at undgaae Skjebnens Gave; forgjæves. Døden faldede.

En skøn Yngling, med et blidt roligt Ansigt, og en svagt flinnende Fakkell i Haanden, kom flagerende med Sommerfuglevinger. Med et forrigfuldt Blik stod han hos det første Menneffepar. Langsomt vendte han sin Fakkell imod Jorden, og et ømt, vellystigt Smil oplivede endnu en Gang de første Menneffers Ansigter.

Erag

Evag rækkede Qvinden sin Haand til Manden. "Hvor vel bliver jeg tilrode!" sagde hun. "Jeg ligesaa!" svarede Manden og kastede endnu en Gang det matte Dje, fuldt af døende Omhed, paa den medfødtte Elskede.

Nu slukkedes Ynglingens Fakkels. En mild Blegshed udbredede sig over de Dødes Ansigter; en stiv Kulde udgød sig over Eigene; Bevægelsen var borte; Aandedrættet stod stille tilligemed Hjertet. Prometheus gjorde en Grav, og forænnede Støvet med Støv. — Sørgende over sit kjære Værks Forstyrrelse forlod han Jorden, og nedsteg i det mørke, underjordiske Skygger-Rige. Hans Kummer flyede Solens Lys.

To Skygger, lignende Billeder af hans Mennesker, svævede for ham paa Vejen til de underjordiske Floder. Skjebnens Røst lød: Skyggernes Rige være saalange de dødelige Menneskers Opholdssted efter deres Død, indtil de rensede fra det forgjængelige, kan hæve sig til Gudernes lysende Boliger.

Haand

Haand i Haand vandrede begge de Førstedes
des Skygger. De hørte Røsten, og hellig Nø-
lighed gennemføer dem.

Prometheus vendte tilbage til Jorden, og
forkyndede Menneskene Skabnens Bud. — Nu
blev Døden Livets Længsel, Dydens Haab, og
de byggede Templer for Ynglingen med den ud-
gaaende Kækkel. I Eleusis stod det første. I
hellige, hemmelighedsfulde Skikke højtideligt
holdte Menneskene det guddommelige Liv, som
af Jordens stille Grav fremspringer og opvoxer,
liigt Ceres's Sæd, indtil Himlen.

G. T. B.

Frokosterne paa Landet.

Tredie Frokost.

Præstegaarden.

Hospitalet.

Jeg skalvede da jeg kom til Præstegaardens
Port, tog Madam de Elösan igien til Orde,
da Frokostselskabet var samlet paa hendes Bæ-
relse.

Ung,

Ang, flygtig, undrogen fra mit Kloster, fulde jeg vove at komme en gammel Præst for Dinene? hvad vilde han sige om mig! og hvad vilde jeg selv sige ham? Den rene Sandhed. Dette Ord gav mig Mod. Jeg bankede paa. Et aldrende Fruentimmer kom at lukke mig op: hvad vil De? sagde hun — jeg ønsker at tale med Præsten. — Paa denne Tid? — Man har sagt mig at ingen Tid var ham ubeleilig naar Ulykkelige roge Tilflugt til ham. Man har sagt sandt, svarede hun, og strax blev jeg indladt.

Præsten tog med Scudsen, men dog med Mine af Godhed, imod mig. Min Herre, sagde jeg, først beder jeg Dem indstændig; at De vil befale dette Fruentimmer ikke at sige noget Menneske at jeg er i Deres Huus. Han kaldte paa sin Husholderske, hviskede sagte et par Ord til hende, og derpaa forsikrede han mig at jeg kunde være rolig.

Min Herre, begyndte jeg da igien, tag mig i Beskyttelse. Jeg er en Forladt, min Ulykke er uden Grændser. Dersom De slaaer Haanden af mig,

mig, har jeg ikke længere Mod at beholde Livet. Det er Rygtet om Deres Dyder og Mildhed som bringer Philipine Dray af Bal-
san for Deres Fodder.

Fortvivlelsens Beslutning, som han saas malet i mit Ansigt, gjorde dybt Indtryk paa ham, han begyndte med at berolige mig, lovede mig al mulig Tjeneste; og omsider spurgte han mig, hvorfra jeg var? — fra Paris — Hvorefra jeg kom? fra Pont aux Dames, — hvorfor jeg var rømt fra dette Kloster? For at gaae ind i et andet ligesaa helligt, men mere efter mit Sind. Her var det jeg udbredte mig. Jeg vil, sagde jeg, hellige mig til Ulykkeliges Tjeneste. Min egen Stilling lærer mig at der er intet helligere til i Verden. Jeg er fattig men jeg er stolt og jeg vil være fri. Der er en Orden som Vincent Paul, det dydigste, det mest medlidende Menneske, et Menneske som De ligner, har indstiftet til Nødlidendes Lindring. Det er en Graas-
Syssers Orden. Jeg har aldrig hørt tale derom uden med Bevægelse og Erbødighed. Jeg kender intet ædlere end disse Pigers Opofring. Det

er mellem dem jeg vil skule mig. Og dertil, min Herre, behøver jeg Deres Hielp. Gior en god Gierning ved at værdige at anbefale mig dertil. Jeg vover ikke at bede Dem at fremstille mig der selv.

Han vilde ikke trætte mig med at sige ham mere derom, og efter at have ladet mig nyde noget lod han mig gaae til Hvile. Næste Dag fortalte jeg ham en Deel af det, som de nylig har hørt, men med en Følelse og en Maanitet, som ikke mere har Sted i min Alder og som bragte ham paa min Side.

Under Fortællingen havde han betragtet mig med Medlidenhed; og da jeg havde holdt op, sagde han, vil De nu at jeg udlægger Deres Kald? Den unge Mand er i Saint Lazare, og De vil igjen nærme Dem ham. Det er den rene Sandhed, sagde jeg; min behageligste Forhaabning skulde være at lade ham vide at jeg er der. Jeg vil være der saalænge hans Arrest varer. Jeg vil anvende Tiden paa, ved gode Gierninger, at fortjene at vorde en lykkelig Kone og en lykkelig Moder. Naar han bliver fri bliver jeg det ogsaa.

Thi

Thi efter den retskafne Vincent Pauls Ord
den forbinder man sig kun for et Aar. Endelig
dersom jeg kan blive forenet med min Elskede,
vil Gud tillade at jeg ved Alteret beder ham om
denne Belønning for den Omhyggelighed, jeg
har havt for mine stakkels Syge. Men dersom
man tværtimod røver mig alt Haab om at vi no-
gensinde blive forenede, skal den Stand, jeg er
gaaen ind i, blive min Trøst.

Denne Naade at forsøde Fraværelsens Ube-
hageligheder paa misshagede aldeles ikke Præsten
i Mareuil.

Men hvorfor ikke, sagde han, tilkjende-
give Eders Familie denne rosværdige Beslutning?
De vilde betragte den som Afssind, som elskovs-
syg Fortvivlelse, sagde jeg; de vil lade den
lide derfor, som er Aarsag dertil, ja de vilde endog
være grusomme nok til at misunde os den
Sødhed at den eene vidste sig nær den anden.
Jeg har sagt Dem det, de agte intet uden Guldet,
og min Elskedes Forbrydelse er at han ikke har
det. Riv mig ud af deres Hænder, eller jeg
svarer ikke længere for mig.

Mit Barn, sagde han, dersom De havde en Fader eller en Moder, skulde al den Medlidenshed som Deres Forsatning indgiver mig, ikke fritage mig fra at sende Dem tilbage i deres Bold, men De er forladt, og, jeg tilstaaer det, en Formynders Rettigheder ere ikke ligesaa hellige for mig. Det jeg vil gjøre for Dem, er imidlertid noget uforsigtigt; og endssjænt min Alder og min Character giver mit Forhold Alvorlighed nok, føler jeg dog at jeg udsætter mig for en ondskabssfuld Dabdel. Men mindre Forsigtighed og mere Godhed har altid været mit Valgsprog; og frem for alt Mod. De higer efter det helligste Fristed, De vil antage den dydigste Stand, jeg vil staae Dem bi i dette gudfrygtige og modige Forsæt. Bliv skjult tilbage her. Naar jeg kan troe at man har hørt op med at søge og forfølge Dem, vil jeg ledsage Dem til Menneskekjærligheds Heltindernes Noviciat *) og selv forestille Dem der.

Vir

*) Noviciat kaldtes en Munks eller Nonnes Probenaar. Men det betynder ogsaa det Sted i Klosteret hvor de Nyankomne boe og opbolde sig.

Virkelig, blev jeg faae Dage derefter medtaget der, under hans Ansættelse, som en Forladt, Forsynnet havde anbefalet ham at tage sig af.

Nu var jeg da som Graasyster faa Skridt fra min Elsker. Men denne det eenes Huses Forbindelse med det andet, hvormed mit Haab smigrede sig, var strengeligen og ubetinget forbuden: og i mit Prøveaar var hvert Øjeblik faa besat med min nye Stands hellige Forretninger at den ikke lod mig et Øjblids Ro eller Frihed. Min eeneste, min sørgelige Trøst var strax ved at see de Mure inden hvilke mine Tanskers eneste Gjenstand sukkede.

Men den retskafne Præst af Mareuil havde ikke glemt os. Rygter om min Flugt, som havde opfyldt hele Naboeegnen, havde gjort den lille Florette navnkundig, og den mig tiltænkte Unåde var falden paa dette uskyldige Dyr. Madame Muisy forsagede mig lydt; min Datter, sagde hun, stod ikke i nogen Forbindelse med hende: det er alene af Medlidenhed at vi har viist den Artighed, at tage os af hendes lille Hund. Men for ikke at have noget som kommer

P 2

fra

hende, vil jeg give den til hvem som vil have den. Giv mig den, sagde den retfærdige Præst, som til Lykke befandt sig der og blev ogsaa dens Tilflugt. Men denne var den mindste af de Tjenester han vilste os.

Meauxs Bispedømme grændser til Paris's Bispedømme og heri havde min Olding til Ven en Præst af samme Tænkemaade som han. Taager Du ikke i Fasteugen tilbage over Saintlazare, spurgte han denne Præst? Kommer Du der, saa erindre Dig en ung Mand ved Navn Elofan, som for en Uflogskab, hvoraf man har gjort en Brøbe, sidder fangen der. Tal vel om ham, søg at formilde, at forkorte hans Straf; udvirk, at man ikke fordærver hans naturlige Gødhed; thi jeg svarer for at Hjertet er godt; og lad ham, om muligt, vide at han vil finde en Trøster, en Ven i den gamle Præst i Mareuil.

Disse Ord troligen gjengivne Abbeden af Saintlazare gjorde et saameget fordelagtigere Indtryk, som de kom fra en ved sine Sæders Ustraffelighed kjende og højagtet Olding og den unge

unge Mand selv i sit Fængsel havde vidst at vinde Deltagelse.

Abbeden lod ham kalde, spurgte ham om han var i Slægt med Præsten i Mareuil. Han svarede, han havde ikke den Ære at kjende ham. Du har imidlertid, sagde Abbeden, en sand Ven i denne ærværdige Lærer. Derpaa lod han sig fortælle vor lille Roman; og Closan var saa oprigtig som det var tilladt ham at være. Den fromme Abbed tænkte, at det vilde være godt at underrette Cardinalen derom; og denne Minister, som ikke habede smaa Elskovshistorier, hørte denne med nogen Opmærksomhed. "Nogle Maaneders Rejselse er nok for en Ungdoms Daarlighed. I den Alder er man saa skrøbelig! Vi erindre det, Fader, De og jeg. "Closan blev sat i Frihed.

Hans første Tid var, som De vel tænker, at gaae hen og takke sin Befrier, og af ham at faae at vide hvad der var foregaaet i Klosteret i hans Fraværelse. Idet han traadte ind i Præstegaarden var den første Gjenstand, som mødte hans Øje, Florette. Ak! Du skal altid være

mig et godt Varsel, udbød han; og han holdt den i sine Arme, da Præsten kom til ham.

Edelmædige Olding, sagde han til ham, De som jeg skylder Friheden og kanstee mere end Livet, De, hvis Godhed udstrækker sig indtil over denne Hund, De vil, uden Tvivl, kunne sige mig nyt fra dens Ejer, og er hun endnu en Fange i Pont-Aux-Dames Klosteret? Hun er der ikke mere, sagde den gode Præst. — Har da hendes Formyndere taget hende derfra for at indslutte hende andenssteds? — Nej, hun er fri; hun er ikke mere i hans Magt; hun er i Sikkerhed. — De overvælder mig med Glæde. Og hendes Fristed? — Det tør jeg endnu ikke sige Dem; først maa jeg vide hvad der vil blive af Dem. — Og veed jeg det selv? Jeg har mistet mit Embede? og skulde den, som har givet mig det, endnu efter min Uflogskab, værdiges at tage sig af mig? Jeg vil opsøge ham, thi han er mit eneste Haab. Men kjære, gode, sæt Kronen paa Deres Velgjerninger ved at underrette mig om hvor hun som har min hele Kjærlighed lever. — Hun er vel; hun bier Dem. Gif De mere

at

at vide om hende, vilde De begaae nye Daarlige heder. Dertil vil jeg med Deres Tilladelse ikke bidrage. De er ung, De har Mod og Evner, sæt Dem i en Forfatning, hvori De kan leve anstændig og stikkelig; saa er hun Deres. Det er alt hvad jeg kan sige Dem; og nu, kjære, maa De hvile Dem, og vi vil nyde et glad Maaletid.

Samme Aften vilde Elosan vende tilbage til Paris for at søge et Embede; han tog Afsked med sin ædelmodige Belgjører og anbefalede ham Florette. Ja, saalænge jeg lever, vil jeg bære Omhu for den, sagde Præsten; og dser jeg, skal jeg see til at den endnu skal have det vel. Dser De, kan jeg ikke mere leve, sagde Elosan til ham, thi De tager med Dem den Hemmelighed hvortil mit Liv er bundet. I Sandhed, sagde Præsten, De bringer mig til at tænke derpaa: jeg skulde være grusom ved at lade Dem løbe denne Fare; men jeg vil sætte Dem i Sikkerhed. Han lod mig nu ene nogle Øjeblik, kom saa tilbage med en forseglet Billet: Deres Hemmelighed er deri; denne Seddel skal, i Tilfælde af

min Død, underrette Dem om hvor Philippine Oray de Balsan har skjult sig. Men Deres Ord paa at Sedlen ikke aabnes før efter min Død! Nu tilkommer det Dem at afgjøre om De føler Styrke til at modtage den i Deres Gjemme, eller om De hellere vil at den nedlægges hos den Notarius som De nævner mig. Vælg: jeg lider paa Dem, dersom De svarer for Dem selv.

O! ejegode Mand, sagde Elosan og kastede sig for hans Fødder, De gjør min Retfærdighed en Ære, hvis Pris jeg føler, og jeg troer at være den værdig. Men i min Alder og med Hjertet fuldt af en voldsom Lidenkab skulde det være Dumdriftighed at formode alt for meget af mine Kræfter. Der er Stillingen, hvor man ikke mere er Herre over sig selv. Denne Seddel, siger De, vil lade mig gjenfinde Philippine Oray de Balsan; men jeg maa ikke aabne den, førend De er ikke mere. Jeg vil ikke betroe mig til mig selv. De har det Edelsind at tilbyde mig dens Varetagt; jeg har det at afflaae den, nedlægge den hos den Notarius, jeg har arbejdet hos;

og

og han nævnte ham. Da frydedes Oldingen ved hvad han havde gjort for ham.

Jeg behøver ikke at sige Dem med hvad Haardhed Closan blev modtagen af den stemme Blancour. Han vilde ikke see ham uden for at erklære ham, at han intet vilde gjøre for ham; og hans Dør blev ham lukket. Som han imidlertid i sit Embede havde vist Midkjærhed og Forskand udvirkede de Kontoirer, af hvilke han var kjendt, at han kom i Post igjen; men det skete da og saa langt borte muligt ved Savojens Grændser paa Dauphines Bjerger. Dette maadelige og besværlige Embede forstog neppe til et ubekjendt og ensomt Livs-Fornødenheder; og han vilde aldrig tænkt paa at byde mig saa haarde Kaar: men hin herskende Stjerne, hvortil jeg har saamegen Tro, fulgte os, ham paa Bjergene, og mig paa den Pilgrimsvandring, man havde foreskrevet mig ved Udgangen af min Prøvestand.

Det var ved Graasystrene at Hospitalet i Embrun blev betjent; og did havde man sendt mig. Ung endnu, gave mine Paapasserinder mig der ikkun de beskedneste Pligter at opfylde.

En af mine Forretninger var, f. Ex. at lave Sundhedsdrikke og at bringe dem til de Syge, vel at forstaae, jeg havde et Elær for Dnene, naar jeg rakte dem.

En Dag som jeg nærmede mig en af en brændende Feber fortæret ung Mand's Seng De ere urolige. Ja, det var ham selv; thi jeg vil ikke overraske Dem. Græmmelse, de mange søvnløse Nætter havde ophidset hans Blod; og alt for stet oppasset og alt for forsømt hos sig selv til at blive der i denne Tilstand, havde den Ulykkelige taget sin Tilflugt til vor Omfarg; han havde lejet et Kammr paa Hospitalet for sig selv, som stikkelige Borgere ofte gjorde.

En Dag da jeg indfandt mig med et Beger i Haanden og Elæret for, saae jeg ham vende Hovedet til Siden og asfægtigen at støde Begeret bort som jeg rakte ham. De maae stræbe, sagde jeg, at overvinde denne Modbydelighed, et Øjeblik's Afsmager intet mod Helbredden, som denne Drik kan skaffe Dem: en smule Mod. Ak! sagde han, jeg har Mod til at døe, og andet Mod behøver jeg ikke, lad mig være.

Jeg

Jeg havde kun hørt hans Røst to eller tre Gange i mit Liv; og endda, skønt svækket, skønt forandret af Smerten gjorde den dog Indtryk paa mig, men et forvirret Indtryk; han havde kunnet tilbagekalde sig min, om han end neppe havde hørt den. Men hos ham saavel som hos mig, bortfjernede Usandsynligheden alt for meget Ideen om Virkeligheden, og det var kun af Menneskeligheds Følelse at jeg sagde. Min Herre, jeg besværges Dem ved det som er Dem kjærest i Verden, sig mig ikke nej. Det som jeg har kjærest i Verden, svarede han, er tabt for mig, jeg skal ikke see hende mere eller dersom jeg skal see hende igjen, vil det være i en Andens Arme. Lad mig døe, lad mig døe.

Ved disse Ord sølede jeg min Sindsbewæggelse fordoblet; men uden endnu at tørde haabe det som jeg saa meget vilde have ønsket. Med en Stemme næsten ligesaameget qvalt som hans, sagde jeg, hvorfor vil De troe, at hun er Dem berøvet? Maaſkee just i det Øjeblik da De ønsker at døe for hende, tør hun haabe at see Dem igjen og leve for Dem.

Ern.

Trøstens Engel, sagde han idet han vendte Hovedet om til mig. Det er da ikke nok, at De vil kalde mig tilbage til Livet, De prøver endog paa at kalde mig tilbage til Lykke! Her er det mig umuligt at give Dem en Idée om det som jeg følede, da jeg igjen fandt mit eneste Gode, og fandt ham paa Smertens Seng.

Min første Bevægelse havde været at løfte mit Hoved op. Men den Svagheds Tilstand hvori jeg saa ham, Bevægelsen som saa pludselig en Overraskning havde forvoldt, kunde have kostet ham Livet. Jeg holdt mig tilbage, og den BOLD jeg gjorde paa mig selv var saa stærk at jeg blev overvældet deraf. Mine Knæ vaklede og Begeret rystede i mine Hænder. Lykkeligviis gav min Paapasserinde, Syster Therese mig Mod, ved at nærme sig os. Hun forestillede den Syge at denne Drik var nødvendig for ham og da jeg var kommen til min Samling igjen, sagde jeg: kom nu, min Herre, i det mindste af Kjærlighed til hende. "Å! af Kjærlighed til hende, hvad skulde jeg da ikke gøre!" ved disse Ord greb

greb han Begeret, og drak det ud paa eengang uden noget Tegn til Modbydelighed.

Min Selskaberinde blev fornøjet over den Mildhed hvormed jeg talte til de Syge. "Det er ved at bevidne de Syge Deeltagelse, at man begynder at lindre dem. Det er meget ofte Sjælen man maa helbrede som den mest syge, fornemmelig i den Alder, han er af."

Jeg troede at see i dette Møde det tydeligste Beviis paa Himlens Gode og saasnart jeg blev ene, takkede jeg den derfor paa mine Knæ, med et af Erkjendtlighed gjennemtrængt Hjertes Udgydelse.

Men det som var mig det behageligste var at forudsæe, i hvor høj Grad Eløsen vilde blive rørt ved dette dydige Middel jeg havde brugt for at blive ham troe, og bevare mig for ham.

Syster Therese som havde lagt Mærke til den Villighed hvormed den Syge adlød mig, lod mig bære Omsorg for ham, men bestandig for hendes Dine og under hendes bestandige Opsigt. Af det var ikke dengang at min Bestilling var en Fortjeneste, og hvad Pligt store Gud! havde

havde været at foretrække den at vaage ved min Elfers Seng.

Ved den anden Portion, jeg gav ham, sagde han, er det endnu Kjærlighed til hende? Ja det er endnu Kjærlighed til hende. Ak! gid hun i det mindste vidste det! Gid hun vidste at det er Græmmelse over at være skilt fra hende som fortærer mig og som har bragt mig i den Tilstand hvori jeg er! Syster! døende vil jeg nævne Dem hende; De maa da besøge en retskaffen Præst, som kjænder hende, og De maa lade ham vide, at jeg til mit sidste Djeblik tilbød hende. Hvor stor er min Dyd! eller snarere hvor stor var den Kraft som Frygten, at forårsage hans Død, dersom jeg tog mit Elser af, gav mig! Nej! De skal ingenlunde døe, sagde jeg. Enaang vil hun faae at vide alt det, De har udstaaet for hendes Skyld, og hendes Hjerte vil betale Dem derfor. Hun vil i Særdeleshed takke Dem for den Omforg, De har tilladt os at bære for det Liv, som var hende helliget. Ja, sagde han, helliget lige til det sidste Mandedræt, og og han udstrakte Haanden for at tage imod Begeret.

Men

Men imedens jeg hældede mig for at ræffe ham den, lod mit Elser som gif fra Ansigtet, ham skimte det i Skyggen, med en hæftig Bevægelse borttog han gandske det Elser som røbede mig — Gud! store Gud! det er hende! — Ved disse Ord troede jeg at see ham opgive Anden for mine Dine. Jeg udstødte et Skrig. Min Selskaberste løb til, og fandt os, ham besvimmel af Mæthed og mig bleg og iiskold, udstrakt ved Foden af hans Seng.

Syster Thereses første Omsorg var at bringe sin Syge igjen til Live: dernæst hjalp hun ogsaa mig at komme mig igjen af denne Daanelse, den hun bebrejdede mig som en overdreven Svaghed, uværdig den Stand hvori man maatte gjøre sig fortrolig med Smerte og Døden.

Omsider blev han bragt til Live. Hans første Øjeblik saldt paa mig. Almægtige Gud! hvilket Blik! Nej jeg glemmer det aldrig. Det udtrykte en Sjæls Lynsart der for at nedlade sig i min Varm havde villet revet sig fra det asmrægtige Legeme som den med Nød belivede. Han kunde nogle Øjeblik ikke bruge sit Mæle, men
saa

saar snart han kunde tale, sagde han til Søster Therese, vær ved godt Mod, det er en hastig Forandring jeg nylig har overstaaet, og jeg føler at den er helbredende. Disse Ord gave mig Livet igjen. Men efter denne Asmagne troede Søster Therese og Lægen ikke at burde udsætte ham for et lignende Tilfældes Farlighed, uden at have befæstet ham med aandelig Hjælp; og den blev ham bebudet.

Han modtog Efterretningen derom med opklaret Ansigt. Det er en højtidelig Ceremonie, sagde han til os; De maae bivaane den, mine Søstre; Deres Omhyggelighed er mig saar sød, saar dyrebar! Vi lovede ham begge at staae ved hans Side; og idet han takkede os, forudsagde hans Dine mig forvirret hvad der skulde foregaae.

Da denne religiøse Pligt andægtigen var worden opfyldt, vendte den Enge Taler til Præsten som nys havde neddraget paa ham Himlens Opmærksomhed, og sagde: Min Herre, dette Dieblis, det kostbareste i mit Liv, bør udmærkes ved mine helligste, højtideligste Forpligtelser. Modtag De dem. Jeg sværger for Gud, hols

Majer

Majestæt omringer mig, at jeg ikkun ønsker at leve for ved Alteret at hellige den Kjærlighed, hvoraf jeg fortæres; jeg sværger hende, som er Deres Gjenstand, ikke at aande uden for hende, og, ifald hun samtykker deri, at forenes med hende indtil Graven. Syfter, lagde han til og rakte mig Haanden, vil De ikke modtage den for hende, det Trokabs = Løfte jeg gjør hende kauskee i mit sidste Øjeblik? Min Selskaberinde som troede at see en Begyndelse til Kæseri, sagde mig, jeg skulde give ham Haanden for ikke at gjøre ham imod; og Allesammen gave Tegn til at det var Forspillet til et voldsomt Anstød. Min Herre, sagde han til Præsten, De har hørt mig. Enten jeg lever eller dør, har jeg i Himlens Nærværelse, i Sacramentets Nærværelse ægtet Philippine Dray de Balsan; og Hossstaaende er Vidne paa at hun er ingaaen i Ægteskab med mig.

Navnet Balsan, som min Fader havde antaget, var ikke Graasystrene bekjænte; men mit virkelige Navn, Navnet Dray ligesom og Philippine kjændte de; Therese blev slagen derved.

O Himmel! sagde hun ganske sagte til mig, det er Dem han har nævnt! Jeg iagtog Tausshed, saalænge vi havde Vidner; men da Vi vare alene, sagde jeg til hende: hvad skal jeg gjøre? Himlen fører mig hid for her, paa Gravens Bred, at finde den Elsker, jeg troede at have tabt: Skulde jeg paaføre ham Døden? Skulde jeg vægre mig ved at gjengive ham Livet? Søster, forraad mig ikke; døer han, opofrer jeg mig til de Fattiges Tjeneste, og jeg vil kun leve for dem. Men kunne vi redde ham, saa tillad det Himlen vil, som ved et Under har forenet os.

Vi saae ham igjen samme Aften. Jeg sagde ham at Therese var vor Fortrolige, og at hun agtede vor Forbindelses Hellighed; at jeg vilde underrette vor gode Præst i Mareuil derom, og bede ham udvirke af min Onkel at ogsaa han vilde samtykke deri.

Det var den sande Balsom, som, rindende i hans Arer, lægede hans Hjertes Saar, dæmpede Feberens Hæftighed, og bragte ham umærkeligen tilbage til Livet og til Sundheden.

Eigeindtil hans Helbredelse var min Selskabslyster Vidne til det Mod hvormed denne gode unge Mand, der troede mig ligesaa fattig som ham selv, lovede sig at overvinde Vanskjæbnen ved Arbeide og Bestandighed, og bad mig tusende og tusende Gange om Tilgivelse for ingen Skatte at have at tilbyde mig. Ak! hans Hjerte var en.

Han var endnu ikke i fuld Stand, da Præsten i Mareuil, efter at have faaet mit Brev, begav sig til Paris til min Formynder, gjorde sig bekjendt af ham, med Fornuftens og Godhedens Betsalenhed stemte ham til at høre, og sagde: Min Herre, det er ingen tom Indbildning, at der gives Egteskaber forudskrevne i Himlen; og af dette Tal var Deres Broderdatters med denne brave unge Mand, som De saa haardelig, saa uretfærdig har forfulgt. Imod Deres Villie, og dem selv Uafvidende har det man kalder Skjæbnen og jeg kalder Forsynet uden Ophør ført dem tilbage til hinanden: endelig have de paa den billigste, ubrødeligste Maade forbundet sig. De bede om Deres Samtykke.

Hvor er hun da, denne Affindige? spurgte ham min Onkel. Hvor er han, denne Røver? Skjældsord tilside, sagde Præsten, de ere uretfærdige; og vare de end mere forskyldte, saa kom de nu forsilde og vilde ikke hjælpe for noget. Deres Myndling er uskyldig, og hendes Hjerte reent. Den unge Mand er mere end uskyldig, han er dydig. Deres Kjærlighed er alt uden Plet for Gud; og naar Dem behager, kan den worde det for Menneskene. Hæft ingen Vanære til det den æmmeeste Gudsfrygt har helliget.

Jeg har sagt Dem det, min Onkel var godelig; Min Herre, sagde han til Præsten, jeg har opfyldt mine Pligter som Formynder, jeg har opfyldt dem som en retskaffen Mand burde; og det jeg har gjort for at redde min Myndling af hendes Forvildelser, troer jeg ulasteligt. Hvad hende angaaer, da kan jeg ikke see hende med samme Øjne som De; tilgiv min Øyrigtighed. De finder uskyldig en Person, som paa en Alder af sexten Aar, undviger af det Kloster, hvor hendes Naarsørende have sat hende, og render efter en Elsker! Deres Sadelære er ikke streng.

De

De har intet imod, at hun uden sin Formynders Samtykke bortlover sin Troe; og dette Løfte forekommer Dem billigt! Jeg ydmyger mig for Dem; Deres Stand og Deres hvide Haar paa lægge mig Taushed, og byde mig Erhødighed.

Min Herre, svarede ham smilende den gode Præst, jeg vil ingensunde fastsætte min Overbærenhed som Grundregel. Jeg er streng, naar jeg bør være det. Men alle Regler, selv de mest ubøjelige, bør man forbeholde nogle Undtagelser, og denne er en saadan. Deres Broders datter har forladt eet Kloster for i et mere helligt at antage Graasystres Stand og Dragt. Ved de Snges Seng har hun tilbragt, tre af sine skønneste Aar; dybt inde i Dauphine har hun sysselsat med at tjene de Fattige, gjenfundet sin Elsker paa Gravens Bred. Den Ulykkelige gjenkjendte hende, og da han troede sig i sin sidste Time gav han hende, i den levende Guds Nærværelse, sit Trokabsbaand. Saaledes modtog hun det; og det bør De og jeg kalde religiøst og helligt.

Min Formynder tog nu, bestyrtset, Unde-
skyldningens Tone. Jeg tilstaaer, sagde han,
jeg har villet staae min Broderdatter et fordelags-
tigt Giftermaal. Men, siden hun foretrækker
en daarlig Elskov for alt andet Godt, og der
ikke mangler mere i hendes Lykke, end mit Sam-
rykke, saa giver jeg hende det. Det er alt hvad
hun beder Dem om: de Miskaar, hvore-
fore saa mange bære Frygt, forfærdede hende
ingenlunde; begge vil de have enten Mod til at
overvinde dem, eller Taalmodighed til at bære
dem: en Graafhytter bør forstaae at være fattig.
Nej, min Hr. Pastor, sagde min Onkel med et
Suk, nej, hun er aldeles ikke fattig; og jeg vil
give hende sin Formue igjen. Hvad kalder De
hendes Formue, sagde Præsten? Har hun nogen?
Om hun har nogen? tog min Onkel med Smerte
Ordet; hun har en Tønde Guld i rede Penge,
hvoraf de to Trediedele var Frugten af hendes
stakkels Faders Slæb, Resten er af de Besparel-
ser, jeg har gjort for hende i tolv Aar. Jo den
Orden var vel anvendt! En Tønde Guld, sagde
Præsten studsende! Al! sagde min Onkel stedsom-
mere

mere nedslagen, hundredtusend Daler og det i Guld! tænk engang, min Herre, hvilket Søstermaal hun kunde have gjort om hun havde villet troe mig; og hvor jeg maa beklage, at maatte give hende til et ungt Menneske, der intet har. Men hun har villet det, den Ulykkelige! Himlen være lovet! lad hende komme at modtage denne Arv: den hører hende til, jeg har godt bevaret den for hende.

Præsten som siden har fortalt os dette Optrin, kunde ikke bare sig for at smile ved at gjenkalde min Onkels Kummer, og hans Sukke i Modsatning med den Glæde, han foraarsagede hos ham. Trøst Dem min Herre, over Deres Brodersdatter Lykke, hun vil gjøre en god Anvendelse deraf. Hun vil ingenlunde glemme det Løfte, hun havde gjort, at være de Fattiges Søster og de Ulykkeliges Stytte. Han bad uden Ophold mine Foresatte at kalde mig til Paris, hvor betydelige Anliggender krævede min Nærværelse. Paa samme Tid skriver han til vor unge Opkommende, at han, saasnart han var istand, maatte ile til h. m.

Elosan kom ene; jeg fulgte ham strax efter; og da jeg, efterat mit Forpligtelses Aar var udløbet, befandt mig fri, hentede Præsten mig og bragte mig til min Formynder. Vi fandt ham formildet. Hans Nabe Notariussen havde holdt den trøsterigste Løftale over sin Fuldmægtig. Det var endnu fra Præsten at denne Tjeneste kom; thi da han i Notariussens Hænder nedlagde den omtalte Seddel, havde han selv underrettet sig om den unge Mands Opførsel, Karakter, Sæder; og da han intet hørte andet end godt, bad han Notarius at anvende sin Omhu paa at nedbryde min Formynders Fordomme.

Bed samme Notarius blev min Brudgom forestillet, og han opsatte, under min Onkels og den gode Præstes Dine, min Lyksaligheds Document. Sukkende betryggede min Farbroder mig min Arv, og lovede mig intet at adsprede deraf. Jeg vil ikke glemme at anmærke, at Florette var en af Vidnerne.

Præsten havde for os begge skjult Hemmeligheden med vor Formue. Men begge vidste vi Hemmeligheden med vort Hjerte, og den vilde have

have været nok. Den anden, maa jeg tilstaae
forøge de dog hin noget. Af! udbrød Elisan,
da han hørte om den Tønde Guld i Arv, hun
skal da have Alt efter Ønske! Men jeg bliver
endnu lykkeligere, endnu stoltere end hun; thi
hun skal inderst Skyld mig, men jeg hende Alt.
Jeg antager ingenlunde, sagde jeg til ham, denne
frænkende Forskjel. Vi have giftet os fattige;
der falder en Gulregn fra Himlen, vi opsamle den
fælles: see nu ere vi begge Rige.

Saaledes blev dette Baand knyttet. Tre
velskabte Børn vare Frugten deraf: de har arvet
deres Fader; og naar mit Støv blandes med
hans, faae de hvad han har efterladt mig. Det
er den Gaard hvorpaa vi nu ere. Saa snart
min Mand havde kjøbt den, hidkaldte han Skov-
fogeden fra den lille Lund. Han ansatte ham
her; og omringet af sine Børn har denne brave
Mand gravet hos os, med os; De har seet ham:
det er denne Portner med graa Haar; hans Børn
har forpligtet hos.

Abbedissen erfoer mit Giftermaal; hun tak-
kede Himlen derfor. Somsru Nuis, som efter
3 5 mig

mig blev gift, blev min inderlige Veninde: mine Sønnen har ægtet hendes Døttre. Den gode Præst som, paa sine gamle Dage, havde taget Hvile hos mig, velsignede dem før han døde. De have opfyldt hans Ønsker og mine; de ere lykkelige tilsammen. O at de kunne være det ligesaa længe, som vi have været det! det er alt, hvad jeg ønsker dem. Men de vogte sig vel for at indslutte deres Børn! thi den Kjærlighed, der kommer igjennem Døren er langt mindre farlig end den der gaar ind ad Vinduet.

Kjærlighed for Kjærlighed.

En Fortælling af LaFontaine.

I Tarquin den Eldres sidste Regjeringsaar, vendte Servius Tullius tilbage til Rom fra en Rejse igjennem Apenin. En smal Godstie som førte ham gjennem en Kratkov, ledede ham vild, og Servius saae sig om Aftenen omgivet af Klipper og vilde Dufte; endnu stedse haabede han for Solens Nedgang at naae Sletten; men alle

sank

sank den tykke Skygge i de dybeste Dale, og Tullius saae sig end stedse tættere omringet af Bjerge.

Alt bar han tørre Blade sammen til et Leje og udbredede dem i Hulningen af en beskyttende Klippe, sætte Kastespydet op til de vilde Ranker, som paa Stenen hævede sig i Vejret, da i hans Øren paa engang lød de Ulves Hylen, som mellem Klipperne søgte efter Bytte.

Han greb hurtig sit Kastespyd og steg op paa en Klippe, for at udfinde et sikrere Nattesleje. Paa hin Side Klippen steg udaf en skjøn ensom Dal Røgen af en Skorsteen. Tullius steg ned i Dalen; og fandt lænet til en Klippevæg, en liden Hytte bedækt med Moos og Løv, og rundt om beskyttet af Træer og Flætning af Hækker.

Her bankede han paa. Man aabnede Døren og Tullius bad Værten om et Nattesleje. Værten greb Romeren ved Haanden, og bad ham sidde. Han frembar Kurve fulde af Frugter, og beredede ham et Leje af Dyrehuder.

Tullius betragtede sin gjæstfri Vært; et rørende Træk af den tungsindigste Kummer laae paa hans

hans Vande. Han smilte ikke, alvorlig skulde han sit Øje med sin Haand, og undertiden trængte en Taare gennem Fingrene, som bedækkede Øjet. Kun af og til kastede han et Blik, fuld af sød Vemod paa en Dreng, som paa en Ulvehud laae og sov i en Krog i Hytten.

Naar Drengen gjorde en Bevægelse, sprang han op og betragtede ham, smilede til ham, og hans Taarer randt mildere over Barnet, som adspredede hans Kummer uden at dele den.

Tullius sølede sig røre ved Mandens Kummer. Han bød ham Haanden, og spurgte ham om Aarsagen til hans Taarer?

Den Fremmede saae stivt og betænkelig paa ham; derpaa tørrede han sit Øje og begyndte med sørgmodig Stemme: jeg hedder Ania, og er fra Sabinium, den Ulykkeligste af alle Sabinere. Jeg havde en Kone — her fremstyrkede hans Taarer hyppigere — min Barndoms og min Ungdoms Lægesyster, den skønneste Sabinerinde. Rolig, under de gode Guders Beskyttelse, og salige som de, levede vi i vor Hytte; hun sødte mig denne yndige Dreng! Gudernes
signe

siagne ham! søjede han til med et Suf: hun sødte mig ham, og nu var der intet mere, jeg misundte Guderne. En Dag, o I hævnende Guder! kom jeg med min Kone fra Lavinium! ved min Haand gaa'r hun munter og uden Sorger; hun snakker om vor Dreng og fryder sig over igjen at see ham. Vi gaae langs igjennem Favianus's Skov; paa engang styrte jublende romerske Krigere frem bag Buskene. De drog til de romerske Hære. De omringe os, de drive Spot med os. Jeg beder dem at lade os goae; men de blive stedse frakkere. En afriver min Kone Eløret, og hun stod der skamsfuld i sin uskyldige yndige Kydsfhed, og skjulte sit Ansigt i min Varm.

Endnu had jeg, at skaane os. Da vilde en fræk Haand rive Klædet fra hendes Varm. Min Brede optændtes, jeg greb ham om Livet, og fastede ham til Jorden. Nu hævede sig et Skrig, de stormede ind paa mig med deres Sværd; men min Brede og min Kjærlighed fordoblede mine Kræfter, tre laae alt affjælede paa Jorden, og jeg var endnu usaaet.

Wien

Men nu brækkedes mit Sværd ved Grebet. Gribet ham! raabte deres Anfører. De grebe mig; de bandt mine Hænder og jeg ventede Døden.

Nej, døe skal Du ikke; udbryd en rasende Olding: leve skal Du, for at lide! Hurtig trak han en Dolk, og dyppede den i min Kones Hjerter. Hun sank, og hendes sidste Ord var: Ania, vort Børn!

Jeg sank sandsestløs til Jorden, og da jeg igjen vaagnede, vare de borte, og jeg laae i min elskede Kones Blod. Dette Syn vakte mit Raserie paa nye. Jeg greb et Sværd, som laae der endnu, og fløj efter Morderne. Om Aftenen sildig sank jeg af Træthed og Tørst til Jorden, og de vare undgangne min Hærn. Med Solens Opgang kom jeg igjen der hvor min Septimias Lig havde lagt. Jeg fandt det ikke meer. Eggen var øde. Sandsynligen fandt en retsindig Rejsende det blodige Legeme og bedækkede det med lidende med Sand.

Uden for mig selv kom jeg hjem. Ofte trak jeg Dolken for at sende Drengen til sin Moder,

der, og derpaa mig, og stedse afvæbnede hendes
fjædste Ord den grusomme Haand. Jeg tog Dreng
gen i mine Arme og forlod Hytten, hvor alt
erindrede mig om Septimia. Herhid kom jeg i
denne Orken, affondret ved Klipperne fra de
blodgjerrige Mennesker, her byggede jeg mig
denne Hytte og dette Alter; og hver Dag hen
rinder for mig under min Elendigheds Taarer og
under den Forbandelse hvormed jeg hver Morgen
ængster ondt over Rom, som gav min Kones Mor
dere Livet.

Romere vare ikke din Kones Mordere!
sagde Tullius og tørrede en Taare af sit Øje.

Romere var det! Romere! jeg fjændte Mor
derne paa deres Tegn. O forstyrret I Guder
Morderhulen, Rom!

Mand! forband ikke Rom, jeg er en Romer!

Du er en Romer? raabte han og sprang
rasende op: Tak, tak I Guder! Et Dødsoffer,
elskede Septimia. Han trak Dolken.

For Dit Huusalter, Meenedige? raabte
Tullius, og afværgede Stødet.

Det

• Det er Hævnens Alter! skreg Ania og trængte ind paa Tullius.

Tullius greb sit Sværd, og stødte det i den Rasendes Bryst. Han sank og væltede sig i Strømme af Blod. Med mat Stemme sukkede han: bring mig min Søn, at jeg endnu engang kan see ham.

Tullius tog Drengen op af Lejet og bragte ham nærmere til Faderen. Rask trak den Døende Dolken og vilde dræbe Drengen.

Guder! raabte Tullius, og rev Drengen tilbage, hvad vil du rasende Menneske? —

Bring Drengen til sin Moder! svarede Ania svagt.

Ved Guderne, Ania, jeg vil være Drengens Fader!

Dyp Dit Sværd i mit Blod og sværg!

Tullius dypede sit Sværd i Blodet og svor at være Drengens Fader.

Ania døde; Drengen indstumrede igjen ved sin Fadermorders Bryst og Tullius stod hensunken i den dybeste Smerte. Han berragtede snart den stumrende Dreng, snart hans Faders Legeme: nej!

ætt! udbød han, og Taarer og Kys fløde blandede paa Drengens Kinder: nei Ania! Rom skal paa Din Søn igjen gjøre den Elendighed god, som det har forarsaget Dig. Hør, Skygge, den Fed, jeg her sværger i Gudernes Hænder. Drengen skal være min Søn! Hans Liv være mig fra nu af dyrebare end mit eget! Hører, I Høvningsinder, min Fed, og forfølger mig saalænge jeg lever, ifald jeg bryder den!

Saa talende Tullius, og berørte Alteret. Nu lagde han Drengen paa sit Leie, og derpaa bedækkede han Liget med Sand; Taarer gød han paa Hsien istedet for Mælk, raabte endnu tre Gange paa Anias Skygge for at forsonen den. En hellig Gysen omsvævede ham, og Skyggen var forsonet.

Urolige Tanker qvælede ham hele Natten. Hvorfor vilde jeg forsvare Rom? Hvorfor opdagede jeg den Rasende mit Fædreland? Hvorfor sønderrev jeg hans Saar istedet for at læge dem? Tilgiv mig Ania! sagde han og fastede sørgelige Blik paa Drengen, som om han vilde gjøre ham til sin Forbeder hos den fornærmede Fader.

Da Solen var staaen op, tog han Drengen op af Leiets og forlod Hytten. Endnu engang stod han ved Anias Gravsti. Han satte Drengen paa Høien, og sukkede lydt, da han saae Drengen smilende lege med Sandet, som bedækkede hans Fader.

Kom min Søn, udbrød han, og tog Drengen op, og trykkede ham til sit Hjerte: Kom min Søn, og lad mig forsøge, om min Kjerlighed kan vedligeholde dig i dette uskyldige Smil, i denne Stilling, ogsaa naar du som Yngling veed, at jeg er din Faders Morder. Han svøbte ham i sin Kappe, og steg derpaa ned af Klippen med ham. Drengen spøgede med hans Haarlokker, og slumrede under Epøgen ind paa den sorgende Tullius's Skuldre.

To Dage derefter kom Tullius til Rom med den skønne Dreng paa sine Arme. Vær mig velkommen! udbrød han, da han traadde ind i sit Hus med ham: vær mig velkommen, min Søn, i din Faders Hus. Han gav ham høitideligen det Navn Sylvius, fordi han havde fundet ham paa det vilde Apenin.

Skjøn

Et ien var Drengen; hans store sorte Die smilede saa uskyldigt frem under hans Pandes blonde krusede Lokker, saa enhver Dige som saae ham maatte tage ham op, og med hemmelige henrykkende Dasser trykke ham til sit Hjerte.

Med smilende Die saae Tullius den tilvordende Drengs Lege: nu streifede han med en lille Green omkring i Haven, og søgte bag Vedet af blomstrende Balmue. Gienden, hans Arm vilde fælde; han kastede Spydet mellem Blomsterne, og saarede sin Giende; derpaa satte han sig ned og træfede den Saarede, forbandt Saaret, og bød ham venstkabelig Haanden til Leeg.

Hans Die tindrede, han skielvede af Henrykkelse, naar han saae de uddragende Romeres Krigsmusik; de Tilbagevendendes Triumf syffelsatte hele Uger hans unge Sjæl. Han drog i sine Lege ud mod Gienden og kom triumferende tilbage; men de Fangne vare ikke bundne ved Op-
toget; thi han forskrede sin Fader, at han ikke uden Gysen kunde binde nogen.

En blussende Flamme straaledes af hans Dine, naar hans Fader fortalte ham om Roms Seire, han kunde ikke høre op at spørge; men fortalte Tullius ham om Valpladsens Rædsler, om en erobret Stads Elendighed; saa udgik hans Blik's Flammer efterhaanden i de Taarer, som Medlidensheden fremtrængte. Han sneg sig hen i Eensomheden, og pønsede omhyggelig paa et Middel til at levere Slag og at erobre Steder, uden at besmitte Seirens Lantbær med Blod.

Med hvert Aar han blev ældre, blev ogsaa den Misundelse mere stikkende, hvormed han saae de romerske Legioner drage ud, og han frydede sig umaadelig, da han for første Gang hørte, at Jorden er uendelig stor, fordi der saa dog endnu vare Seire tilovers for ham at tilkæmpe sig og Nationer for ham at beseire.

Sylvius var ti Aar, da han for første Gang havde Marsag til at klage: Tullius faderlige Kjerlighed havde tildraget ham hans Døttres Had. De saae med bitter Misundelse at Drengen med hver Dag mere og mere vandt deres Faders
deres

deres Kjerlighed, den de ikke havde lyst at for-
ejene.

Tullius, for' svag til at worde Drengens
Beskytter mod hans Døttres Had overgav ham
til sin Ven Fabius, Vestas Overpræst, for at
opdrages.

Tullius bragte ham selv i Templet, over-
gav ham med Taarer i sin Vens Hænder, sad
der en heel Time mellem Offerdrengene, og holde
af dem, for i Forveien at erhverve sin Yndling
deres Kjerlighed.

Templets Stille, Tauscheden mellem Præ-
stekoligens høie melankolske Mure, det hele Steds
Hellighed, den gamle Offerpræstes lange ærverdige
Klædning, hans sagte dybe Sprog, det Blide i
hans Samtaler fyldte Sylvius's Bryst med en
ubekjendt Vrefrygt og en melankolsk Veemod,
og gave efterhaanden som han blev bekjendt med
Gjenstandene, hans Phantasi og hans Vergjer-
lighed en nye Vending. Ogsaa her erhvervede
Drengen sig snart Præstens og Offerdrengenes,
hans Legebrødres Kjerlighed.

Alt Maaneder bar han Gudindens hellige
hvide Dragt, og var oplært i sit Embeds
Pligter, uden en eneste Gang at have været i
Templet.

Nu kom Gudindens Festsdag, og Sylvius
kom for første Gang i Templets Indre. Tid-
lig med Solens Opgang samlede Præsten Drengene og de gik til Porten i den Muur, som skildte
Offerdrengeenes Bolig fra Templet. I hellig
Stilhed førte Overpræsten Drengene ind i Temp-
let. Sylvius steg med from Frygt op af Mar-
mortrapperne til Templet, tog sin Plads under
Kolonnaden ved den ene Side af Alteret, og hans
Øie tabte sig bag i Templets dunkle Gange.
Nu fremvandlede bag ved under de fjerneste Viller
hvide Gestalter. Det var Offerpigerne. Syl-
vius skjælvede da han så dem. Langsom nær-
mede de sig. Det forekom ham, som om de ikke
berørte Jorden, som om det var de Hensarnes
Gestalter; men da de traadde ud af Kolonnadens
Skumring, og stode der omstrålede af den klare
Dags Lys; fløi hans Øie urolig fra en Jomfrue
paa en anden.

Tolv unge Piger, bekrandsede med Blomster, indhyllede i hvidt Slør, de bakkede Blik hæftede paa Jorden, — og bakkede de Blikkene, saa bevogtede hvert Blik den reneste Lystlyd, og den allersødeste Blyfærdighed — stode under Pillerne lige overfor Drengene. De havde Kurve fyldte med Blomster, eller Guldsfæde fulde af Røgelse i Hænderne.

Under Tempelfløiternes sagte Sange aabnede sig den indre Helligdom; de sex Vestalinder traadde her frem, og omringede langsom Alteret.

Overpræstinden afhyllede Gudindens hellige Løb, Vestalinderne sank omkring Alteret ned paa Knæerne, og Præsten anraabte i hemmelighedsfulde Bønner Gudinden om at beskytte Rom.

Nu bragte Offerpigerne Blomsterne, og Fæddene fulde af Røgelse. Vestalinderne offrede dem til Gudinden. Skjelvende traadde nu Sylvius frem til Alteret med de øvrige Offerdrengene og rakte Vestalinderne Fæde fulde af Mælk og Kornneeg. Sylvius bakkede, en kold hellig Gysen greb ham, da Vestalinderne udtrakke Hænderne,
for

for at tage de Kornneeg han bar. De traadde tilbage og Offeret blev fuldendt. Den hellige Jld havde fortæret de Belgjerninger, som offrede den som Kilden til disse Belgjerninger.

Præsten vinkede, og Drengene og Pigerne istemmede ved lovis Offerhymnen. Sylvius prøvede paa at synge, og hans Stemme flød hen i veemodig Staad. Hans pirrede Phantastie var ved Gjenstandens Hellighed i den meest leuende Bevægelse. Han var omringet af hellige Gestalter, han troede at see Gudinden, han hørte de salige Guders Larmen, og hans Hjerte svømmede i en utånelig Henrykkelse.

Vestas Præstinder forsvandt igjen i den indere Helligdom; Pigerne ilede i Haven, og bag dem Drengene: her blev de sammen indtil Midt dag, da førte Præsten Drengene igjen tilbage, den inderste Tempel: Dør blev lukket, og Drengene vare skildte fra Pigerne indtil det nye Offer.

Sylvius fulgte de øvrige Drenge i Haven; men deres muntre Lege lokkede ham ikke i Dag. Han sneg sig bort fra de øvrige og opsogte Hævens

vens dunkleste Gange, for uforstyrret at kunne overlade sig til Erindringen af disse nye Billeder, og til sine Tanker. Han satte sig ved Foden af en Billedstøtte, sit Hoved lænede han bag over til Billedstøtten, hans Hænder laae marte i hans Skjød, og hans mørke Øine hang i Skyerne.

Valeria, den skønneste af Offerpigerne, havde i Templet staaet lige over for ham. Hun saae med Herbauselse Drengens Taarer, hentykte Blikke og Skjelven; hun hørte hans grædende Stemme i Sangen; længe havde hun betragtet ham, hvor han hængsunket i dybe Tanker lænede sig til Støtten, og hvor han forkrækkedes, da en af hans Legebrødre traf ham, for at følge ham i Haven.

Valeria nølede, indtil hun var den sidste af sine Lege søstre, som ilede i Haven; hemmelig saae hun sig om efter den skønne Dreng; hun opholdt sig i Døren, og havde Møie med at trænge sig frem blant Drengene for at komme til sine Lege søstre.

Man

Man begyndte at lege, og hun haabede at tale med ham i Legen; men hun saae hvor langt som han forlod de øvrige og blev borte i Krattet. Nu gav hun ikke mere Agt paa Legen, hun vendte stedse sit Blik til den Egn, som havde skjult ham, hun vilde see hvor han var bleven af; hun fløi ned af Gangen, og efter nogle Omveie sneg hun sig hen i den Egn, hvor hun havde seet ham blive borte. Hun traadde ind i den mørke Gang og saae ham sidde ved Foden af en Apollo, Vincene vendte mod Skyerne.

Hun blev staaende stille og betragtede ham. Hvad, græder Drengen? tænkte hun, og hendes foldede Hænder sank langsomt ned i hendes Skjød. Hun betragtede ham længe med et sødt Smil, og blev ikke feed af at see paa ham. Hvorfor gider han ikke leget? Skal jeg bede ham komme til Legen? men han afflog mig det. Hun traadde et Skridt frem, og Larmen forraadte hende for Drengen.

Han saae op og saae paa hende, og Valerias Kinder bleve røde; hun gik skamfuld, snart
(langt

langsomt, snart hurtig ned ad Gangen og forbie ham.

Sylvius stod op, da hun kom nærmere. Det var for Valeria, som om hun maatte sige noget; hun aabnede Læberne, luskede dem igjen, rødmede kun og ilede derpaa hurtig bort.

Sylvius saae efter Valeria og gjorde nogle Skridt fremad. Hun forsvandt bag Hækkerne og han satte sig igjen ved Villedstøtterne; men hans Tanker vare afbrudte. Hans Dine faldt ikke mere i Skyerne; men i Duskarsen, hvor Pigen var forsvunden.

Efter nogle Minuter stod han op og vilde gaae til de øvrige Deenge; han fandt Valeria endnu i Duskarsen. Hun stod paa Tæerne ved en Rosenbust for at naae en Rose, som hang høiere end hendes Fingre kunde lunge.

Skal jeg hjælpe Dig? spurgte Sylvius frohjertelig. Den Lille dreiede sig om til ham og nikkede venlig, og Sylvius greb i Tornene, og bøjede Grenen ned, og Valeria brak Rosen af.

Syl:

Cylvius slap Grenen, og betragtede sin
Haand; Tornene havde revet den. Lad see,
sagde Valeria, og tog Rosen mellem Læberne,
lad see om der sidder Torne i Din Haand. Hun
fandt nogle Torne, drog dem ud, og nu tørrede
hun hans Haand og sagde: nu er det godt. Hun
plantede Rosen paa Brystet, og spurgte; hvor-
for sad Du der saa allene? leger Du ikke gjerne?
jeg leger gjerne.

(Afbrudt.)

Trykfeil.

S. 287 og 289 for Silfverhjelm
læs; Linderhjelm.

